

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEK BİR SEÇİM ONU ÖZGÜRLÜŞTÜRECEK

Sisters Planet

DÖRT

BİR UYUMSUZ KOLEKSİYON KİTABI

VERONICA ROTH

NEW YORK TIMES GÖRÜNTÜSÜ

TEK BİR SEÇİM

TEK BİR SEÇİM

ÖNU GEÇMİŞİNDEN KURTARACAK

TEK BİR SEÇİM

ONU GELECEĞİNE KAVUŞTURACAK

TEK BİR SEÇİM

TEHLİKELERİ AÇIĞA ÇIKARACAK

TEK BİR SEÇİM

ONU SONSUZA DEĞİŞTİRECEK

TEK BİR SEÇİM ONU ÖZGÜRLEŞTİRECEK

Veronica Roth, dünya çapında çok satan UYUMSUZ serisine, okurların çok sevdiği Tobias'ın, yani Dört adlı karakterin gözünden yeni bir kitap ekliyor. TRANSFER, ÇÖMEZ, OĞUL ve HAIN başlıklarından oluşan dört hikâyeye ek olarak Tobias'ın Tris'le yaşadığı çok özel anların kayıtlarını da içeren DÖRT, Tobias'ın geçmişine ve kalbinden geçenlere dair heyecan verici ipuçları barındırıyor.

Efsanevi UYUMSUZ üçlemesinin başlangıcına tanık olmaya hazır mısınız?

UYUMSUZ

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	1
TRANSFER	3
ÇÖMEZ	57
OĞUL	119
HAIN	178
“İLK ATLAYAN—TRIS!”	259
“DİKKATLİ OL,TRIS.”	265
“İYİ GÖRÜNÜYORSUN,TRIS.”	275

ÖNSÖZ

Uyumsuz'u en başta, babasıyla arasındaki gerginlikten dolayı Fedakarlık topluluğundan kaçmak için yanıp tutuşan Tobias Eaton'ın gözünden yazmaya başlamıştım. Ne yazık ki otuzuncu sayfada tıklandım, çünkü Tobias anlatmak istediğim hikâyenin anlatıcısı olmaya pek uygun değildi. Dört yıl sonra hikâyeyi yeniden ele aldığımda, yine kimliğini arayan Fedakar bir kız karakterin daha doğru olacağını keşfettim. Ama Tobias hikâyeyi asla terk etmedi –dahası Dört lakabıyla, Tris'in eğitmeni, dostu, erkek arkadaşı ve sevgilisi olarak hikâyedeki yerini korudu. Dört, hep daha derinlemesine keşfetmek istediğim bir karakterdi, çünkü sayfaya ne zaman girse anında hayat buluveriyordu. Zorlukların üstünden geliş biçimi, hatta birçok kez ipleri ele alıp gelişmeye devam etmesi, benim için yeterince güçlüydü.

İlk üç hikâye “Transfer”, “Çömez” ve “Oğul”, Tris'le tanışmadan önceki dönemini, yani Fedakarlık'tan Cesurluk'a

giden yolculuğunda güçlü kimliğine ulaşmasını anlatıyor. Kronolojik olarak Uyumsuz'un ortalarına denk gelen "Hain" hikâyesinde ise Tris'le tanışıyor. Romana ilk karşılaştıkları anı eklemeyi çok istemiştin, ama maalesef hikâyenin kurgusuna uymuyordu. Neyse ki şimdi bu kitapta, tanıştıkları anı ayrıntılı bir şekilde okuyabileceksiniz.

Sonraki hikâyeler, kimliğini bulup hayatının iplerini kendi ellerine aldığı andan itibaren Tris'in başından geçenlerle birlikte, onunla aynı durumda olan Dört'ü anlatıyor. Gerisi, bildiğiniz gibi kendi tarihini yarattı.

Veronica Roth

TRANSFER

Sisters Planet

SİMÜLASYONDAN ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA ÇIKIYORUM. DUDAKLARIM yanıyor. Elimle dokunduğumda, dudaklarımdaki kan parmak uçlarıma bulaşıyor. Test sırasında dudaklarımı ısırmış olmalıyım.

Adaylık testimi yöneten Cesurluk kadını, siyah saçlarını geride toplayıp düğüm atarken bana tuhaf tuhaf bakıyor. Adı Tori, bana söylemişti. Kolları bileğinden omzuna kadar alev, ışık huzmesi ve şahin kanadı dövmeleleriyle kaplı.

“Simülasyundayken... gerçek olmadığının farkındaydın, değil mi?” diye soruyor Tori, makineyi kapatırken. Sesinden ve hâlimden normal karşılıyormuş gibi görünüyor, ama bu yılların tecrübesiyle elde edilmiş bir normallik hâli. Gördüğümde anlarım. Hep anlamışımıdır.

Birden kendi kalp atışlarımla farkına varıyorum. Babam, böyle olacağını söylemişti. Simülasyon sırasında gerçekliğin farkında olup olmadığını soracaklarını, hatta bunu sorduklarında ne cevap vereceğimi bile söylemişti.

“Hayır,” diyorum. “Farkında olsaydım sence dudaklarımı parçalar mıydım?”

Tori birkaç saniye beni süzüyor, sonra dudağındaki halkayı hafifçe dişleyip “Tebrikler,” diyor. “Sonucun Fedakarlık topluluğunu gösteriyor.”

Başımı sallıyorum, ama Fedakarlık kelimesi, boğazıma dolanan bir ilmek gibi.

“Hoşuna gitmedi mi?” diye soruyor.

“Topluluk üyelerimin hoşuna gidecek.”

“Ben onları sormadım, seni sordum.” Tori’nin dudakları ve gözleri, uçlarında minik ağırlıklar varmış gibi çöküyor. Hüzünlü bir şey söylemiş gibi görünüyor. “Burası ses geçirmez bir oda. Burada bana istediğini söyleyebilirsin.”

Bu sabah daha okula gelmeden, adaylık testinde karşıma çıkan seçeneklerin nereye varabileceğini biliyordum. Silah yerine yiyecek seçmiştim. Küçük bir kızı kurtarmak için, kendimi bir köpeğin önüne atmıştım. Bu seçimleri yaptıktan sonra testin sona ereceğini ve bir Fedakar olacağımı biliyordum. Ve babam başından beri bana yol göstererek, şimdiye kadar adaylık testimin her anını kontrol etmeseydi ne tür seçimler yapmış olabileceğimi hiç bilmiyorum. Hem ne bekliyordum ki? Hangi topluluğu istiyordum?

Hangisi olursa... Fedakarlık dışında hangisi olursa.

“Hâlimden memnunum,” diyorum kararlılıkla. Tori’nin söyledikleri umurumda değil; burası güvenli bir oda falan de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğil. Güvenli oda, güvenli gerçek, anlatılacak güvenli sır diye bir şey yok.

Köpeğin koluma saplanıp etimi parçalayan dişlerini hâlâ hissedebiliyorum. Tori'yi başımla selamlayıp kapıya yöneliyorum, ama tam çıkacakken Tori beni dirseğimden yakalıyor.

“Seçimiyle yaşamak zorunda olan sensin,” diyor. “Kararı ne olursa olsun, herkes seçiminin üstesinden gelir, hayatına devam eder. Ama bu sen değilsin.”

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Kantine dönüp Fedakarlık masasında, beni neredeyse hiç tanımayan insanların yanına oturuyorum. Babam, çoğu topluluk etkinliğine gitmeme izin vermez. Ortalığı karıştıracakımı, itibarını zedeleyecek bir şeyler yapacağımı söyler durur. Umurumda değil. Hürmetkâr ve her zaman ezik Fedakarlarla birlikte olmaktansa, sessiz evimdeki odamda oturmaktan çok daha mutluyum.

Gerçi onlarla nadiren bir arada olmamın bir sonucu olarak Fedakarlık üyeleri, bende bir sorun olduğuna, hatta hasta, ahlsız ya da tuhaf biri olduğuma ikna olmuş durumda görünüyorlar. Benimle selamlaşmaya gönül yatıranlar bile gözüme bakamıyor.

Ellerimi dizlerime yapıştırıp oturuyorum, diğer öğrenciler adaylık testlerini bitirirken diğer masaları seyrediyorum. Bilgelik masası, bir sürü kitapla dolu, ama hepsinin çalıştı-

ğı soylenemez. Bazıları çalışıyormuş gibi yapıp fikir alışverişi yapmak yerine sohbet ediyor. Birinin onlara baktıklarını sandıkları anda gözleri hemen kitaba kayıyor. Dürüstlük öğrencileri, her zamanki gibi gürültülü bir şekilde konuşuyor. Dostluk üyeleri gülüyor, gülümsüyor, ceplerinden çıkardıkları yiyecekleri etraflarındakilerle paylaşıyorlar. Cesurlarsa fazlasıyla gürültücü ve hareketli; masaların ve sandalyelerin üzerine tünemiş, birbirlerine yaslanıyor, şakalaşırken sürekli birbirlerini dürtüyorlar.

Diğer topluluklardan birini isterdim. İlgi göstermelerine değmeyecek biri olduğuma çoktan karar vermiş kendi topluluğumdan başka herhangi bir topluluk bana uyardı.

Sonunda Bilgelik'ten bir kadın kantine girerek sessizliği sağlamak için elini havaya kaldırıyor. Fedakarlık ve Bilgelik öğrencileri hemen susuyor, ama Cesurluk, Dostluk ve Dürüstlük üyelerinin dikkatini çekebilmek için kadının sonunda "Sessizlik!" diye bağırması gerekiyor.

"Adaylık testleri sona erdi," diyor. "Sonuçlarınızı arkadaşlarınız ve ailenizle paylaşmanızın yasak olduğunu hatırlatmak isterim. Sonuçları, *hiç kimseyle* paylaşamazsınız. Seçim Töreni yarın Platform'da gerçekleşecek. En azından on dakika öncesinde orada olmak üzere planınızı yapın. Şimdi dağılabilirsiniz."

Ayağa bile kalkmadan herkesin çıkmasını bekleyen bizim masa dışındaki öğrenciler kapıya koşuyor. Fedakarlık arkadaşlarının buradan çıkarken kullanacağı yolu biliyorum; kori-

dorda ilerleyip ön kapıdan çıkarak otobüs durağına gidecekler. Diğer herkes onlardan önce otobüse binsin diye bir saat beklemeyi göze alacaklar. Bu sessizliğe daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

Onların ardından gitmek yerine çaktırmadan yan kapılardan birinden, okulun yanındaki sokağa çıkıyorum. Daha önce de buradan çıkmıştım, ama genellikle görülmek ya da duyulmak istemediğimden sessizce kaçırım. Bugünse koşmaktan başka bir şey istemiyorum.

Sokağın sonuna koşup boş caddeye çıkıyorum, kaldırımın üzerindeki bir su çukurunun üzerinden atlıyorum. Rüzgârla birlikte üzerimde dalgalanan Fedakarlık ceketimi omuzlarımdan düşürüp bir bayrak gibi havaya kaldırıyorum, sonra rüzgâra teslim ediyorum. Koşarken kollarımı dirseklerime kadar sıvıyorum, gücüm tükenmeye başladığından deparımı yavaşlatıyorum. Şehir iki yanımda akıp giderken bulanıklaşıyor, binalar birbirinin içine geçiyor. Yeri döven ayakkabılarımın sesini, sanki başka birinden geliyormuş gibi duyuyorum.

Sonunda durmam gerekiyor, çünkü kaslarım yanıyor. Fedakarlık bölgesiyle Bilgelik merkezi, Dürüstlük merkezi ve ortak yaşam alanlarımızın gerisinde kalan topluluksuzların yaşadığı çöplük alandayım. Bütün topluluk toplantılarımızda liderlerimiz, genellikle babamı da ikna ederek topluluksuzlardan korkmamamız gerektiğini, onlara hastalıklı ve kayıp yaratıklar gibi değil, insan gibi davranmamız gerektiğini söylerler.

Ama havatım boynunca onlardan korkmak aklımın ucundan bile geçmedi.

Binaların camlarından içeri bakabileyim diye kaldırımın kenarından yürüyorum. Çoğu zaman sadece eski mobilyalar, boş odalar ve yerlerde çöpler görürüm. Şehir sakinlerinin çoğu burayı terk ettiğinde -ki terk etmiş olmalılar, çünkü şu andaki nüfusumuzla şehirdeki binalar dolmuyor- aceleyle gitmiş olmazlar. Bıraktıkları her yer tertemiz. Hiç özel eşyaları kalmamış.

Köşedeki binanın yanından geçerken, içeride bir şey gözüme çarpıyor. Camın ardındaki oda, yanından geçtiğim diğerleri kadar çıplak, ama eşğin hemen ötesinde tek bir kor parçasını görebiliyorum. Yanan bir kömür parçası.

Kaşlarım çatılırken durup pencereyi açmaya çalışıyorum. Başta yerinden oynamıyor, ama biraz ileri geri sallayınca pencere yukarı doğru açılıyor. Önce kendimi yukarı çekiyorum, sonra bacaklarımı içeri alıyorum ve içeriye yuvarlanıyorum. Dirseklerim yere sürtününce acıyor.

İçerisi pişmiş yemek, sigara ve ter kokuyor. Yanan kor parçasına doğru ağır adımlarla ilerlerken, içeride topluluksuzların olup olmadığını anlamak için kulak kabartıyorum, ama her yer fazlasıyla sessiz.

Diğer odadaki pencereler siyah boya ve tozla kaplanmış, yine de gün ışığı orasından burasından içeri sızıyor, o yüzden odanın her yerine yayılmış şilteleri ve içindeki yiyecekler kurumaya yüz tutmuş eski teneke kutuları seçebiliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Odanın ortasında küçük bir mangal var. Çoğu kömür beyaza küle dönmüş, ama biri hâlâ yandığına göre, birisi kısa süre önce buradaymış. Ve kokuya, eski teneke kutulara ve battaniyelere bakılırsa, sadece bir kişi de değilmiş.

Topluluksuzların, birbirinden uzak yaşadıklarını sanırdım. Şimdi bu odaya bakarken, bu sonuca nereden vardığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Neden bizim gibi onlar da gruplar oluşturmazın ki? Bir yere ait olma, bizim doğamızda var.

Biri sertçe, “Burada ne işin var?” diye sorduğunda, elektrik çarpmışa dönüyorum. Hızla arkama döndüğümde diğer odada bembeyaz suratı kirle kaplı bir adamın, eski püskü bir havluyla ellerini sildiğini görüyorum.

“Ben sadece...” Mangala bakıyorum. “Ateşi gördüm. Hepsini bu.”

“Ya.” Adam, havlunun bir ucunu arka cebine tıktırıyor. Siyah Dürüstlük pantolonunda mavi Bilgelik kumaşından yamalar var ve gri Fedakarlık gömleği benimkiyle aynı. Bir değnek kadar sıksa olsa da güçlü görünüyor. Canımı yakabilecek kadar güçlü, ama böyle bir niyeti olduğunu sanmıyorum.

“Sanırım teşekkür etmeliyim,” diyor. “Gerçi burada telaş edilecek ateş falan yok.”

“Görebiliyorum,” diyorum. “Burası ne böyle?”

“Evim,” diyor adam, buz gibi bir gülümsemeyle. Bir diş eksik. “Misafir geleceğini bilmiyordum, o yüzden ortalığı toplayamadım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gözlerim, etrafa saçılmış teneke kutulara kayıyor. “Bu kadar çok battaniye elde etmek için, bir sürüsünü toplamak zorundasınız sanırım.”

“Başkalarının işine burnunu sokan bir Kasıntı’yla hiç karşılaşmamıştım,” diyor adam. Bana yaklaşıp kaşlarını çatıyor. “Hiç yabancı gelmiyorsun.”

Şehrin en tekdüze mahallesinde, birbirinin aynı evlerde, birbirinin aynı gri gömlek giyen kısa saçlı insanlarla birlikte yaşadığımdan, onunla daha önce tanışmış olmamız mümkün değil. Sonra aklıma başka bir şey geliyor: beni her ne kadar insan içine çıkarmasa da babam hâlâ konsey lideri, şehirdeki insanların önem verdiği en seçkin insanlardan biri ve tabii ki ben de babama benziyorum.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diyorum en iyi Fedakarlık tonumda. “Artık gideyim.”

“Seni tanıyorum,” diyor adam. “Sen Evelyn Eaton’ın oğlusun, değil mi?”

Bu ismi duyar duymaz kaskatı kesiliyorum. Yıllardır annemin adını duymamıştım, çünkü babam asla ağzına almaz, birileri bahsetse bile duymazdan gelir. Sadece benzetilerek bile olsa annemle bir bağ kurmak, artık üzerine olmayan bir kıyafeti giymeye çalışmak gibi tuhaf kaçıyor.

“Onu nereden tanıyorsunuz?” Daha açık tenli olsam da, annemin mavi gözleri yerine koyu kahverengi gözlerim olsa da yüzlerimizin benzerliğini fark edecek kadar yakından tanıyor

olmalı. Çoğu insan anneme ne kadar benzediğimi fark edecek kadar yüzüme bakmaz bile. Oysa uzun parmaklarımı, kemerli burnumu, düz çatık kaşlarımı annemden almışım.

Adam biraz duraksıyor. “Bazen Fedakarlık’ta gönüllü olurdu. Bize yiyecek, battaniye ve kıyafet getirirdi. Hatırda kalan bir yüzü vardı. Üstelik, konsey lideriyle evliydi. Herkes onu tanırdı, öyle değil mi ya?”

Bazen kelimelerin ağırlığından insanların yalan söylediğini anlayıveririm. Tıpkı yanlış bir cümleyi okuyan bir Bilge gibi kendimi rahatsız ve kötü hissederim. Bu adam, sırf birkaç kere konserve çorba verdi diye annemi tanıyor olamaz. Ama annem hakkında bir şeyler duymaya o kadar açım ki üstelemiyorum.

“Öldü, belki biliyorsunuzdur,” diyorum. “Yıllar önce.”

“Hayır. Bilmiyordum.” Dudaklarının bir kenarı hafifçe sarkıyor. “Üzüldüm.”

Ter ve sigara kokan bu nemli odada, yoksulluğun ve topluma uyumda başarısızlığın kanıtı olan bir sürü boş teneke kutunun arasında dururken tuhaf hissediyorum. Ama burada aynı zamanda kanımı kaynatan bir şey var. Özgürlük. Kendi kendimize yarattığımız keyfi kategorilerden birine ait olmayı reddediş.

“Endişeli görüldüğüne göre yarın Seçim yapman gerekecek galiba,” diyor adam. “Hangi topluluk çıktın?”

“Kimseye söylememem gerekiyor,” diyorum hemen.

“Ben kimse değilim,” diyor. “Ben hiç kimseyim. Topluluksuz olmak bu değil mi zaten?”

Yine de bir Şey söylemiyorum. Adaylık testi sonuçlarımı ya da diğer sırlarımı paylaşmamın yasak olması, beni yaşadığım her gün yeniden kalıba sokuyor. şimdi değişmem mümkün değil.

“Ah, sıkı bir kuralcı,” diyor adam, hayal kırıklığına uğramış gibi. “Annen bir keresinde, eylemsizlik yüzünden Fedakarlık’a geçtiğini hissettiniğini söylemişti. Direnişin en az olduğu yolu seçmişti.” Omuz silkti. “şu sözüme güven, Eaton ocuğu. Direniş iyidir.”

İçimde bir öfke yükseliyor. Bu adam, annemi benden daha iyi ranıyormuş gibi konuşamaz. Sırf bir kere yiyecek getirdi diye annemle ilgili hatırladıklarımı sorgulamama neden olmaz. Bana tek bir kelime bile etmemesi gerekir. Sonuçta o bir hiç, bir topluluksuz. Hiç kimse.

“yle mi?” diyorum. “Bakın, direnmek sizi nerelere getirmiş. Neredeyse kmek üzere olan binalarda, teneke kutuların arasında yaşıyorsunuz. Bana o kadar da harika görünmüyor.” Adamın geldiği kapıya yöneliyorum. Oradan dışarıya açılan bir kapı bulacağımı biliyorum; zaten buradan bir an önce ık-mak istediğimden, nereye gittiğimin de bir önemi yok.

Battaniyelerin üzerinden dikkatle atlıyorum. Koridora vardığım da adam, “Toplulukta boğulmaktansa, teneke kutulardan yemeyi tercih ederim,” diyor.

Arkama bakmıyorum.

Eve vardığımda, ön basamaklara çöküp birkaç dakikalığına serin bahar havasını içime çekiyorum.

Farkında olmasa da böylesi özgürlük anlarını çalmayı, kaçamak yapmayı bana annem öğretmişti. Babam uyuduktan sonra sessizce karanlığa çıkar, binaların ardında gün doğmadan hemen önce yine sessizce eve dönerdi. Bizimleyken bile kaçamak yapar, gözlerini yumup lavabonun önünde öyle uzaklara giderdi ki bir şey söylediğimde bile beni duymazdı.

Ama onu izlerken başka bir şey daha öğrenmiştim. Bu özgürlük anları, her zaman sona ermeliydi.

Ayağa kalkıp gri kıyafetimdeki çimento kırıntılarını silkeliyorum ve kapıyı açıyorum. Babam, oturma odasındaki koltukta oturuyor. Her yanı kâğıtlarla dolu. Kambur durduğum için bana fırça çekmesin diye sırtımı dikleştiriyorum. Merdivenlere doğru yöneliyorum. Belki fark edilmeden odama çıkabilirim.

“Bana adaylık testini anlat,” diyor babam, parmağıyla kanepeye oturmamı işaret ederek.

Odayı geçerken, halının üzerine yayılmış kâğıt yığınlarının üzerinden dikkatle atlıyorum, gösterdiği yere oturuyorum. Hemen kalkıp gidebilmek için kanepenin ucuna yerleşiyorum.

“Eee?” Gözlüğünü çıkarıp beklentiyle bana bakıyor. Sesindeki gerginliği hissedebiliyorum. Zorlu bir iş gününden sonra hep böyle konuşur. Dikkatli olmam gerekiyor. “Sonuç ne çıktı?”

Ona söylememek aklımın ucundan bile geçmiyor.
“Fedakarlık.”

“Başka bir şey yok mu?”

Kaşlarımı çatıyorum.

“Hayır, tabii ki yok.”

“Bana öyle bakma,” dediğinde, kaşlarımı düzeltiyorum.
“Testte tuhaf bir şey olmadı mı?”

Test sırasında, nerede olduğumu biliyordum. Ortaokul kantinimizde durduğumu sanırken bile biliyordum. Aslında adaylık testi odasındaki koltukta uzanıyordum, vücudum bir dizi kabloyla bir makineye bağlıydı. Tuhaf olan buydu. Ama bu konuyu babama açmaya niyetim yok. Hele ki odada soğuk rüzgârlar eserken.

“Hayır,” diyorum.

“Bana yalan söyleme,” derken kolumu sıkıyor. Parmakları, mengene kadar güçlü. Ona bakmıyorum.

“Yalan söylemiyorum,” diyorum. “Beklediğim gibi Fedakarlık çıktı. Odadan çıkarken, kadın yüzüme bile bakmadı. Yemin ederim.”

Kolumu bırakıyor.

Tuttuğu yerde etim nabız gibi atıyor.

“Güzel,” diyor. “Eminim biraz düşünmeye ihtiyacın vardır. Odana çıkabilirsin.”

“Peki, efendim.”

Ayağa kalkıp odadan çıkarken rahatlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ha,” diyor babam. “Konsey üyelerinden birkaç arkadaş bu gece buraya gelecek. Yemeğini erken yesen iyi edersin.”

“Peki, efendim.”

Güneş batmadan önce, buzdolabından ve dolaplardan atıştıracak bir şeyler çıkarıyorum: iki somun ekmek, yaprakları üzerinde çiğ havuçlar, iri bir parça peynir, bir elma, dünden kalma garnitürsüz tavuk. Hepsinin tadı toz ve lapa gibi. Babamın iş arkadaşlarına yakalanmayayım diye gözlerimi kapıdan ayırmıyorum. Geldiklerinde hâlâ mutfakta olursam, babam bundan hiç hoşlanmaz.

İlk konsey üyesi eşikte belirdiğinde bardağımdaki suyu bitirmek üzereyim. Babam kapıya ulaşmadan hızla oturma odasından geçiyorum. Tırabzanın etrafını dolaşırken babam, kaşlarını kaldırmış, eli kapı kolunda yukarı çıkmamı bekliyor. Parmağıyla basamakları gösterdiğinde koşarak tırmanıyorum. O sırada babam kapıyı açıyor.

“Selam, Marcus.” Andrew Prior’ın sesini tanıyorum. Babamın en yakın iş arkadaşlarından biri olsa da bunun bir anlamı yok, çünkü hiç kimse babamı *yakından* tanımıyor. Beni bile tanımıyorlar.

Merdivenlerin tepesinden Andrew’a bir göz atıyorum. Ayakkabılarını paspasa siliyor. Onu ve ailesini arada sırada görürüm. Natalie ve Andrew çiftinin oğlu ve kızı, mükemmel bir Fedakarlık ailesi oluşturuyor. Kardeşler ikiz değil, ama ikisi

de benden iki sınıf altta. Hepsi ağırbaşlılıkla kaldırımda yürürken başlarıyla yanlarından geçen herkesi selamlar. Natalie, Fedakarlık'ta topluluksuzlar için gönüllü işleri düzenliyor. Annem her ne kadar Fedakarlık etkinliklerine nadiren katılsa, benim gibi sır saklamayı tercih etse ve genellikle evde saklansa da Natalie'yi tanımış olmalı.

Andrew'la göz göze geldiğimizde koridordan odama koşuyorum. kapıyı ardımdan sımsıkı kapatıyorum.

Odam sade ve tüm Fedakarlık odaları gibi tertemiz. Gri çarşafım ve battaniyem, ince döşemeye sımsıkı kısıtılmış durumda. Okul kitaplarım, tahta çalışma masamın üzerinde mükemmel bir şekilde dizili. Akşamları güneşin hafifçe vurduğu küçük pencereimin yanında, birbirinin aynı bir dizi kıyafetime ev sahipliği yapan dolabım duruyor. Pencereden yandaki bizimkinin aynısı evi görebiliyorum. Sadece bu ev, bizimkinden bir buçuk metre doğuda.

Eylemsizliğin annemi nasıl Fedakarlık topluluğuna getirdiğini kestirebiliyorum. Tabii topluluksuz adam, annemin söylediğini iddia ettiği şey konusunda doğruyu söylüyorsa. Yarın, topluluk elementlerinin içinde olduğu büyük kâseler ve elimdeki bıçakla, benim de aynı şeyi yaşayacağımı gözümde canlandırabiliyorum. Tanımadığım, güvenmediğim, hatta âdetlerini hiç mi hiç bilmediğim dört topluluk daha var. Benim için tek tanıdık, güvenilir ve anlaşılabilir olan kendi topluluğum. Fedakarlık'ı seçmek, hayatımın en büyük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mutluluğu olmasa da benim için konforlu bir yer anlamına gelecek.

Yatağın kenarına oturuyorum. Hayır, konforlu olmayacak, diye düşünüyorum ve hemen ardından bu düşünceyi beynimin gerilerine itmeye çalışıyorum, çünkü böyle düşünmemin sebebini biliyorum: içimdeki çocuk, oturma odasında konseyi toplayan adamdan korkuyor. O adam ki kucağından çok yumruğuna aşınayım.

Kapıyı iyice kontrol edip, ne olur ne olmaz diye sandalyemi tokmağın altına sıkıştırıyorum. Sonra yatağın kenarına diz çöküyorum ve altından küçük sandığı çıkarıyorum.

Küçükken bu sandığı annem vermiş, babama da sokakta bulduğunu, yedek battaniyeler için olduğunu söylemişti. Ama odama koyduğunda içine yedek battaniye falan koymadı. Kapıyı ardından kapatırken parmağını dudağına götürdü ve sandığı yatağımın üzerinde açtı.

Kilitsiz sandığın içinde mavi bir heykel vardı. Dökülen suya benziyordu, ama aslında camdandı; mükemmel duruluktaydı, kusursuzdu.

“Bu ne işe yarıyor?” diye sormuştum anneme.

“Belli bir işe yaradığı söylenemez,” demişti annem gülümseyerek, ama gerçekte bir şeyden korkuyormuş gibi gülümsemesi gergindi. “Yine de burada bir işe yarayabilir.” Parmağıyla tam kalbimin üzerini dövmüştü. “Bazen güzel şeyler işe yarar.”

O günden bu yana sandığı, başkalarının işe yaramaz diyeceği türden bir sürü nesneyle doldurdum: camları olmayan eski gözlük çerçeveleri, parçalanmış anakartlar, bujiler, çıplak teller, yeşil bir şişeden kopmuş cam ağız, paslanmış bir bıçak... Annem bunları görse güzel bulur muydu bilemiyorum, ama her biri beni en az heykeli gördüğüm ilk andaki gibi anında çarpıverdi. Bakımsızlıklarına, sahihsizliklerine rağmen benim için fazlasıyla gizemli ve değerliydi.

Adaylık test sonucumu düşünmek yerine, sandıktaki eşyalarımı teker teker elime alıp her yerlerini ezberlemek istercesine evirip çeviriyorum.

Koridordan odama doğru yürüyen Marcus'un ayak seslerine irkilerek uyanıyorum. Yatağımın üzerine yaydığım eşyalarla uyuyakalmışım. Kapıma yaklaşırken adım sesleri yavaşlayınca buji, anakart parçalarını ve telleri topladığım gibi sandığın içine atıyorum, kilitledikten sonra anahtarı cebime atıyorum. Son saniyede kapı kolu inmeye başlarken, heykelin hâlâ dışarıda olduğunu fark edince hemen yastığımın altına saklıyorum ve sandığı yatağın altına itiyorum.

Sonra uçarcasına kapıya koşup babam içeri girmeden hemen önce kapı kolunun altına sıkıştırdığım sandalyeyi alıyorum.

İçeri girdiğinde elimdeki sandalyeye kuşkuyla bakıyor.

“Sandalye niye kapıdaydı?” diye soruyor. “İçeri giremeye-yim diye mi yaptın?”

“Hayır, efendim.”

“Bugün bana söylediğin ikinci yalan bu,” diyor Marcus.
“Ben oğlumu yalancı olsun diye yetiştirmedim.”

“Ben—” Söyleyecek tek bir kelimem bile yok, o yüzden ağzımı kapatıp sandalyeyi yerine, düzenli bir şekilde okul kitaplarımı dizdiğim çalışma masasına götürüyorum.

“Neyi görmemi istemiyordun? Burada ne yapıyorsun?”

Ellerimle sandalyenin arkalığını sımsıkı tutarken gözlerimi kitaplarıma dikiyorum.

“Hiç,” diyorum sessizce.

“Üçüncü yalan,” derken, Marcus’un sesi alçak, ama taş gibi sert. Bana doğru adım attığında, içgüdüsel olarak geri liyorum. Ama bana uzanmak yerine babam yere eğiliyor ve yatağın altındaki sandığı çıkarıyor, sonra açmaya çalışıyor. Kapak kımıldamıyor.

Korku, tıpkı bir kılıç gibi boğazımdan aşağı kayıyor. Gömleğimin eteğini sıkıyorum, ama parmak uçlarımı hissedemiyorum.

“Annen, bu sandığın battaniye için olduğunu söylemişti,” diyor. “Geceleri üşüyormuşsun. Ama hep merak etmişimdir. Madem içinde hâlâ battaniye var, niye kilitli tutuyorsun?”

Avucunu açıp bana doğru uzatırken kaşlarını kaldırıyor. Ne istediğini biliyorum. Anahtarı istiyor. Ne zaman yalan söylediğimi bal gibi anlayabildiğinden istediğini vermek zorundayım. Beni açık bir kitap gibi okuyabiliyor. Elimi cebime atıyorum,

sonra anahtarları avucuna bırakıyorum. Artık sadece parmak uçlarımı değil, avuçlarımı da hissedemiyorum. Başımın belada olduğunu biliyorum, çünkü ne zaman patlayacak gibi olsa sığ nefesler alıp vermeye başlar.

Sandığı açtığı sırada gözlerimi yumuyorum.

“Bu ne böyle?” Eliyle değerli eşyalarımı dikkatli bir şekilde karıştırıyor, sağa sola kaydırıyor. Teker teker çıkarıp bana gösteriyor. “*Bu* neyine lazım? Peki *bu*.”

Her sorusunda olduğum yerde sıçıyorum. Dahası verecek cevabım yok. Bu eşyalara hiç ihtiyacım yok. Hiçbirine ihtiyacım yok.

“Bu vurdumduymazlığın kokusu midemi bulandırıyor!” diye bağılıyor, sonra sandığı yatağın kıyısından aşağı ittiğinde her şey yere saçılıyor. “Bütün bunlar bu evi, bencillikle zehirliyor!”

Artık yüzümü de hissedemiyorum.

Elleriyle göğsümden ittiğinde tökezleyerek geriliyorum ve dolaba çarpıyorum. Tokat atmak için elini havaya kaldırdığında, korkudan kupkuru sesimle, “Seçim Töreni, baba!” diyorum.

Eli havada kalıyor. İyice *siniyorum*, dolabın önünde küçülüyorum, gözlerim bulandığından hiçbir şey göremiyorum. Genellikle yüzürnde hasar yaratmamaya çalışır. Özellikle yatağı gibi özel günde, seçim yaparken insanların gözlerini yüzüne dikmesini istemez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elini indirdiğinde bir an için öfkesinin yatıştığını, dayak tehlikesinin geçtiğini sanıyorum. Ama hemen ardından, “İyi,” diyor. “Bir yere ayrılma.”

Sırtımı iyice dolaba yapıştırıyorum. Odadan çıkıp biraz düşünüp taşındıktan sonra özür dilemek için geri dönmeyeceğini çok iyi biliyorum. Bu onun tarzı değil.

Tabii ki kemeriyle dönecek. Üzerimdeki gömlek ve yüzümdeki ezik Fedakarlık ifadem, sırtımdaki izleri kolayca gizleyecek.

Arkamı dönerken bütün vücudum sarsılıyor. Dolabın kenarlarına sımsıkı tutunup bekliyorum.

Gece karnımın üzerinde yatıyorum. Çektiğim acı ve yerde paramparça yatan değerli eşyalarım, bütün düşüncelerimi yiyip bitiriyor.

Çılgılığımı boğmak için yumruğumu ısırana kadar Marcus beni dövdü, hepsi parçalanana ya da bir daha işe yaramayacak kadar eğrilip bükülene kadar eşyalarımın üzerinde tepindi, sonunda sandığı duvara fırlattığında kapağı menteşelerinden bir daha kapanmamak üzere kırıldı.

Bir şey aklımdan çıkmıyor: *Fedakarlık topluluğunu seçersen, ondan hiç kaçamayacaksın.*

Yüzümü yastığa bastırıyorum.

Ama babamın beni yönlendirdiği yoldan yürümeye direnecek gücüm yok. Bu Fedakarlık ezikliğine direnemem.

+++

Sabah, soğuk bir duş alıyorum. Derdim Fedakarlık kuralları gereği kaynaklarımızı tasarruflu kullanmak değil; soğuk su, sırtımı uyuşturuyor. Ağır ağır bol ve gösterişsiz Fedakarlık giysilerimi giyiyorum. Ardından saçlarımı kesmek için, koridordaki aynanın önüne geçiyorum.

“Bırak, ben keseyim,” diyor babam koridorun sonundan. “Bugün senin Seçim Günün sonuçta.”

Saç kırpma makinesini kayan panelin kenarına bırakıp dik durmaya çalışıyorum. Babam arkama geçip makine vızlamaya başladığında gözlerimi kaçırıyorum. Fedakarlık erkekleri için kabul edilebilir saç uzunluğu belli olduğundan, tarak ayarlanamıyor. Parmaklarını kafamda hissettiğimde yüzümü ekşitiyorum ve görmemesi için içimden dua ediyorum. En ufak bir dokunuşunun bile bende yarattığı etkiyi görmesini istemiyorum.

“Ne olacağını biliyorsun,” diyor. Makineyi başımın yan tarafından geçirirken eliyle kulağımı koruyor. Dün kemeriy-le beni döven adam, bugün makine kulağımı kapmasın diye kendi eliyle beni korumaya çalışıyor. Düşüncesi bile zehir gibi damarlarımı yakıyor. Komik bile sayılır. Neredeyse gülesim geliyor.

“Yerinde duracaksın. Adın söylendiğinde, bıçağını almak için öne çıkacaksın. Sonra kendini kesip kanını doğru kâseye akıtacaksın.” Gözlerimiz aynada birleştiğinde, dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde geriliyor. Omzuma dokunuyor.

O anda aynı boylarda, aynı bedende olduğumuzu fark ediyorum. Oysa hâlâ kendimi çok daha küçük hissediyorum.

Sonra nazikçe ekliyor, “Bıçak, sadece küçük bir an için canını yakacak. Seçimini yaptıktan sonra, her şey bitmiş olacak.”

Dün gece olanları unutup unutmadığını, yaşananları beyninin ayrı bir bölmesine kaldırıp kaldırmadığını, canavar yanını baba yanından ayrı tutup tutmadığını merak etmeden kendimi alamıyorum.

Birden kalbim öyle bir atmaya başlıyor, yüzüm öyle bir yanmaya başlıyor ki kendimi tutamıyorum.

“Acı çekme konusunda endişelenme,” diyorum. “Alıştım artık.”

Bir an için aynadaki gözleri birer bıçağa dönüşüyor. Öfkem uçup giderken, yerini o tamdık korkuya bırakıyor. Ama babam makineyi susturup kenara bırakıyor ve merdivenlerden aşağı iniyor. Dökülen saçları toplamam, omuzlarımı temizlemem, makineyi banyodaki dolaba geri koymam gerekiyor.

Ardından odama gidip yerdeki kırık eşyalara bakıyorum. Dikkatle hepsini bir araya toplayıp çalışma masamın yanındaki çöp kutusuna teker teker atıyorum.

Ayağa kalkarken yüzümü ekşitiyorum. Bacaklarım titriyor.

O anda kendi kendime yarattığım sade hayata, sahip olduğum birkaç şeyden geriye kalanlara bakarken, *buradan çıkmam gerekiyor*, diye düşünüyorum.

Güçlü bir düşünce bu. İçimde âdeta bir çan gibi güçlü bir şekilde çanlıyor. O yüzden tekrar düşünüyorum. Çıkmam lazım.

Yatağıma doğru yürüyorum, elimi yastığımın altına kaydırıyorum. Annemin heykeli hâlâ sağlam, hâlâ mavi ve sabah güneşinde ısl ısl parlıyor. Heykeli masamın üzerindeki kitapların yanına bırakıp odamdan çıkıyorum ve kapıyı ardımdan kapatıyorum.

Bir şeyler yiyemeyecek kadar gerginim, ama aşağı indiğimde babam sorular sormaya başlamasın diye ağzıma bir parça tost atıyorum. Aslında endişelenmemem gerekir. Şu anda sanki hiç yokmuşum gibi davranıyor. Yerden bir şey almak için her eğilmem gerektiğinde korkudan irkilmiyormuşum gibi yapıyor.

Buradan çıkmam lazım. Artık bir duaya dönüşüyor. Elimde bir tek bu kaldı.

Bilgelerin her sabah yayınladığı gazeteyi okumayı bitirdiğinde ben de bulaşık yıkama işini bitiriyorum. Hiç konuşmadan, birlikte evden çıkıyoruz. Kaldırımında yürürken karşılaştığımız komşularımızı gülümseyerek selamlıyor. Marcus Eaton için her şey her zaman mükemmeldir. Oğlu hariç. Ben hariç. Ben mükemmel değilim, ben her zaman berbatım.

Ama bugün, böyle olduğum için seviniyorum.

Otobüse biniyoruz ve diğerlerinin oturmasını beklerken mükemmel bir Fedakarlık geleneği olarak ayakta duruyoruz. Geveze Dürüstlük öğrencilerinin, çalışkan Bilgelik öğrencilerinin otobüse binmesini seyrediyorum. Onlara yer vermek

için yerlerinden kalkan Fedakarlık insanlarını seyrediyorum. Bugün herkes aynı yere gidiyor. İki sivri dişi gökyüzünü ısıran, uzaklardaki kara sütun Platform'a gidiyoruz.

Oraya vardığımızda, içeri girerken babam elini omzuma koyduğunda, acı bütün vücudumu zonklatıyor.

Çıkmam lazım.

Umutsuz bir umut bu. Seçim Töreni'nin yapıldığı kata merdivenlerden çıkarken, her adımda vücudum sızlıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, ama sebebi ağrıyan bacaklarım değil. Her geçen saniyede gücünü yitiren yüreğim, nefesimin kesilmesine neden oluyor. Yanımda yürüyen Marcus, elinin tersiyle alındaki terleri siliyor. Durumlarından şikâyet ediyormuş gibi görünmemek adına diğer Fedakarlık insanları, gürültülü bir şekilde nefes almamak için ağızlarını sımsıkı kapatıyor.

Gözlerimi yukarıya kaldırıyorum. Kaçma fırsatının düşüncesi bile damarlarımı yakmaya yetiyor.

Tören katma geldiğimizde, herkes içeri girmeden önce nefesini toplayabilmek için biraz bekliyor. Oda loş, pencereler kapatılmış. Sandalyeler, cam, su, taş, kömür ve toprak kâselerinin etrafına çember şeklinde dizilmiş. Sıradaki yerimi buluyorum. Bir Fedakarlık kızıyla bir Dostluk gencinin arasındayım. Marcus önümde duruyor.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun,” diyor. Sanki benden çok, kendine hatırlatıyor. “Doğru seçimi biliyorsun. Bildiğini biliyorum.”

Gözleri yerine burnuna bakıyorum.

‘Birazdan görüşürüz.’ diyor.

Fedakarlık bölümüne yürüyüp konsey liderlerinin yerleştiği öndeki sandalyelerden birine oturuyor. Oda yavaş yavaş dolmaya başlıyor. Seçim yapacaklar çemberin dışında, sandalyelerindeki seyirciler çemberin içinde yerlerini alıyor. Kapılar kapandığında Cesurluk konsey temsilcisi kürsüye doğru yürürken bir anda herkes susuyor. Adamın adı Max. Parmaklarıyla kürsünün iki yanını sımsıkı tutarken, olduğum yerden parmak eklemlerinin çürük içinde olduğunu görebiliyorum.

Cesurluk’ta dövüşmeyi mi öğretiyorlar acaba? Öyle olmalı.

Max, “Seçim Töreni’ne hoş geldiniz,” dediğinde, gür sesi bütün salonu dolduruyor. Mikrofona ihtiyacı yok; sesi o kadar gür ve yüksek ki neredeyse beynimde titreşiyor. “Bugün topluluklarınızı seçeceksiniz. Bugüne kadar ailenizin izlediği yoldan gittiniz ve her zaman ailenizin kurallarıyla yaşadınız. Bugün ise kendi yolunuzu seçeceksiniz, kendi kurallarınızı oluşturacaksınız.”

Babamın, her Cesurluk konuşmasında olduğu gibi dudaklarını küçümsercesine sıkıldığını görebiliyorum. Onu o kadar iyi biliyor, alışkanlıklarını o kadar yakından tanıyorum ki aynı şeyleri düşünmesem bile neredeyse ben de dudaklarımı aynı şekilde sıkıyorum. Cesurluk topluluğuna karşı herhangi özel bir düşüncem yok.

“Çok uzun zaman önce atalarımız, teker teker her birimizin, dünyadaki kötülükten sorumlu olduğumuzu fark etmişlerdi. Ama kötülüğün tanımı konusunda hemfikir değillerdi.” dedi Max. “Kimisi yalanı sorumlu tutarken...”

Yıllardır çürüklerim ve yaralarım hakkında söylediğim yalanlar geliyor aklıma. Marcus’un sırlarını ortalığa sermemek için anlatmadığım şeyleri düşünüyorum.

“Kimi cehaleti, kimi hırsı...”

Dostluk tarlalarındaki huzurlu ortamı düşünüyorum. Şiddet ve zulümden uzak özgürlüğü orada bulabilirim.

“Kimi de bencilliği suçladı.”

İlk kemer inmeden önce, *bu senin iyiliğin için*, demişti Marcus. Sanki bana vururken, asıl kurban kendisiymiş gibi. Sanki onun da canı yanıyormuş gibi. Eh, en azından bu sabah mutfakta topallayan o değildi.

“Son olarak başka bir grup da asıl sorunun ödlelik olduğunu söyledi.”

Cesurluk üyeleri arasından birkaç tezahürat yükselince diğer Cesurlar güldü. Dün gece, hiçbir şey hissedemeyene, nefes alamayana kadar yuttuğum korkumu düşünüyorum. Yıllarca babamın topuğunun altında ezilişim geliyor aklıma.

“Topluluklarımız böyle oluştu: Dürüstlük, Bilgelik, Dostluk, Fedakarlık ve Cesurluk.” Max gülümsüyor. “Bu topluluklarda yönetimi, eğitimi, bilgiyi, liderliği ve koruyuculuğu buluyoruz. Bu topluluklarda ait olmayı, topluluk

olmayı. hayatlarımızı buluyoruz.” Öksürerek boğazını temizliyor. “Neyse. bu kadar yeter. Sadede gelelim. Öne çıkıp bıçağınızı alın, ardından seçiminizi yapın. İlk sırada Zellner, Gregory var.”

Bıçakla avucumu kesme işi, eski hayatımdan yeni hayatıma geçerken beraberimde taşıyacağım acılarıma eşlik edecek gibi görünüyor. Yine de bu sabah bile hangi topluluğa sığınabileceğimi bilmiyordum. Gregory Zellner, kanayan avucunu toprak kâsesine tutarak Dostluk topluluğunu seçiyor.

Dostluk, huzurlu hayatı, tatlı kokulu meyve bahçeleri, gülümseyen insanlarıyla sığınak olarak en sağlam topluluk sayılabilir. Hayatım boyunca kabul edilmek için yanıp tutuşmuşken Dostluk bana bunu sağlayabilir, hatta belki zamanla kendimle barışmayı, ayaklarımın üzerinde durabilmeyi bile öğretebilir.

Ama o bölümde oturan sarılı kırmızılı kıyafetler giymiş insanlara bakarken, iyileşmiş, birbirini neşelendirebilen, birbirlerini destekleyen insanlar görüyorum. Benim gibi öfke ve korku dolu bir insana kollarını açmak için fazlasıyla mükemmel, fazlasıyla nazikler.

Tören hızlı ilerliyor. “Rogers, Helena.”

Helena, Dürüstlük topluluğunu seçiyor.

Dürüstlük çömezliğinde neler olduğunu biliyorum. Bir gün okulda fısıltılara kulak misafiri olmuşum. Oraya geçersen bütün sırlarımı açıklamam, gerekirse kendi tırnaklarımla derinlerden çıkarmam gerekecek. Dürüstlük topluluğuna ka-

ılmak için derimi canlı canlı yüzmeye razı gelmem gerekecek. Hayır, bunu yapamam.

“Lovelace, Frederick.”

Mavi giysileriyle Frederick Lovelace, avucunu kesip kanını Bilgelik kâsesine damlattığında su koyu bir pembeye dönüşüyor. Bilgelik için yeterince eğitimliyim, ama öyle bir yer için fazlasıyla havai, haddinden fazla duygusal biri olduğumu bilecek kadar kendimi tanıyorum. Orada boğulurum. Ben başka bir hapisanede yaşamak değil, özgür olmak istiyorum.

Hemen ardından yanımdaki Fedakarlık kızının ismi okunuyor. “Erasmus, Anne.”

Benimle konuşacak bir çift kelime bulmakta zorlananlardan biri olarak Anne, tökezleyerek öne çıkıyor ve Max’in kürsüsüne yaklaşıyor. Titreyen eliyle bıçağı alıyor, avucunu kesiyor ve elini Fedakarlık kâsesinin üzerine götürüyor. Bu onun için kolay. Kaçacak bir şeyi yok. Nezaket topluluğuna tekrar katılmakta bir zarar görmüyor. Hem yıllardır Fedakarlık’tan başka bir topluluğa geçen görülmedi. Seçim Töreni istatistiklerine göre Fedakarlık, en sadık toplulukların başını çekiyor.

“Eaton, Tobias.”

Kâselere doğru yürürken, hangi topluluğu seçeceğime henüz karar vermemiş olmama rağmen herhangi bir gerginlik hissetmiyorum. Max bıçağı bana verdiğinde, sapını parmaklarımla kavırıyorum. Serin ve pürüzsüz metal tertemiz. Herkes için, her bir seçim ayrı bıçak.

Salonun ortasına, kâselerin ortasına yürürken, adaylık tes-timi yöneten Tori'nin yanından geçiyorum. *Seçiminle yaşamak zorunda olan sensin*, demişti. Saçlarını geriye taramış, köprü-cük kemiğinden boynuna uzanan dövmesini görebiliyorum. Gözlerini gözlerime diktiğinde hiç kaçırmadan ona bakıyo-rum ve kâselerin arasındaki yerimi alıyorum.

Nasıl bir seçimle yaşayabilirim? Bilgelik ya da Dürüstlük olmaz mesela. Kaçmaya çalıştığım Fedakarlık hiç olmaz. Ait olabilmek için fazlasıyla hasarlı olduğumdan Dostluk kesinlikle olmaz.

Aslında bıçağı babamın kalbine saplamak, onu acı, utanç ve hayal kırıklığıyla yıkmayı seçmek istiyorum.

Tek bir seçim, aynı etkiyi yaratabilir.

Ona baktığımda başını sallıyor. Avucumu öyle derin kesi-yorum ki acıdan gözlerim yaşıyor. Gözlerimi kırptıştırarak yaşları kovuyorum ve kan iyice toplansın diye yumruğumu sıkıyorum. Babamla gözlerimiz çok benziyor. O kadar koyu mavi ki neredeyse siyaha çalıyor, yüzümüzde iki dipsiz kuyu oluşturuyor. Sırtım yanıyor, nabız gibi atıyor. Gömleğimin ya-kası, kemer yarasını kaşındırıyor.

Avucumu, kömürlerin üzerinde açıyorum. Korların mide-mi kavurduğunu, içimi ateş ve dumanla doldurduğunu hisse-diyorum.

Artık özgürüm.

+++

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cesurluk tezahüratlarını duymuyorum. Kulaklarımdaki cınlanmadan başka hiçbir şey duyamıyorum.

Yeni topluluğum, çok kollu bir yaratık gibi bana doğru uzanıyor. Onlara doğru ilerlerken, babamın yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum. Seçimimden dolayı kutlayanlar, koluma vuruyor. Parmaklarıma bulanana kanla grubun arkasına ilerliyorum.

Diğer çömezlerle birlikte duruyorum. Tek bir bakışla beni değerlendirip kafasını çeviren siyah saçlı bir Bilgelik gencinin yanındayım. Fedakarlık grileriyle ve geçen yıl bir anda attığım boyum yüzünden sıskalığımın pek bir şeye benzemiyorum sanırım. Avucumdaki kesikten fışkıran kan parmak uçlarımdan yere akıyor. Fazla derin kesmişim.

Son akranım da seçimini yaptıktan sonra bol Fedakarlık gömleğimin eteğini parmaklarımdan arasında sıkıca tutup yırtıyorum. Kanı durdurmak için ön kısımdan koparttığım kumaş şeridini elime sarıyorum.

Son öğrenci seçimini yapar yapmaz önde oturan Cesurlar hemen ayağa kalkıp koşarcasına kapıya yöneliyor, tabii beni de beraberlerinde götürüyorlar. Eşiğe vardığımızda arkama bakmadan edemiyorum ve babamın hâlâ etrafını saran birkaç Fedakar'la sandalyesinde oturduğunu görüyorum. Şok geçirmiş gibi görünüyor.

İster istemez sırtıyorum. İşte başardım, sonunda yüzüne bu ifadenin yerleşmesini *sağladım*. Sistem tarafından yutulma-

ya hazır, şırsızluğa teslim olmuş mükemmel Fedakarlık çocuğu değilim. Dahası on yıllar sonra Fedakarlık'tan Cesurluk'a geçen ilk çömezim.

Dönüp koşarak diğerlerine yetişiyorum. Arkada kalmak istemiyorum. Bu arada yırttığım uzun kollu gömleğimin düğmelerini açıp omzumdan atıyorum. Altıma giydiğim gri tişört hâlâ üzerime büyük geliyor, ama daha koyu olduğu için Cesurların siyah giysilerine daha çok uyuyor.

Cesurlar uçarcasına merdivenlerden aşağı iniyor, kapıları savurarak açıyor, gülüyor, bağırıp çağırıyor. Sırtımın, omuzlarımin, ciğerlerimin ve bacaklarımin yandığını hissederken birden yaptığım seçimden, arasına katılmaya karar verdiğim bu insanlardan kuşkulaniyorum. Sahiden aralarında bir yer edinebilecek miyim? Bilmiyorum.

Sanırım başka şansım yok.

Grubun arasından ite kaka ilerliyorum, benimle birlikte Cesurluk'u seçen adayları arıyorum, ama sanki buhar olup uçmuşlar, hiçbirini göremiyorum. Nereye gittiğimizi anlama umuduyla kalabalığın arasından yana sıyrıldığımda, ahşap ve tel örgülerin kafeslediği uzayıp giden tren raylarını görürüyorum. Cesurlar merdivenleri tırmanıp perona yığılıyor. Merdivenlerin başı o kadar kalabalık ki çıkacak yer bulamıyorum, ama bir an önce yukarı çıkamazsam treni kaçıracağımın farkındayım, o yüzden ite kaka ilerlemeye karar veriyorum. İnsanları dirseklerden özür dilememek için neredeyse dilimi

ısırmak zorunda kalıyorum. Neyse ki bir noktada kalabalığın immesiyle basamaklardan yukarı tırmanıyorum.

“Fena koşmuyorsun,” diyor Tori, peronda yanıma yanaşarak. “En azından bir Fedakarlık çocuğu için hiç fena değilsin.”

“Teşekkürler,” diyorum.

“Bundan sonra ne olacağını biliyorsun, değil mi?” Dönüp bize doğru gelen trenin uzaktaki ışığını parmağıyla gösteriyor. “Tren durmayacak. Sadece biraz yavaşlayacak. Ve vagona atlamazsan, işin biter. Topluluksuz kalırsın. Tekmeyi yemek bu kadar kolay.”

Başım la anladığımı belirtiyorum. Çömezlik sınavının başlamış olmasına şaşırmıyorum. Daha Seçim Töreni’nden ayrıldığımız anda başlamıştı. Dahası Cesurların kendimi kanıtlamamı beklemelerine de şaşırmıyorum. Yaklaşan treni seyrediyorum. Artık rayların üzerindeki ısılığı duyabiliyorum.

Tori, bana bakıp sırtıyor. “Bize kolay uyum sağlayacaksın, değil mi?”

“Neden böyle söyledin?”

Kadın omuz silkiyor. “Savaşmaya hazır birine benziyorsun, o kadar.”

Tren, gümbürdeyerek bize doğru gelirken Cesurlar peronun kıyısına dizilmeye başlıyor. Tori de kenara koştuğunda ardından gidiyorum, duruşunu raklit edip atlamaya hazırlanışını izliyorum. Vagon yanımdan geçerken kapının yanındaki kollardan birini kavradığı gibi kendini içeri atıyor. Ben de

aynısını yapıyorum, başta parmaklarım zorla da olsa kolu yakalıyor, hemen ardından kendimi vagonun içine çekiyorum.

Ama trenin dönüşüne hazır olmadığımndan olsa gerek sendeliyorum ve savrulduğumda yüzümü metal duvara çarpıyorum. Sızlayan burnumu tutuyorum.

“Yavaş,” diyor vagondaki Cesurlardan biri. Tori’den daha genç, koyu tenli ve samimi bir gülümsemesi var.

“Mükemmellik, Bilgelik gösterişçilerine yakışır,” diyor Tori. “Trene bindi ya ona bak sen, Amar.”

“Gerçi diğer vagonda olması gerekiyordu. Diğer çömezlerle birlikte,” diyor Amar. Bana bir bakış atıyor, ama Seçim Töreni’nde yanımda dururken Bilgelik transferinin yaptığı gibi değil. Daha çok anlayabilmek için yakından incelemesi gereken bir ruhafıklımışım gibi merakla bakıyor. “Arkadaşınsa, sanırım bu sorun olmaz. Adın ne senin, Kasıntı?”

Daha sorduğu anda adım dilimin ucuna geliyor, her zamanki gibi soruyu yanıtlamaya, adımın Tobias Eaton olduğunu söylemeye hazırım. Doğal olanı da bu, ama o anda adımlı söylemeye yüreğim yetmiyor. Burada, arkadaş olmayı umduğum insanların arasında, yeni ailemin yanında yapamam. Artık Marcus Eaton’ın oğlu olamam. Olmayacağım.

“Bana Kasıntı demeye devam edebilirsin,” diyorum, bugüne kadar okulun koridorlarında ve sınıfta kulak misafiri olduğum Cesur tavrına bürünerek. Tren hızlanırken rüzgâr vagona doluyor. O kadar gürültülü ki âdeta kulaklarımda kükrüyor.

Tori bana tuhaf tuhaf bakıyor. Bir an için Amar'a kim olduğumu söyleyeceğinden korkuyorum. Adaylık testinden adımı hatırlıyor olmalı. Ama başını hafifçe salladığında rahatlayıp açık kapıya dönüyorum. Kenardaki kolu hâlâ sımsıkı kavıyorum.

Daha önce adımı söylemeyi reddedebileceğim ya da başka bir isim söyleyebileceğim, dahası kendime yepyeni bir kimlik yaratabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Burada özgürüm. Burada insanları tersleyebilir, reddedebilir, hatta özgürce yalan söyleyebilirim.

Tren yolunu destekleyen ahşap ayakların arasında, sadece bir kat aşağıda akıp giden caddeyi görüyorum. Ama biraz ileride, raylar yenileniyor, platform yükseliyor, binaların çatılarının arasında dönerek yol alıyor. Tırmanma yavaş olduğundan gökyüzüne tırmanırken yerden gittikçe uzaklaştığımızı görmesem haberim bile olmazdı.

Yükseklik korkusuyla dizlerim çözülünce, eşikten uzaklaşıyorum ve her nereye gidiyorsak, oraya varana kadar bir duvarın dibine çöküyorum.

Hâlâ duvarın dibindeyim. Başım ellerimin arasında. Amar ayağıyla beni dürtüyor.

“Kalk bakalım, Kasıntı,” diyor, ama kabaca değil. “Atlama zamanı yaklaşıyor.”

“Atlama mı?” diye soruyorum.

“Öyle ya,” diye sırtıyor. “Bu tren, hiç kimse için durmaz.”

Kollarımdan güç alıp ayağa kalkıyorum. Elime sardığım kumas parçası, tamamen kana bulanmış durumda. Tori arkamdan beni kapıya doğru iteliyor.

“Önce çömezler atlasın!” diye bağıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

“Sana bir güzellik yapıyorum!” diye yanıtıyor ve beni tekrar kapıya itiyor. Diğer Cesur da arkama geçtiğinde, lezzetli öğle yemekleriymişim gibi birbirlerine bakıp sırtıyorlar. Ayaklarımı sürüyerek eşğin ucuna adım atıyorum. Kapı kolunu öyle sıkı kavıyorum ki parmaklarımın uyuştüğünü hissediyorum. Nereye atlamam gerektiğini görebiliyorum. Az ileride raylar, bir binanın çatısıyla buluşuyor, sonra dönüyor. Aradaki boşluk, buradan bakıldığında azmış gibi görünüyor, ama tren yaklaştıkça uçuruma dönüşüyor. Ölmek işten bile değil.

Önümüzdeki vagonlardan atlayan Cesurlara baktıkça bütün vücudum sarsılıyor. Hepsi çatıya konuyor, ama bu yere ilk çakılan olmayacağım anlamına gelmez. Parmaklarımı koparıncasına kapı kolundan ayırıp çatıya bakıyorum ve bütün gücümle adıyorum.

Yere çarptığımı vücudumun her santimetre karesinde hissediyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Çatıdaki çakıl taşları, yaralı avucuma batıyor. Parmaklarıma bakıyorum. Sanki zamanda atlama olmuş gibi, atlayışım anında aklımdan silinip gidiyor.

“Kahretsin,” diyor arkamdan biri. “Kaldırımdan biraz Kasıntı krepî kazırız diye umuyordum.”

Gözlerimi yere dikip topuklarımla üzerine oturuyorum. Altımdaki çatı hâlâ dönüyor. Korkunun bu kadar *baş döndürücü* olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Yine de iki çömezlik sınavını geçtiğimin farkındayım. Hareket hâlindeki trene bindim ve çatıya atladım. Şimdi asıl mesele, Cesurların çatıdan nasıl aşağıya *indiği!*

Sonra Amar bir çıkıntıya tırmandığında cevabı buluyorum. Yine atlayacağız.

Gözlerimi yumup başka bir yerde olduğumu, çakılların üzerinde diz çökmüşken etrafımın bu çılgın dövmeli insanlarla sarılı olmadığını hayal etmeye çalışıyorum. Buraya hayatımdan kaçmak için gelmişim, ama buna kaçış demek pek doğru sayılmaz. Burası farklı bir tür işkence ve çıkıp gitmek için artık çok geç. Artık tek umudum, hayatta kalabilmek.

“Cesurluk’a hoş geldiniz!” diye bağıyor Amar. “Burada korkularınızla yüzleşir, çömezlikte ölmemeye çalışırsınız. Aksi takdirde bir ödleğ olarak tekme yersiniz. Bu yıl düşük transfer rekorunu kırmamız tesadüf değil.”

Amar’ın etrafındaki Cesurlar yumruklarıyla havayı dövüyor, çığlıklar atıyorlar. Topluluklarına kimsenin katılmak istememesiyle gurur duyuyorlar.

“Cesurluk yerleşkesine bu çatıdan tek giriş yolu, bu çıkıntıdan aşağı atlamak,” diyor Amar, boşluğu işaret etmek için

kollarını iki yana açarak. Topuklarının üzerinde yükseliyor, düşüyormuş gibi kollarını sallıyor, sonra dengesini bulup sırtıyor. Burnumdan derin bir nefes alıp içimde tutuyorum.

“Her zamanki gibi ilk atlama önceliğini, Cesurluk’ta doğmuş olsun ya da olmasın, yeni çömezlerimize veriyorum.” Çıkıntıdan çatıya atlayıp kaşlarını kaldırarak bizleri buyur ediyor.

Çatıdaki genç Cesurlar birbirine bakışlar fırlatıyor. Bilgelik’ten gelen genç, Dostluk kızı, iki Dürüstlük genci ve bir Dürüstlük kızı, bir kenarda bekliyoruz. Sadece altı kişiyiz.

Cesurlardan koyu tenli bir genç öne çıkıp elleriyle arkadaşlarını tezahürat yapmaya davet ediyor.

“Yürü be Zeke!” diye bağıyor kızlardan biri.

Zeke, çıkıntının üzerine sıçırıyor, ama yanlış bir adımla öne doğru savrulup dengesini yitiriyor. Anlaşılmaz bir şeyler bağırken gözden kayboluyor. Yanımdaki Dürüstlük kızı, bir eliyle ağzını kapatarak nefesini tutuyor, ama Zeke’in Cesur arkadaşları kahkahalara boğuluyor. Zeke’in aklındaki dramatik ve kahramanca atlayışı yaptığını hiç sanmıyorum.

Sırıtan Amar, tekrar başıyla çıkıntıyı gösteriyor. Cesurluk’ta doğanlar sıraya girince, Bilgelik genciyle Dostluk kızı da arkalarına geçiyor. Onlara katılmam, atlamam gerektiğini biliyorum. Atlamak konusundaki hislerimin bir önemi olmadığını farkındayım. Eski püskü botlarımın bileklikleri kadar kaskatı

bir şekilde sıraya giriyorum. Amar saatine bakıp her otuz saniyede bir sonraki atlayışın işaretini veriyor.

Önümdeki sıra giderek seyreliyor.

Birden geriye bir tek ben kalıyorum. Çıkıntıya çıkıp Amar'ın işaretini bekliyorum. Güneş, uzaktaki binaların ardında batmak üzere. Girintili çıkıntılı şehir ufku, buradan bakınca yabancı geliyor. Işık, ufukta altın gibi parlıyor. Rüzgâr binanın yan tarafından şiddetle eserken, bol kıyafetlerimi şişirip kaldırıyor.

“Haydi,” diyor Amar.

Gözlerimi yumuyorum. Donakalıyorum. Adım bile atamıyorum. Tek yapabildiğim olduğum yerde sallanmak, ardından kendimi bırakmak. Ellerimle havada bir şeyleri yakalamaya çalışırken midem alt üst oluyor, ama tutunacak hiçbir şey yok. Sadece düşünüyorum, sadece boşluk var. Deli gibi yere çarpacağım anı bekliyorum.

Sonra bir ağa çarpıyorum.

Ağ, sağlam ipleriyle etrafımı sarıyor. Kenardan birileri elleriyle beni yanlarına çağırıyor. Parmaklarımı ağa geçirip kendimi onlara doğru çekiyorum. Ayaklarım ahşap bir platforma değdiğinde koyu tenli, parmak eklemleri yara bere içindeki bir adam bana bakıp sırtıyor. Max.

“Kasıntı!” derken sırtıma bir şaplak attığında acıyla irkiliyorum. “Buraya kadar gelebildiğine sevindim. Haydi, çömez arkadaşlarının yanına git. Eminim, Amar birazdan aşağıda olur.”

Arkasında, taş duvarlı karanlık bir tünel görülebiliyor. Cesurluk yerleşkesi yer altında. Oysa yerleşkenin yüksek bir binadan bir dizi zayıf iple sarktığı düşüncesi, en korkunç kabuslarımdan biri.

Basamaklardan aşağı inip diğer transferlerin yanına gitmeye çalışıyorum. Fakat bacaklarım yine kaskatı kesiliyor. Dostluk kızı bana bakıp gülümsüyor. “Şaşırtıcı derecede eğlenceliydi,” diyor. “Benim adım Mia. Sen iyi misin?”

“Sanırım kusmamaya çalışıyor,” diyor Dürüstlük gençlerinden biri.

“Boşalt içini dostum,” diyor diğeri. “Güzel bir şov izlemiş oluruz.”

Daha farkına bile varamadan tersleniyorum. “Kapa çeneni.”

Dahası çenelerini gerçekten kapamalarına şaşıyorum. Sanırım daha önce bir Fedakar tarafından hiç susturulmamışlar.

Birkaç saniye sonra Amar’ın ağız üzerinde yuvarlanarak aşağı indiğini görüyorum. Basamaklardan inerken bir sonraki tehlikeli sınav için sabırsızlanıyormuş gibi deli gözleriyle etrafına bakınıyor. Bütün çömezleri eliyle yanına çağırdığında tünelin ağzında yarım bir çember oluşturarak etrafına toplanıyoruz.

Amar, ellerini önünde birleştiriyor.

“Benim adım Amar,” diyor. “Sizin çömezlik eğitmeninizim. Burada büyüdüm ve üç yıl önce, çömezliğimi başarıyla tamamladım. Yani istediğim süre boyunca yeni gelenler-

den ben sorumlu olacağım. Şanslısınız. Cesurluk'ta doğanlar ve transferler, çoğu fiziksel eğitimi ayrı alıyor, böylece Cesurluk'ta doğanlar, transferleri parçalayamıyor-" Bunu söylerken, Cesurluk'ta doğanlardan yana bakıp sırtıyor. "Ama bu yıl farklı bir şey deneyeceğiz. Cesurluk liderleri ve ben, korkularınızla eğitim öncesinde yüzleşmenizin sizi çömezliğe daha iyi hazırlayıp hazırlamayacağını merak ediyoruz. O yüzden akşam yemeği için yemekhaneye bile gitmenize fırsat vermeden, kendinizi keşfetme işine girişeceğiz. Peşimden gelin."

"Kendimi keşfetmek istemezsem ne olacak?" diye soruyor Zeke.

Ama Amar'ın tek bir bakışıyla, Cesurluk'ta doğanların arkasında korkuyla büzüşüyor. Amar gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım; bir saniye önce son derece dostça davranırken, hemen ardından sertleşebiliyor. Hatta bazen aynı anda ikisi birden olabiliyor.

Önümüzden tünelde ilerliyor, sonra duvarın içine oyulmuş bir kapının önünde duruyor ve omzuyla açıyor. Ardından, arka duvarında devasa boyutlarda bir penceresi olan rutubetli bir odaya giriyoruz. Tavandaki floresan ışıklar, titreşerek göz kırpmıyor. Amar, adaylık testimde kullanılan makineye çok benzeyen bir cihazın yanına gidip bir şeyler yapıyor. Damlayan su sesini duyabiliyorum. Tavandan akan sular, bir köşede küçük bir göl oluşturuyor.

Pencerenin ardında geniş ve boş bir oda daha var. Her köşede bir kamera bulunuyor. Cesurluk yerleşkesinin her köşesine bir kamera yerleştirilmiş olabilir mi?

“Burası korku simülasyon odası,” diyor Amar başını cihazdan kaldırmadan. “Korku simülasyonunda en büyük korkularınızla yüzleşirsiniz.”

Masadaki makinenin hemen yanına bir dizi şırınga dizili. Titreşen floresan ışığının altında, gözüme bıçak, şiş ve sıcak demir gibi işkence aletleri kadar uğursuz görünüyorlar.

“Bu nasıl mümkün olabilir ki?” diyor Bilgelik’ten gelen genç. “En büyük korkularımızı siz bilemezsiniz.”

“Adın Eric’ti, değil mi?” diye karşılık veriyor Amar. “Haklısın. En büyük korkularınızı bilemem, ama vereceğim serum, beyninizin korku bölümünü uyaracak, böylece deyim yerindeyse, simülasyondaki engelleri siz yaratacaksınız. Adaylık testindekinin aksine, bu simülasyonda gördüklerinizin gerçek olmadığının farkında olacaksınız. Bu arada ben de burada kalıp simülasyonu kontrol edeceğim ve seruma yerleştirilmiş programdan kalp atışlarınız belli bir seviyeye geldiğinde bir sonraki engelle karşılaşmanızı sağlayacağım. Belli bir seviyeden kastım, nabzınızın yavaşlaması ya da başka bir deyişle, korkunuzla belirgin bir şekilde yüzleşmiş olmanız. Korkularınız bittiğinde program kendiliğinden kapanacak ve korkularınıza dair farkındalığınız artmış bir şekilde *uyanma odasında* uyanacaksınız.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şıngıralardan birini alıp eliyle Eric'i yanına çağırıyor.

"İzin ver de Bilgelik merakını tatmin edeyim," diyor.
"Önce sen."

"Ama—"

"Ama," diyor Amar sakince, "ben senin çömezlik eğitmeni-nim ve söylediklerimi harfiyen yerine getirmen senin hayrına olur."

Eric bir an için öylece kalakalıyor, sonra mavi ceketini çıkarıp ikiye katlıyor ve sandalyenin arkasına bırakıyor. Hareketleri yavaş ve planlı. Sanırım Amar'ı mümkün olduğunca sinir etmek için bunu kasten yapıyor. Yanına gittiğinde Amar, hiç acımadan iğneyi Eric'in boynuna saplayıveriyor. Ardından onu yandaki odaya götürüyor.

Pencerenin ardında Eric'in odanın ortasında durduğunu görüyoruz. Amar, elektrotlarla onu simülasyon makinesine bağladıktan sonra programı başlatmak için bilgisayar ekranına dokunuyor.

Eric hiç hareket etmiyor. Elleri iki yanında. Camdan bize bakıyor, ama biraz sonra hiç kıpırdamamış olsa da sanki başka bir şeye bakıyormuş gibi bir tavır takınıyor. Galiba simülasyon başladı. Yine de çığlık atmıyor, sinir krizi geçirmiyor, ağlamıyor. Oysa en büyük korkularıyla karşılaşan insanların böyle davranmasını beklerdim. Amar'ın monitörden takip ettiği kalp atışları giderek yükseliyor, yükseliyor, fakat Eric hiç kıpırdamıyor.

Korkuyor. Korksa da hareket etmiyor.

“Neler oluyor söylesene?” diye soruyor Mia bana. “Serum çalışıyor mu?”

Başımı sallıyorum.

Eric’in derin bir nefes aldıktan sonra burnundan verdiğini görüyorum. Bütün vücudu sarsılıyor, ürperiyor, sanki altındaki döşeme yıkılıyor, ama nefesleri yavaş ve düzenli, kasları sımsıkı. Sonra saniyeler geçtikçe kazara gerilmiş de hatasını düzeltiyormuş gibi rahatlamaya başlıyor. Amar’ın önündeki ekrandan kalp atışlarını seyrediyorum. Eric’in nabızı yavaşlıyor, yavaşlıyor, bir noktada Amar programı bir sonraki aşamaya geçiriyor.

Her yeni korkuda bütün bunlar tekrarlanıyor. Sessizce geçip giderlerken korkuları sayıyorum. On, on bir, on iki. Amar ekrana son bir kez dokunduğunda Eric’in bedeni gevşiyor. Ağır ağır gözlerini kırıştıırıyor, sonra cama bakıp sırtıyor.

Genellikle her şeye bir cevapları olan Cesurluk’ta doğanların sessizliğini fark ediyorum. Demek hislerimde yanılmıyorum. Demek Eric, dikkatle izlenmesi, temkinli yaklaşılması gereken birisi. Belki de korkulması gereken birisi.

Bir saati aşkın bir süre boyunca, diğer çömezlerin korkularıyla yüzleşmesini, koşmalarını, sıçramalarını, görünmez tabancalar doğrultmalarını, bazen hıçkırıklar içinde yere kapanmalarını seyrediyorum. Ara sıra ne gördüklerini, işkence edercesine sü-

r nerek onlara yaklaşan korkularını yüzlerinden okuyabiliyorum, fakat çoğu zaman gardlarını aldıkları kötülükler çok yakından tanıdıkları insanlarla ilgili olmalı. Bunu sadece Amar ve kendileri biliyor.

Amar her yeni bir ismi  a ırdı ında odanın gerilerine kaçıyor, olduğum yerde b z   yorum. Sonunda geriye bir kaçıyorum. Korkularıyla karşılaşmanın sonucu olarak duvarın dibine çöküp başını ellerinin arasına alan Mia'nın simülasyonu henüz bitti. Kız ayağa kalktığında perişan görünüyor. Amar'ın olurunun almadan ayaklarını sürüyerek odadan çıkıyor. Amar masadaki son şıringaya baktıktan sonra gözlerini yüzüme dikeyor.

  Baş başa kaldık, Kasıntı,  diyor.   Haydi, şu işi bitirelim. 

 n nde duruyorum.   neyi neredeyse hissetmiyorum bile. Diğer   mezler,   neyi görünce mızıldansa da hayatım boyunca şıringayla ilgili bir sorunum olmadı. Yan odaya geçip içeri tarafta aynaya dönüşen cama dönüyorum. Simülasyon başlamadan önce, kendimi diğerlerinin gözünden görebiliyorum. Bol kıyafetleri içinde h mb l, uzun boylu ve sıksa, üstelik kan içinde. Dik durmaya  alıştı ımda aynadaki farka şaşırıyorum. Oda gözlerimin önünden silinmeden önce duruşumdaki gücün gölgesi beni resmen afallatıyor.

Boşlu u parçalar hâlinde görüntüler dolduruyor. şehrimizin gökdelenlerle dolu manzarası, yedi kat aşağıdaki kaldırımda açılmış delik, ayaklarım çıkıntının hemen dibinde.

Rüzgâr, binanın vanından deli gibi esiyor, gerçek hayatta hissettiğimden çok daha güçlü bir şekilde giysilerimi bir kırbaç gibi şaklatıyor, beni her yönden sarıp itiyor. Sonra çatısında durduğum bina giderek yükseliyor, yerden gittikçe uzaklaşıyor. Delik kapanıyor, sert beton üzerini örtüyor.

Çatının kenarından biraz olsun uzaklaşmak istiyorum, ama rüzgâr geriye gitmeme izin vermiyor. Y yapmak zorunda olduğum şeyi düşünürken kalbim hızla atmaya başlıyor. Tekrar atlamam gerekiyor ve bu sefer yere çarptığımda canımın yanmayacağını bilsem de kendime güvenemiyorum.

Kasıntı ezmesi olacağım.

Ellerimi silkeliyorum, gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve dişlerimin arasından bir çığlık patlatıyorum. Sonra kendimi rüzgârın itiş gücüne bırakıp büyük bir hızla düşüyorum. Yere çarpıyorum.

Bir an için bütün organlarımı yakan bir acıyla kavruluyorum. Sadece bir saniyeliğine.

Ayağa kalkıp yanaklarımdaki tozları siliyorum ve bir sonraki korkumu bekliyorum. Beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok. Korkularım üzerine düşünmek için pek zaman harcamadım. Hatta korkusuz olmak, korkuların üstesinden gelmek nedir, hiç bilmiyorum. O anda korkularım olmadan çok daha güçlü ve durdurulmaz olabileceğimi fark ediyorum. Tam bu fikrin baştan çıkarıcılığına kendimi bırakırken arkamdan sert bir şey vuruyor.

Sonra sol yanımdan ve sonra da sağ yanımdan darbeleri hissediyorum. Bedenimin ancak sığabileceği büyüklükte bir kutuya kapanıyorum. Yaşadığım şok, başta paniklememi engelliyor, sonra kutudaki havayı içime çekip boş karanlığa bakıyorum. İçim giderek daralıyor. Nefes alamıyorum. Nefessizim.

Hıçkırmamak için dudağımı ısıyorum. Amar'ın ağladığını görmesini istemem. Cesurlara bir ödleğ olduğumu söylemesini istemem. Düşünmem gerekiyor, ama kutuda havasızlıktan boğulurken düşünemiyorum. Kutuda sırtımı dayadığım yan, cezalandırıldığımda ikinci kat koridorunda karanlığa hapsedildiğim küçüklük günlerime ait anılarımı canlandırıyor. Cezanın ne zaman sona ereceğini, karanlıkta sürünerek yaklaşan hayali canavarlarla kaç saat daha orada kalacağımı kestiremezdim. Annemin hıçkırıkları, duvarın ötesinden bana kadar gelirdi.

Bütün gücümle ardı ardına kutunun önüme denk gelen duvarını yumrukluyorum. Sonra tırmalamaya başlıyorum. Tırmalarken, ahşap kıymıklar tırnaklarımın altına saplanıyor. Kollarımı dayayıp tekrar tekrar kutuya vururken, burada değilmişim gibi yapabilmek için gözlerimi yumuyorum. Çıkarın beni buradan çıkarın beni buradan çıkarın beni buradan.

Biri, “Düşün, Kasıntı!” diye bağırdığında öylece kalakalıyorum. Bunun bir simülasyon olduğunu hatırlıyorum.

Düşün. Kutudan çıkmak için neye ihtiyacım var? Benden daha güçlü bir alete. Ayaklarımın ucu bir şeye çarptığında al-

mak için aşığı uzanıyorum. Ama eğildiğimde kutunun duvarları da beni takip ediyor, o yüzden tekrar doğrulamıyorum. Çeşitli vutup bir levyenin sivri ucunu parmaklarımla yoklayorum. Sonra levyenin ucunu kutunun sol kenarına takıp bütün gücümle asılıyorum.

Bütün tahta parçaları aynı anda parçalanıp benimle birlikte yerlere saçılıyor. Taze havayı solurken rahatlıyorum.

Sonra önümde bir kadın beliriyor. Yüzü tanıdık değil. Beyaz giysileri, hiçbir topluluğa ait değil. Ona doğru giderken yerden önüme bir masa fırlayıveriyor. Üzerinde bir tabanca ve bir kurşun var. Kaşlarımı çatıyorum.

Bu bir korku mu?

“Kimsiniz?” diye soruyorum, ama kadın yanıtlamıyor.

Yapmam gereken şey, çok açık: tabancayı doldur, ateş et. En az korkularım kadar güçlü bir dehşet içimde yükselmeye başlıyor. Ağzım kuruyor. Parmaklarımla beceriksizce kurşunu ve tabancayı alıyorum. Daha önce elime hiç tabanca almamıştım, o yüzden kurşunu nasıl yerleştireceğimi anlamak biraz zamanımı alıyor. O birkaç saniye içinde kadının gözlerini terk edecek ışığı düşünüyorum. Onu tanımıyorum, onu umursayacak kadar tanımıyorum.

Ama korkuyorum. Cesurluk'ta benden istenebilecekleri ve bile-isteye yapabileceklerimi düşünmek tüylerimi ürpertiyor.

Babam ve yıllar boyunca topluluğumun zorladığı eziklik yüzünden, içimde gizli kalmış bir şiddet eğiliminden korkuyorum.

Kurşunu yuvasına kaydırıyorum, sonra tabancayı iki elimle tutuyorum. Kesik avucum zonkluyor. Kadının yüzüne bakıyorum. Dudakları titriyor, gözleri doluyor.

“Özür dilerim,” diyerek tetiği çekiyorum.

Kadının vücudunda açılan karanlık kurşun deliğini görüyorum. Sonra kadın yere kapaklandığında, bir anda toz bulutuna dönüşüyor.

Ama içimdeki dehşet azalmıyor. Bir şeylerin gelmekte olduğunu biliyorum, bunu damarlarımda hissedebiliyorum. Marcus henüz ortaya çıkmadı ve soyadımız gibi biliyorum ki karşıma çıkacak.

Bir ışık dairesi beni içine alıyor. Kıyısında eski püskü gri ayakkabıların volta attığını görebiliyorum. Marcus Eaton, ışık çemberinin içine giriyor, ama bu tanıdığım, bildiğim Marcus Eaton değil. Bunun gözleri yerinde kapkara delikler, ağzının yerinde dipsiz bir çukur var.

Onun yanında bir Marcus Eaton daha beliriyor. Ağır adımlarla çemberin etrafını arşınıyor. Bu sırada babamın bir sürü canavar versiyonu her yanımı sarıyor. Dışsız ağızlarını ardına kadar açıyorlar, başları tuhaf açılarla yatıp kalkıyor. Yumruklarımı sıkıyorum. Bu gerçek değil. Gerçek olmadığını biliyorum.

İlk Marcus, kemerini çözüyor, sonra belinden çekiyor. elinin etrafına sarıyor. Diğer Marcuslar da aynısını yapıyor. Bunu yaparlarken kemerler, metalden kırbaçlara dönüşüyor.

Dikenli uçlarını verde sürüklerlerken, kapkara yağlı dilleri zifiri ağızlarının kenarından sarkıyor. Aynı anda metal kırbaçlarını kaldırdıklarında, ciğerimin yettiğince haykırıp kollarımla başımı korumaya alıyorum.

“Bu senin kendi iyiliğin için,” diyor Marcuslar, metalik bir koro hâlinde.

Acının etimi yırttığını, parçaladığını, paramparça ettiğini hissediyorum. Dizlerimin üzerine düştüğümde sanki korunabilecekmişim gibi kollarımı kulaklarıma bastırıyorum, ama beni koruyabilecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey beni koruyamaz. İşkence devam ederken defalarca acıyla haykırıyorum. Metalik koro da konuşmaya devam ediyor. “Evimde bencilce ve şımarık davranışa izin vermeyeceğim! Ben oğlumu yalancı olsun diye yetiştirmedim!”

Duyamıyorum, dinlemeyeceğim.

Bir anda annemin verdiği heykelin görüntüsü zihnimi kaplayveriyor. Bıraktığım yerde, odamdaki masanın üzerinde duruyor ve ona baktıkça acım azalmaya başlıyor. Bütün düşüncelerimi heykele, odamda oraya buraya saçılmış kırık eşyalarıma, kapağı menteşelerinden bozulan küçük sandığıma odaklıyorum. Annemin zarif parmaklarıyla sandığı kapattığını, kilitlediğini, anahtarı bana verdiğini hatırlıyorum.

Birer birer sesler kayboluyor. Sonunda hiçbirisi kalmıyor.

Kollarımı iki yanıma bırakırken bir sonraki korkumu bekliyorum. Parmak eklemlerim taş zemine sürtünüyor. Tozlu ze-

min soğuk ve pürüzlü. Adım seslerini duyunca kendimi başıma gelebileceklerle hazırlıyorum, ama Amar'ın sesini duyunca irkiliyorum.

“Bu kadar mı?” diye soruyor. “Bütün korkuların bu kadar mı? İnanamıyorum Kasıntı!”

Yanıma geldiğinde uzattığı eline tutunup ayağa kalkıyorum. Ona bakmıyorum. Ne düşündüğünü görmek istemiyorum. Öğrendiklerini bilmesini, beni berbat bir çocukluk geçirdiği için zavallı çömez olarak görmesini istemiyorum.

“Sana başka bir isim bulmamız lazım,” diyor Amar sıradan bir şey söylercesine. “Kasıntı’dan daha sıkı bir isim. *Jilet* ya da *Katıl* falan gibi bir şey.”

İster istemez yüzüne bakıyorum. Hafifçe gülümsüyor. Gülümsemesinde bir parça acıma sezilebiliyor, ama sandığım kadar güçlü değil.

“Ben de adımı kimseye söylemek istemezdim,” diyor Amar. “Haydi, gidip bir şeyler yiyelim.”

Yemekhaneye girdiğimizde Amar beni çömezlerin masasına götürüyor. Diğer masalarda oturan Cesurlar, salonun diğer ucunda hâlâ yemeği hazırlamakla uğraşan dövmeli aşçılardan gözlerini ayırmıyorlar. Yemekhane, yerden mavi-beyaz ışıkların aydınlattığı bir mağarayı andırıyor. Işıklar bir şekilde her şeyi ürkünleştiriyor.

Boş sandalyelerden birine oturuyorum.

"Of, Kasıntı. Her an bayılabilirmişsin gibi görünüyorsun," diyor Eric. Dürüstlük gençlerinden biri sırtıyor.

"Hepiniz. testten canlı çıktınız," diyor Amar. "Tebrikler. Çömezliğinizin ilk gününü, farklı başarı dereceleriyle bitirdiniz." Sonra Eric'e bakıyor. "Ama hiçbiriniz, Dört kadar iyi değildiniz."

Bunu söylerken parmağıyla beni gösteriyor. Kaşlarımı çatıyorum. Dört mü? Korkularımdan mı bahsediyor?

"Hey. Tori," diye sesleniyor Amar, omzunun üzerinden. "Korku simülasyonunda, sadece dört korkusu olan birini hiç duymuş muydun?"

"Son duyduğum yedi veya sekizdi. Neden?" diye sesleniyor Tori masasından.

"Burada sadece dört korkusu olan bir çömezim var."

Tori parmağını bana doğrulttuğunda Amar başını sallıyor.

"Bu bir rekor," diyor Tori.

"İyi iş çıkardın," diyor Amar bana dönerek. Sonra Tori'nin masasına yöneliyor.

Masadaki diğer çömezler kocaman sessiz gözlerle beni seyrediyor. Korku simülasyonundan önce, Cesur olma yolunda beni ezip geçebilecekleri biri olarak görüyorlardı. Şimdi Eric gibiyim: dikkat edilmesi, hatta belki korkulması gereken biriyim.

Amar, bana bir isimden daha fazlasını vermiş oldu. Bana güç verdi.

“Sahi, gerçek adın neydi? *E* harfiyle mi başlıyordun?..” diye soruyor Eric, gözlerini kısıarak. Sanki bir şeyler biliyor, ama şu anda ortaya d kmesinin doğru olup olmayacağını hesaplıyor.

Diğerleri de Seçim Töreni’nden adımı hayal meyal hatırlayabilir. Ben de onlarınkini hayal meyal hatırlıyorum. Seimime odaklanmışken dilimi damağımı kurutan stresin altına gömülü kalan alfabe harflerinden ibaret isimler bunlar. şimdi onların hatıralarına bütün gücümle saldırır, Cesur yanıma g c lendirebilirsem, belki kendimi kurtarabilirim.

Bir an için duraksıyorum, sonra dirseklerimi masaya dayayıp bir kaşımı kaldırarak ona bakıyorum.

“Adım Dört,” diyorum. “Bana bir daha *Kasıntı* dersen, külahları değiştiririz.”

Eric, gözlerini deviriyor, ama beni anladığından eminim. Yeni bir adım var. Yani artık yeni biri olabilirim. Bilgelik bilgiliğine kestirip atabilirim. Tehlikeli birine karşı diklenebilirim.

Sonunda savaşmaya hazır birine d n şebilirim.

Hakkıyla Dört olabilirim.

COMEZ

EĞİTİM ODASI TER, TOZ VE AYAKKABI KOKUYOR. KUM TORBASINA her vuruşumda, bir hafta önceki Cesurluk dövüşlerinde açılan parmak eklemlerim sızlıyor.

“Sanırım listeyi görmüşsündür,” diyor Amar, eşiğe yaslanarak. Kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Yarın Eric’le karşı karşıya geleceksin. Yoksa burada olmak yerine korku simülasyonu odasında olurdun.”

“Buraya da geliyorum, oraya da gidiyorum,” derken, kum torbasından uzaklaşıp ellerimi silkeliyorum. Bazen yumruklarımı öyle bir sıkıyorum ki, parmak uçlarımı hissedemiyorum.

İlk dövüş karşılaşmamda, Dostluk’tan transfer olan Mia’ya az daha yeniliyordum. Ona vurmadan nasıl dövüşeceğimi kestiremiyordum, üstelik ona vuramıyordum. En azından beni boğazımdan kavrayıp gözümün önünde yıldızların belirmesine neden olana kadar vuramadım. O anda içgüdülerim devreye girdi ve çenesine indirdiğim tek bir dirsek darbesiyle onu

devirdim. Bunu düşünürken içimde hâlâ bir suçluluk duygusu kıranmaya başlıyor.

Dürüstlükten gelen Sean adındaki çocukla karşılaştığım ikinci dövüşümde de az daha yeniliyordum. İşimin bittiğini düşündüğü her seferinde ayağa kalkarak onu yormayı başardım. Acıya katlanarak dibine vurmanın en eski alışkanlıklarından biri olduğunu elbette bilemezdi. Daha küçücükken basparmağımı emmek yerine kemirir, çatalımı sağ yerine sol elimle tutardım. Yüzüm yara berelerle haritaya dönüşmüş olsa da kendimi kanıtlamayı başardım.

Yarınki rakibim Eric. Onu yenmek akıllı hamlelerden ya da dayanıklılıktan daha fazlasını gerektirecek. Henüz sahip olmadığım yeteneklere, henüz kazanamadığım güce ihtiyacım olacak.

“Evet, biliyorum.” Amar gülüyor. “Ne işler karıştırdığını anlamak için biraz sorup soruşturdum. Meğer her sabah buraya, her akşam korku simülasyonu odasına takılıyormuşsun. Diğer çömezlerle hiç zaman geçirmiyorsun. Sürekli yorgunsun ve ceset gibi uyuyorsun.”

Kulağımın arkasından bir damla ter yuvarlanarak boynuma süzülüyor. Bantlı parmaklarımla teri siliyorum, sonra kolumu alnımdan geçiriyorum.

“Bir topluluğa katılmak, çömezlik dönemini atlatmaktan çok daha fazlasıdır, bunu biliyorsun değil mi?” diyor Amar. kıvrıdığı parmaklarıyla kum torbasının zincirini kontrol

ederken. “Birçok Cesur, en iyi arkadaşlarıyla çömezlik sırasında tanışır. Hatta kız arkadaş, erkek arkadaş edinir. Düşmanları da olur. Ama sen sanki bunların hiçbirini istemiyorsun.”

Diğer çömezlerin birlikte takıldığını, birlikte burunlarına ya da herhangi bir yerlerine metal halkalar taktırdıklarını, eğitim sonrasında kızarıp morarmış burunlarını, kulaklarını, dudaklarını birbirlerine gösterdiklerini ya da kahvaltı sofrasında yiyecek artıklarından kuleler diktiklerini görüyorum. Onlardan biri olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Yoksa denerdim.

Omuz silkiyorum. “Yalnızlığa alışkınım.”

“Eh, patlamak üzere olduğunu seziyorum ve bu olduğunda kesinlikle etrafında olmak istemem,” diyor Amar. “Haydi. Bu akşam birkaç arkadaşla bir oyun oynayacağız. Bir Cesurluk oyunu.”

Parmaklarımdan birindeki yara bandıyla oynuyorum. Çıkıp oyunlar oynamamam lazım. Burada kalmalı, çalışmalı, yarınki dövüşe hazır olmak için uyumalıyım.

Ama kafamın içinde bunları söyleyen ses, uslu olmamı, kimseye bulaşmamamı söyleyen babamın sesini andırıyor. Oysa ben buraya, o sesi *duymamak* için geldim.

“Sırf senin için kötü hissettiğim için sana bir parça Cesurluk payesi vermek istiyorum,” diyor Amar. “Başka hiçbir sebebi yok. Aptallık edip bu fırsatı kaçıрма.”

“Peki.” diyorum. “Ne oynayacağız?”

Amar sırtlamakla yetiniyor.

“Oyunun adı Cesaret.” Cesurluk’tan Lauren adındaki kız, vagonun yan tarafındaki kola tutunuyor, ama sürekli sağa sola sallandığından neredeyse düşüyor, sonra tren yerden iki kat yukarıda değilmiş gibi, düşse boynunu kırmayacakmış gibi kırdıyarak kendini içeri çekiyor.

Diğer elinde gümüş renkli bir matara var. Nasıl bu kadar rahat olabildiği anlaşıyor.

Lauren çenesini havaya dikeyyor. “İlk oyuncu birini seçiyor ve meydan okuyor. Sonra seçilen oyuncu bir yudum alıyor, meydan okumanın gereğini yerine getiriyor ve bu sayede başka birine meydan okumaya hak kazanıyor. Herkes sırasını savdığında ya da sırasını savmaya çalışırken öldüğünde, kafamız biraz iyi olacağından savrula savrula eve dönüyoruz.”

“Kim kazanıyor?” diye soruyor Cesurlardan biri, vagonun diğer ucundan. Amar’ın yanında eski bir dostu ya da kardeşiymiş gibi duvarın kenarında oturan bir genç bu.

Vagondaki tek çömez ben değilim. Tam karşımda oturan Zeke, çatıdan ilk atlayan çocuk. Ve kahverengi perçemleri alnına dökülen, dudağında metal bir halka olan kız da çömezlerden biri. Diğerleri bizden yaşça biraz daha büyük Cesurluk üyeleri. Birbirlerine karşı çok rahatlar; birbirlerine yaslanıyorlar, birbirlerinin kollarına vuruyorlar, saçlarını

karıştırıyorlar... Bu samimiyet, dostluk, flörtleşme hâli bana çok uzak. Kollarımı dizlerime doluyorum ve kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Gerçekten de Kasıntının tekiyim.

“Minik bir krep olmadığı sürece herkes kazanıyor,” diyor Lauren. “Ve aklıma gelmişken, yeni bir kural daha getiriyorum: aptalca soru sormayanlar da kazanıyor.”

Sonra, “İçki bende olduğuna göre ilk ben başlıyorum,” diye ekliyor. “Amar, İnekler çalışırken Bilgelik kütüphanesine girip bağırarak ayıp bir şey söylemeni istiyorum.”

Bunu dedikten sonra mataranın kapağını kapatıp Amar'a atıyor. Kapağı açıp bir yudum aldığı anda herkes Amar'a teza-hürat yapıyor.

“Durağa geldiğimizde haber verin yeter!” diye bağırıyor Amar, gürültüyü bastırabilmek için.

Zeke, bana el sallıyor. “Hey, sen de transfersin, değil mi? Dört müydü?”

“Evet,” diyorum. “İlk atlayışın güzeldi.”

Utancını hatırlatmış olabileceğimi çok geç fark ediyorum. Zafer anı, yanlış bir adım ve kaybettiği dengeyle bozulmuştu. Ama Zeke sadece gülüyor.

“Eh işte, en iyi atlayışlarımdan biri değildi,” diyor.

“İlk atlayış için öne çıkmak da bir şeydir,” diye lafa karışıyor yanıımızdaki kız. “Adım Shauna bu arada. Sadece dört korkun olduğu doğru mu?”

“Tıpkı adımdaki gibi,” diyorum.

“Vay canına.” Etkilenmiş gibi başını sallarken, sırtımı dikleştirme ihtiyacı duyuyorum. “Sanırım Cesur doğmuşsun.”

Doğru olmadığını bildiğim hâlde doğru olabilirmiş gibi omuz silkiyorum. Kaderimdeki hayattan kaçmak için buraya geldiğimi, sahtekâr biri olduğumu kabul etmek zorunda kalmayayım diye çömezliği atlatmak için büyük çaba harcadığımı bilemez. Fedakar doğmuşum, Fedakarın tekiyim ve Cesurluk limanına sığındım.

Kızın dudakları, bir şeye üzölmüş gibi bükölüyor, ama ne olduğunu sormuyorum.

“Dövüşler nasıl gidiyor?” diye soruyor Zeke bana.

“Fena değil,” diyorum. Elimi yara bere içindeki yüzümün önünde sallıyorum. “Gördüğün gibi.”

“Şuna bak.” Zeke başını çevirip çenesinin altındaki kocaman çürüğü gösteriyor. “Bu kızın eseri.”

Başparmağıyla Shauna’yı işaret ediyor.

“Beni yendi,” diyor Shauna. “Ama hiç olmazsa, yenmeye çok yaklaştım. Sürekli yeniliyorum.”

“Sana vurmasına aldırıyor musun?” diye soruyorum.

“Niye aldırayım?” diyor.

“Bilmem. Kız olduğun için olabilir mi?”

Shauna kaşlarını kaldırıyor. “Ne? Sırf kız olduğum için, diğer çömezlerle baş edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?” Başıyla göğsünü işaret ettiğinde bir an gözüm takılıyor, bakışlarımı

kaçırmam gerektiğini hatırladığımda suratım kıpkırmızı kesiliyor.

“Affedersin,” diyorum. “Öyle demek istemedim. Ben sadece böyle şeylere alışık değilim. Bunların hiçbirine alışık değilim.”

“Sorun değil, seni anlıyorum,” diyor Shauna. Sesinde kızgınlıktan eser yok. “Ama Cesurluk hakkında bir şeyi iyice bellemelisin –kız, erkek, ne olursan ol, burada fark etmiyor. Önemli olan cesaretin.”

O sırada Amar ayağa kalkıp dramatik bir tavırla ellerini beline yerleştiriyor ve açık kapıya doğru yürüyor. Tren aşağı doğru yol alırken, hiçbir yere tutunmadan vagonun hareketlerine uyum sağlayarak öylece eşikte duruyor. Herkes ayağa kalkıyor. Gecenin karanlığına ilk Amar atlıyor. Diğerleri ardından gidiyor. Arkamdaki insanların itiş kakışıyla ben de kapıya yaklaşıyorum. Trenin hızından değil, yükseklikten korkuyorum, ama burada tren yere daha yakın, o yüzden korkmadan atlıyorum. İki ayağımın üzerine konduğumda, dengemi sağlayana kadar birkaç adım öne savruluyorum.

“Şuna bakın. Tren bacakları iş başında,” diyor Amar, dirseğiyle beni dürterken. “Al bakalım, bir yudum çek. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Matarayı bana uzatıyor.

Daha önce hiç alkol almamıştım. Tadını bilmem. Fedakarlar içki içmez, hatta evlerinde bile bulundurmaz. Ama insanları nasıl rahatlattığını gördüğümünden çaresizce derinin

altında sıkış tepiş hapsolmuşum hissinden kurtulabilmek için duraksamıyorum. Matarayı alıp içiyorum.

Alkol boğazımı yakıyor. Tıpkı ilaç gibi tadı var, ama boğazımdan hızla akıp geçerken geriye bir sıcaklık hissi bırakıyor.

“Aferin.” diyen Amar, Zeke’in yanına gidip kolunu omzuna doluyor ve çocuğun başını göğsüne bastırıyor. “Gördüğüm kadarıyla genç arkadaşım Ezekiël’le tanışmışsınız.”

“Annem beni bu adla çağırıyor diye sen de Ezekiël demek zorunda değilsin,” diyor Zeke, silkinerek Amar’dan kurtulurken. Bana bakıyor. “Amar’ın büyükannesiyle büyükbabası ailemle ahabtı.”

“Ahabtı mı?”

“Eh, babam öldü, büyükanneyle büyükbaba da öyle,” diyor Zeke.

“Senin ailen?” diye soruyorum Amar’a.

Omuz silkiyor. “Ben küçükken öldüler. Tren kazası. Trajik bir kaza.” Öyle değilmiş gibi sırtıyor. “Büyükanneyle büyükbabam da ben Cesurluk’un resmi üyesi olduktan sonra zıpladı.” Elleriyle dalış işaretine benzer bir hareket yaptı.

“Zıpladı mı?”

“Of, benim yanımda söyleme,” diyor Zeke, başını iki yana sallayarak. “Yüzünde belirecek ifadeyi görmek istemiyorum.”

Amar onu duymazdan geliyor. “Yaşlı Cesurlar belli bir yaşa geldiklerinde bazen uçurumdan bilinmezliğe doğru zıplamayı tercih ederler. Zaten öyle yapmazlarsa, sonları topluluksuzluk,”

diyor. “Büyükbabam kötü durumdaydı. Kanser. Büyükanne de onunla birlikte gitmekte bir sakınca görmedi.”

Başını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktığında, ay ışığı gözle-rinden yansıyor. Bir an için sevimliliği, esprileri ve cesaretinin arasına sıkışıp kalmış sırlarını benimle paylaştığını düşünüyo-rum. Ve bu ödümü koparıyor, çünkü arada sıkışıp kalan gizli yanı fazlasıyla sert, soğuk ve hüzünlü.

“Üzüldüm,” diyorum.

“En azından, bu şekilde onlarla vedalaşma şansım oldu,” diyor Amar. “Çoğunlukla ölüm vedalaşıp vedalaşmadığınla ilgilenmez.”

Sırlar, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle buhar olurken Amar elin-deki matarayla diğerlerinin yanına koşuyor. Zeke’le geride ka-lıyoruz. Amar vahşi bir köpek gibi aynı anda hem hantal hem de zarif bir şekilde koşuyor.

“Peki ya sen?” diye soruyor Zeke. “Senin ailen?”

“Sadece baba,” diyorum. “Annem uzun zaman önce öldü.”

Cenazeyi, evimizi sessiz gevezelikleriyle dolduran Fedakarlık komşularımızın yasımıza ortak olmak için ziyaretlerini hatırlıyorum. Metal tepsilerde bize üzeri alüminyum folyoyla kaplı yemekler taşımış, mutfağı temizlemiş, bizim için annemin bütün giysilerini kutulara doldurmuş, annemden geriye tek bir iz bile bırakmamışlardı. Ölümüne yeni bir bebeğe hamileliğinin neden olduğuna dair mırıldandıklarını duyduğumu da hatırlıyorum. Ama annemi, ölümünden birkaç ay önce dolabının

önünde dar tişörtünün üzerine giydiği gömleğinin düğmelerini iliklerken hatırlıyorum. Karnı dümdüzdü. Hatıraları kovmak için başımı belli belirsiz silkeliyorum. Annem öldü. Bir çocuğun hatıralarına güvenilemez.

“Baban? O seçimini onaylıyor mu?” diye soruyor Zeke. “Ziyaret Günü yaklaştı, biliyorsun.”

“Hayır,” diyorum dalgınlıkla boş bulunup. “Seçimimi hiç onaylamıyor.”

Babam. Ziyaret Günü'nde gelmeyecek. Bundan eminim. Benimle bir daha hiç konuşmayacak.

Bilgelik yerleşkesi, şehrin en temiz yeri. Kaldırımlardaki her tür çöp ve taş temizlenmiş, caddelerdeki çatlaklar katranla kapatılmış. Kaldırımda spor ayakkabılarımla iz bırakmamak için dikkatli bir şekilde yürümem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Diğer Cesurlar pervasızca yürürken, ayakkabıları yağmur sesini andıran sesler çıkarıyor.

Tüm toplulukların merkez binası lobilerinde, geceleri ışıkların yanmasına izin verilir, ama başka her yerin karanlık olması beklenir. Burada, Bilgelik yerleşkesini oluşturan bütün binalar, ışıktan birer sütun gibi. Yanından geçtiğimiz pencerelerde Bilgeler uzun masalara oturmuş, burunlarını kitaplara ya da ekranlara gömmüşler ya da sessizce birbirleriyle konuşuyorlar. Masalarda yaşlılar ve gençler birlikte oturuyorlar. Kusursuz mavi giysileri, düz saçlarının yanı sıra yarıdan fazlası ışığı yansıtan gözlükler takıyorlar. *Gösterişçiler*, derdi

babam. *Entel görünümlerine o kadar meraklılar ki aptal gibi görünmeyi umursamıyorlar.*

Durup onları izliyorum. Bana gösterişçi gelmiyorlar. Daha çok olmaları gerektiği gibi zeki hissedebilmek için ellerinden gelen çabayı gösteren insanlar görüyorum. Bunun için sıfır numara gözlük takmaları gerekiyorsa, onları yargılamak bana düşmez. Bilgelik de sığınabileceğim limanlardan biriydi. Bunun yerine onları pencereden gözetleyip dalga geçenlerin, lobilerinde ortalığı birbirine katmak üzere Amar'ı görevlendirenlerin limanına sığındım.

Amar, merkez Bilgelik binasının kapısına vardığında kanatları ardına kadar itiyor. Dışarıda durmuş, sırtarak onu seyrediyoruz. Açık kapıdan, karşı duvarda asılı duran Jeanine Matthews portresine bir göz atıyorum. Sarı saçlarını sımsıkı geriye taramış, mavi ceketini boğazına kadar iliklemiş. Güzel bir kadın, ama onda farkına vardığım ilk şey güzelliği değil. Zekâsı daha çok göz alıyor.

Ama bununla birlikte, hayal ediyor olabilirim, ama sanki biraz korkmuş gibi mi görünüyor?

Amar, Bilgelik resepsiyonundan yükselen itirazlara aldırmadan içeri koşup "Hey, İnekler! Bunu inceleyin!" diye bağırıyor.

Bütün Bilgeler başlarını kitaplarından ve ekranlarından kaldırdığında Amar arkasını dönüp onlara kıcını gösterince, Cesurlar kakhahalara boğuluyor. Danışma bankosunun ardındaki Bilgelerden biri ona doğru koşmaya başlıyor, ama

Amar pantolonunu topladığı gibi koşarak yanımıza geliyor. Hepimiz hızla kapılardan uzaklaşıyoruz.

Kendimi tutamıyorum. Ben de gülüyorum ve gülerken karnıma ağrılar girmesine şaşırıyorum. Zeke hemen yanı başımda koşuyor. Kaçacak başka yerimiz olmadığından raylara doğru fırlıyoruz. Peşimizdeki Bilgeler, bir bloktan sonra pes edince, bir ara sokakta tuğla duvarlara yaslanıp nefeslenmeye çalışıyoruz.

Amar en son geliyor. Ellerini havaya kaldırmış. Hepimiz bağırıp çağırıp onu kutluyoruz. Amar bir kupa gibi matarayı kaldırıp Shauna'yı işaret ediyor.

“Genç kız,” diyor. “Yukarı Seviye binasının önündeki heykelin üstüne çıkmanı istiyorum.”

Shauna matarayı havada yakalayıp bir yudum alıyor.

Sonra “İste yeter,” diyor sırtarak.

Sıra bana geldiğinde, neredeyse herkes kafayı bulmuş durumda. Her adımda tökezliyor, ne kadar aptalca olursa olsun her şakaya kahkahalarla gülüyorlar. Soğuk havaya rağmen içimin ısındığını hissediyorum, ama beynim hâlâ zehir gibi çalışıyor, gece boyunca yaşadıklarımızı, bataklığın yoğun kokusunu, fokurdayan kahkahaları, kara-mavi gökyüzünü ve sırtını gökyüzüne vermiş binaların gölgelerini teker teker kayıt altına alıyor. Koşmaktan, yürümekten, tırmanmaktan bacaklarım ağrıyor ve sıra henüz bana gelmedi.

Artık Cesurluk merkezine yakınız. Binalar durdukları yerde bel vermeye başlıyor.

“Kim kaldı?” diye soruyor Lauren. Gözleri benimkilerle buluşana kadar kirpiklerini kırıştıtarak herkesin yüzüne bakıyor. “Ah, Fedakarlık’tan gelen sayısal çömezimiz kalmış. Dört, değil mi?”

“Evet,” diyorum.

“Bir Kasıntı mı?” Trende Amar’ın yanında rahatça oturan genç, kelimeleri yuvarlayarak bunu söylediğinde bana bakıyor. Matara onda, bir sonraki meydan okuma hakkı onda. Şimdiye kadar bizimle birlikte olanların yüksek heykellere tırmanışını, zifiri karanlık çukurlara atladıklarını, bir musluk başı ya da sandalye bulabilmek için boş binaları dolaşmalarını, sokaklarda çıplak koşmalarını, uyuşturmadan kulak memelerine iğne batırışlarını seyrettim. Birine meydan okumaya kalksam, ne isteyeceğimi bilemezdim. Sona kalmam, aslında iyi bir şey sayılır.

Sinirlerimin hopladığını hissedebiliyorum. Acaba benden ne yapmamı isteyecek?

“Kasıntılar gergindir,” diyor genç, bir gerçekten bahsediyormuş gibi basit bir şekilde. “O yüzden gerçek bir Cesur olduğunu kanıtlaman için... senden dövme yaptırmayı istiyorum.”

Bileklerini, kollarını, omuzlarını, hatta boyunlarım kaplayan dövmelerini görebiliyorum. Kulaklarındaki, burunlarındaki, dudak ve kaşlarındaki metal halkaları görebiliyorum.

Tenim hala bu kadar temiz, sağlıklı, bozulmamış. Ama bu, ben değilim. Yaralı, onlar gibi damgalı olmalıyım, ama benimkiler daha çok acı hatıralar, baş etmek zorunda kaldığım zorlu anların yaraları olabilir.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Olur."

Matarayı bana fırlatıyor. Son damlasına kadar başıma di-
kiyorum. Boğazım, dudaklarım yanarken zehrin acı tadını
alıyorum.

Sonra hep birlikte İmparatorluğa doğru yürüyoruz.

Kapıyı açan Tori'nin üzerinde bir erkek donu ve tişörtü var. Saçları yüzünün sol yarısını kapatıyor. Tek kaşını kaldırıp bana bakıyor. Onu derin uykusundan uyandırdığımız kesin, ama kızgın görünmüyor. Belki biraz suratsız denebilir.

"Lütfen?" diyor Amar. "Cesaret Oyunu için."

"Dövmeni yorgun bir kadının yapmasını istediğinden emin misin. Dört? Dövme dediğin şey, yıkanınca çıkmaz," di-
yor Tori.

"Sana güveniyorum," diyorum. Benden istenen şey ko-
nusunda geri adım atmaya niyetim yok. Özellikle de ne ka-
dar zorlu olursa olsun, herkesin isteneni yaptığını gördükten
sonra.

"Pekâlâ." derken Tori esniyor. "Cesurluk gelenekleri
için yaptıklarımın haddi hesabı yok. Hemen geri dönerim.
Ayağıma pantolon geçireyim."

Kapıyı kapatıyor. Buraya gelirken ne dövmesi yaptıracakım konusunda ciddi kafa patlattım. Bir de nereme yaptıracakım meselesi vardı. Karar veremiyor, net bir şey düşünemiyordum. Hâlâ aynı durumdayım.

Birkaç saniye sonra pantolonunu giymiş olan Tori geri geliyor. Ayakları hâlâ çıplak. “Bu saatte ışıkları yaktığım için başım belaya girerse, siz Vandalların isimlerini teker teker sayarım.”

“Anlaşıldı,” diyorum.

“Arkadan gideceğiz. Haydi gelin,” diyor Tori, elini sallayarak. Karanlık oturma odasından geçerken, sehpanın üzerine yayılmış her biri farklı bir çizim içeren sayfalar haricinde düzenli olduğunu fark ediyorum. Çizimlerden bazıları, şimdiye kadar gördüğüm birçok dövme gibi oldukça sert hatlı ve basit. Diğerleriye daha zarif ve ayrıntılı. Tori, ressamın Cesurluk’taki karşılığı olmalı.

Sehpanın yanında duruyorum. Sayfalardan birinde, bütün toplulukların sembolleri var. Sadece sembolleri birbirine bağlayan halkalar eksik. En altta Dostluk ağacı var, köklerinden Bilgelik gözü ve Dürüstlük terazisi oluşuyor. Ağacın üzerindeyse Fedakar eller, Cesurluk alevlerini neredeyse bir bebek gibi tutuyor. Sanki bütün semboller, birbirlerini büyütüyor.

Diğerleri yanımdan geçip gittiğinden arkalarından koşuyorum, Tori’nin mutfağından geçiyorum. Çoktan eskimiş tabak çanaklar, paslanmış musluk ve bir mengenenin tuttuğu buzdol-

lahı kapısına rağmen burası da son derece düzenli. Arka kapı, dövme dükkânına giden kısa ve rutubetli bir koridora açılıyor.

Dövmecinin önünden daha önce de geçmiştim, ama içine girme ihtiyacı duymamıştım. Etimi iğnelerle deldirmek için bir nedenim yoktu. Sanırım artık bir nedenim var. O iğneler sadece Cesurluk arkadaşlarımın gözünde değil, aynaya her baktığımda kendi gözümde de beni geçmişimden koparacak.

Salonun duvarları resimlerle kaplı. Kapının olduğu duvar, tamamen Cesurluk sembollerine ayrılmış; kimi siyah ve sade, kimi neredeyse tanınmayacak şekilde ve rengârenk. Tori, kolruklardan birinin üzerindeki ışığı yakıyor ve yandaki tepsi üzerinde dövme iğnelerini düzenliyor. Diğer Cesurlar, bir sahne gösterisi izlemeye gelmişler gibi etrafımızdaki bank ve sandalyelere yerleşiyorlar. Yüzüm yanıyor.

“Dövmenin temel prensipleri,” diyor Tori. “Derinin altında fazla et yoksa ya da belli bir bölge çok zayıfsa, daha çok acır. İlk dövmeni bence... bilemiyorum, belki koluna ya da—”

“Popona,” diye araya karışıyor Zeke kıkırdayarak.

Tori omuz silkiyor. “Benim için ilk olmaz. Ya da sonuncu.”

Bana meydan okuyan çocuğa bakıyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor. Ne beklediğini biliyorum. Hepsinin ne olmasını beklediğinin farkındayım. Koluma ya da bacağıma, kolayca gizleyebileceğim küçük bir şey yaptıracağımı düşünüyorlar. Duvardaki sembollere bakıyorum. Bir tanesi dikkatimi çekiyor; alevlerin sanatsal bir yorumu bu.

“Şuradaki,” diyorum, parmağımla göstererek.

“Peki,” diyor Tori. “Nerene yaptırmak istersin?”

Dizimde, küçükken kaldırımda düştüğüm zaman edindiğim belli belirsiz küçük bir yaram var. Çektiğim onca acı, yediğim onca dayaktan görünür bir iz kalmamış olması bana her zaman salakça gelmiştir; bazen, kendime kanıtlayamasam da her şeyin geçmişte kaldığından, hatıralarımın zamanla bulanıklaşmaya başladığından kuşkulaniyorum. Yaralarım iyileşirken, sonsuza kadar kaybolmadan bana hatırlatacak bir şeyim olsun istiyorum. Yaralar böyledir, daima her yere seninle taşırın.

Bu dövme benim için kalıcı bir yara olacak. Ve acılarımın en kötü hatırası olarak etime yazılması, duruma gayet uygun düşüyor.

Elimi, çürüklerimin hatırasının hâlâ canlı olduğu sırtıma götürüyorum. Hayatım için korkmuştum. Annem öldükten sonra babam korkunç geceler geçirmişti.

“Emin misin?” diye soruyor Tori. “Orası muhtemelen canını en çok yakacak yer.”

“Güzel,” deyip koltuğa oturuyorum.

Cesurlar bağıra çağıra tezahürata başlıyor. Aralarında dolaştırdıkları yeni matara daha büyük ve bu seferki gümüş değil bronz.

“Demek bu akşam, koltuğumuzda bir mazoşist var. Ay ne tatlı.” Tori, yanı başımdaki tabureye oturup bir çift lastik el-

diven çıkarıyor. Öne doğru eğilerek tişörtümü kaldırıyorum ve Tori alkolle ıslattığı pamuğu kaburgalarımın üzerine sürüyor. Parmak uçlarıyla derimi çektiğinde kaşlarını çatıyor. Kalkacakmış gibi oluyor.

Alkol, hâlâ iyileşmekte olan sırt derimi ısırdığında yüzümü ekşitiyorum.

“Bu nasıl oldu, Dört?” diye soruyor.

Başımı kaldırdığımda Amar’ın çatık kaşlarla bana baktığını fark ediyorum.

“O bir çömez,” diyor Amar. “Eğitimin bu aşamasında *hepsi* yaralanıp berelenir. Etrafta topallayarak dolaşmalarını görmelisin. Yazık.”

“Benim de dizimde kocaman bir çürük var,” diyor Zeke. “Görebileceğiniz en iğrenç mor—”

Dizindeki çürüğü diğerlerine göstermek için pantolonunun paçasını sıyırdığında, diğerleri de kendi çürüklerini, yaralarını göstermek için yarışa giriyor:

“Kayma ipinden sonra beni *düşürdüklerinde* oldu.”

“Eh, bu da bıçağı doğru dürüst tutamadığında aldığım yara. Sanırım ödeştik.”

Tori, birkaç saniye boyunca beni süzüyor. Sırtımdaki izler konusunda Amar’ın açıklamasını yutmadığından eminim, ama yine de tekrar sormuyor. Bunun yerine iğneyi çalıştırdığında, vızılı bütün odayı dolduruyor. Amar, matarayı bana atıyor.

Dövme iğnesi kaburgalarırna değdiğinde, alkol yine de boğazımı yakıyor. Acıyla yüzümü buruşturuyorum, ama niyeyse acıya aldırmiyorum.

Tadını çıkarıyorum.

Sabah uyandığımda her yerim ağrıyor. Özellikle de başım.

Tanrım, başım çatlayacak gibi.

Eric, yanımdaki döşemenin kenarına tünemiş, ayakkabılarını bağılıyor. Dudağındaki halkanın etrafındaki deri hâlâ kırmızı; yeni yaptırmış olmalı. Ona pek dikkat etmiyordum.

Başını kaldırıp bana bakıyor. “Berbat görünüyorsun.”

Doğruluyorum. Doğrulmamla birlikte başım patlayacakmış gibi zonkluyor.

“Umarım yenilirsen, bunu bahane etmezsin,” diyor, belli belirsiz sırtarak. “Çünkü seni her şekilde pataklarım.”

Ayağı kalkıyor, geriniyor, sonra yataktan çıkıyor. Birkaç saniye başımı ellerimin arasında tutuyorum, sonra duş almak için kalkıyorum. Yan tarafımdaki yeni dövmem nedeniyle, vücudumun sadece yarısını suya tutabiliyorum. Cesurlar, dövme bitene kadar saatlerce yanımda kaldı. Çıktığımızda, bütün mataralar boşalmıştı. Dövmeciden yalpalayarak çıkar-ken Tori başparmağını havaya kaldırmış, Zeke kolunu omzu- ma atıp “Bence artık sen de bir Cesur’sun,” demişti.

Gece, içkinin etkisiyle kelimelerin tadını çıkardığımı fark etmiştim. Şimdiyse eski kafamı özlüyorum. Eski kafam, amaca

odaklı ve azimliydi. Çekiçli minik adamların istilasına henüz uğramamıştı. Soğuk suyun birkaç dakika daha tenimden akmasına izin veriyorum, sonra banyo duvarındaki saate bakıyorum.

Dövüşe on dakika kalmış. Geç kalacağım. Ve Eric haklı; kaybedeceğim.

Ayakkabılarımı tam giymediğim hâlde eğitim odasına doğru koşarken elimi alnıma bastırıyorum. Kapıdan içeri daldığımda, transfer çömezlerle Cesurluk'ta doğan birkaç çömez, duvarın dibinde durduğunu görüyorum. Amar, ringin ortasında saatine bakıyor. Sonra bana ters ters bakıyor.

"Ne iyi ettiniz de geldiniz," diyor. Kaldırdığı kaşlarından, bir gece önceki dostluğun, eğitim odasına kadar uzanmadığını anlayabiliyorum. Amar, ayakkabılarımı işaret ediyor. "Bağcıklarını bağla ve benim zamanımı daha fazla boşa harcama."

Ringin karşı tarafında Eric, parmaklarından birini çıtlatırken dikkade beni izliyor. Ayakkabılarımı aceleyle bağlayıp bağcıkların uçlarını, ayağıma dolanmasınlar diye içeri tikiyorum.

Eric'in karşısına dikilirken tek hissedebildiğim, gümbürdeyen kalbim, zonklayan başım ve yan tarafımdaki sızı. Amar geri çekilince Eric aniden üzerime atılıp yumruğunu doğrudan çeneme indiriyor.

Yüzümü tutarak geriye doğru sendeliyorum. Bütün ağırlarım aynı anda beynime çullanıyor. Bir sonraki yumruğu engellemek için ellerimi yüzümün önüne kaldırıyorum. Başım zonklarken Eric'in bacağına fark ediyorum. Tekmeden sıyrılı-

yorum ama ayağı sert bir şekilde kaburgalarıma denk geliyor. Sol tarafım elektrik çarpmış gibi oluyor.

“Sandığımdan daha kolay olacak,” diyor Eric.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor âdeta. Kendini beğenmiş bir tavırla rahat bıraktığında, midesine bir aparkat savuruyorum.

Tokadı kulağımda patladığında beynim çınıyor ve dengemi sağlayabilmek için parmaklarımla yerden destek almak zorunda kalıyorum.

“Biliyorsun,” diyor Eric sessizce. “Sanırım gerçek adını buldum.”

Gözlerim, bir dizi ağrı ve sızıyla bulanıklaşıyor. Ağrının asit, yangı, sızı ve batma gibi bir sürü çeşidi olduğunu hiç bilmezdim.

Eric bana yeniden vuruyor, bu sefer yüzümü hedefliyor ama yumruğu köprücük kemiğime iniyor. Acıyan elini sallarken, “Onlara söylesem mi?” diyor. “Sırrını herkesle paylaşsam mı acaba?”

Sıkıdığı dudaklarının arasından fisıldadığı Eaton adı, tekmesinden, dirseğinden ya da yumruklarından çok daha tehditkâr bir silah. Fedakarlar, alçak sesle aralarında konuşurlarken Bilgelerin en büyük sorununun bencillikleri olduğunu söylerler, ama bence asıl sorun kendini beğenmişlikleri. Başkalarının bilmediği şeyleri bilmelerinden dolayı aşırı gururlanmaları. Korku üzerime çullanmışken, Eric’in zayıf noktasını buldu-

ğumu fark ediyorum. Benim canını yakacağından daha fazla canını yakamayacağımı düşünüyor. Benim dışlanmış, hantal, fedakâr ve pasif biri olduğuma inanıyor.

Ağrıların bir öfke topuna dönüştüğünü hissediyorum. Hareket etmesini engellemek için kolunu tuttuğum gibi yumruğumu ardi ardına indirmeye başlıyorum. Neresine vurduğumun farkında değilim; ne görüyorum ne işitiyorum ne de bir şey hissedebiliyorum. Bomboşum, yapayalnızım, hiçbir şeyim.

Sonunda çığlıklarını duyuyorum, iki eliyle birden yüzünü tuttuğunu görüyorum. Çenesi kana bulanmış, dişleri kanıyor. Kıvrılarak kaçmaya çalışıyor, ama hayata tutunurcasına onu sımsıkı tutuyorum.

Yan tarafına sert bir tekme indirdiğimde iki büküm oluyor. Parmaklarının arasından gözlerimiz buluşuyor.

Boş bakıyor, hatta boşluğa bakıyor. Kanı teninde parlıyor. Yaptığım şeyi fark edince, korku sinsice yine içime yerleşiyor. Bu seferki farklı bir korku. Olduğum kişi, olabileceğim kişi beni korkutuyor.

Parmak eklemlerim zonklarken, maçın bitip bitmediğine aldırmadan ringden çıkıyorum.

Karanlık, sırlarla dolu, sessiz köşeleriyle Cesurluk yerleşkesi, iyileşmek için iyi bir yer.

Çukur'a yakın bir koridor bulup duvarın dibine çöküyorum. Taşın serinliğinin tenime sızmasına izin veriyorum. Baş

ağrım geri döndü, dövüşte edindiğim çeşitli ağrı ve sızılar da üzerine eklendi ama pek umursamıyorum. Parmaklarım Eric'in kanıyla kabuk bağlamış. Çıkarmaya çalışıyorum ama kan kuruyalı çok olmuş. Dövüşü kazandım, yani şu an itibarıyla Cesurluk'taki yerim sağlama alınmış durumda. Hâlimden memnun olmam gerek, oysa korkuyorum. Hatta belki, sonunda bir yere ait olabildiğim için, öğle yemeğinde gözlerini benden kaçırmayan insanlarla birlikte olduğum için mutlu olmalıyım. Ama biliyorum, başıma gelen her iyi şeyin bir bedeli olacak. Cesurlardan biri olmamın bedeli nedir?

“Selam.”

Başımı kaldırıp baktığımda, Shauna'nın kapı çalar gibi parmaklarıyla taşa vurduğunu görüyorum. Sırıttıyor. “Zafer dansının böylesini hiç görmemiştin.”

“Ben dans etmem,” diyorum.

“Eh, bilmem gerekirdi.” Karşımdaki duvarın dibine oturup taşa yaslanıyor. Dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sarıyor. Ayaklarımız arasında birkaç santim kalıyor. Bunun neden dikkatimi çektiğini bilmiyorum. Eh, aslında biliyorum; Shauna bir kız.

Kızlarla nasıl konuşulacağını bilmem. Özellikle de Cesur bir kızla. İçimden bir ses, Cesurluk kızlarının ne yapacağını asla kestiremeyeceğini söylüyor.

“Eric hastanede,” derken, dudaklarındaki sırıtışa engel olamıyor. “Burnunu kırdığını düşünüyorlar. Bir dişini kırdığın kesin.”

Gözlerimi yere dikiyorum. Birinin dişini mi kırdım?

“Bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum,” diyor. ayak ucuyla ayakkabımı dürterek.

Tam da beklediğim gibi: Cesurluk kızlarının ne yapacağı hiç belli olmuyor. “Ne yardımı?”

“Dövüş. İyi dövüşemiyorum. Ringde sürekli aşağılanıyorum.” Başını iki yana sallıyor. “İki gün sonra karşılaşmam gereken bir kız var. Adı Ashley, ama herkes ona Ash* diyor.” Shauna gözlerini deviriyor. “Bilirsin, Cesurluk alevleri, kül falan filan. Neyse. O gruptaki en iyi dövüşçülerden biri ve beni öldüresiye pataklayacağından ödüm kopuyor. Resmen ringde kalabilirim.”

“Neden benden yardım istiyorsun?” diye soruyorum, ani bir şüpheyile. “Kasıntı olduğum için insanlara yardım etmem gerektiğini düşündüğün için mi?”

“Ne? Hayır, tabii ki hayır,” diyor Shauna. Kaşları, kafası karışmış gibi çatılıyor. “Senden yardım istiyorum, çünkü *grubundaki* en iyi dövüşçü sensin, ahmak.”

Gülüyorum. “Hayır, değilim.”

“Grubunda sadece sen ve Eric yenilmemişti. Şimdi onu yendin, o yüzden evet, en iyisi sensin. Dinle. Bana yardım etmek istemiyorsan, açıkça söylemen–”

“Yardım edeceğim,” diyorum. “Sadece nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum.”

* Türkçe: Kül Ç.N.

“Bir yolunu buluruz,” diyor Shauna. “Yarın öğleden sonra? Ringde buluşalım mı?”

Başımla onaylıyorum. Shauna sırtıyor, ayağa kalkıp uzaklaşıyor. Ama birkaç adım sonra dönüp geri geliyor.

“Surat asma, Dört,” diyor. “Herkes yaptığından çok etkilendi. Bunu boşa çıkarma.”

Gölgesi koridorun sonunda kaybolana kadar ardından bakıyorum. Dövüş beni öyle kötü etkilemişti ki Eric’i yenmenin ne anlama geleceğini bile düşünmemiştim. Artık sınıfımın birincisiydim. Cesurluk’u sığınabileceğim bir liman olarak seçmiş olabilirdim, ama burada sadece hayatta kalmayı başarmıyor, aynı zamanda yükseliyorum.

Parmaklarımdaki Eric’in kanına bakarak gülümsüyorum.

Sabah, bir risk almaya karar veriyorum. Kahvaltıda Zeke ve Shauna’yla oturuyorum. Shauna daha çok tabağındakilere yumuluyor, soru sorulduğunda homurdanarak cevap veriyor. Zeke, kahve fincanının içine esniyor, ama bu arada parmağıyla bana ailesini gösteriyor: küçük kardeşi Uriah, Shauna’nın kız kardeşi Lynn’le başka bir masada oturuyor. Burada gördüğüm en yumuşak başlı kadın olan annesi Hana, hâlâ kahvaltı kuyruğunda. Cesur olduğunun tek kanıtı kıyafetlerinin rengi.

“Evde olmayı özleyor musun?” diye soruyorum.

Buraya geldiğimden beri fark ettiğim şeylerden biri, Cesurların hamur işlerine düşkünlüğü. Akşam yemeklerinde

en az iki çeşit pasta, kahvaltılardaysa kuyruğun sonundaki masada âdeta bir kek dağı oluyor. Sıra bana geldiğinde kekler çoktan tükendiğinden, kepek ekmeğiyle yetinmem gerekiyor.

“Sayılmaz,” diye yanıtlıyor. “Yani hemen şuracıktalar. Cesurluk’ta doğan çömezlerin, Ziyaret Günü’ne kadar aileleriyle görüşmemesi gerekiyor ama bir şeye ihtiyacım olsa, yanımda biteceklerinden eminim.”

Başımı sallıyorum. Zeke’in yanında oturan Shauna gözlerini yumup çenesine dayadığı yumruğunun üzerinde uykuya dalıyor.

“Peki ya sen?” diye soruyor Zeke. “Evi özlüyor musun?”

Hayır demek üzereyken, Shauna’nın çenesi yumruğundan kayıyor ve suratı çikolatalı kekin üzerine yapışıyor. Zeke, gözlerinden yaşlar gelerek kahkahalar atarken ister istemez sırıtıyorum ve meyve suyumı başıma dikiyorum.

Öğleden sonra Shauna’yla eğitim odasında buluşuyoruz. Kısa saçlarını arkaya yatırmış. Normalde bağcıkları açık dolaştığı Cesurluk botlarını bağlamış. Boşluğu yumrukluyor, her yumruğundan önce pozisyonunu düzeltmek için duraksıyor. Nereden başlayacağımı kestiremediğimden bir an için öylece bakakalıyorum. Yumruk atmaya ben bile yeni öğrendim; biri-ne bir şey öğretecek vasfım yok.

Ama onu izlerken, bir şeyleri fark etmeye başlıyorum. Dizlerini nasıl kilitlediğini, çenesini korumak için elini yü-

züne yakın tutmadığını, bütün vücudundan güç almak yerine sadece dirseğini savuruşunu fark ediyorum. Durup elinin tersiyle alnını siliyor. Beni fark edince de çıplak elektrik teline dokunmuş gibi olduğu yerde sıçıyor.

“İnsanın ödünü koparmaman için kural bir,” diyor. “İçerideki kişi farkına varmadıysa, geldiğini duyur.”

“Kusura bakma,” diyorum. “Hareketlerini izliyordum. Birkaç önerim olabilir.”

“Ya?” Shauna, yanağını kemiriyor. “Neymiş?”

Fark ettiğim hatalarını anlatıyorum, sonra ringde karşısına geçiyorum. Canımız yanmasın diye başta ağırdan alıyoruz, her yumruktan sonra geri çekiliyoruz. Yumruğunu yüzüne yakın tutması gerektiğini hatırlatmak için sürekli dirseğini itmeme gerekiyor, ama yarım saat sonra Shauna eskisinden çok daha iyi yumruk sallıyor.

“Yarın dövüşeceğin şu kız,” diyorum. “Ben olsam, tam şuraya, çenesine çalışırdım.” Çenemin alt kısmına dokunuyorum. “İyi bir aparkat işini görür. İstersen biraz buna çalışalım.”

Shauna dövüş pozisyonu aldığı anda, dizlerini kırdığını, hatta daha öncekinin aksine kendine çok daha güvenli durduğunu görünce çıkardığım iş hoşuma gidiyor. Birkaç saniye boyunca ringde birbirimizi kolluyoruz, sonra Shauna yumruğunu savuruyor. Bunu yaptığı anda, sol elini yüzünden indiriyor. İlk yumruğu savuşturup yüzünün korunmasız bıraktığı

sol tarafına saldırıyorum. Son saniyede yumruğumu havada bırakıp kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

“Şu yumruğu gerçekten çaksan, dersimi daha iyi öğrenirdim belki.” diyor Shauna sırtını dikleştirerek. Yorgunluktan yüzü kızarmış, saçlarının dibinde ter taneleri parlıyor. Gözleri ıslıl ıslıl ve ciddi. İlk kez, ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Güzellik anlayışımın aksine sert ve zarafetten uzak bir güzelliği var, ama aynı zamanda son derece güçlü ve azimli görünüyor.

“Vurmayı tercih etmem,” diyorum.

“Fedakarlık centilmenliğinden geri kalanın ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, ama bu çok aşağılayıcı bir şey,” diyor. “Kendi başımın çaresine bakabilirim. Canımın azıcık yanmasını kaldırabilirim.”

“Sorun o değil,” diyorum. “Kız olduğun için değil. Ben sadece... Sebepsiz yere şiddete başvurmak bana göre değil.”

“Kasıntılıkla alakalı bir şey olmalı, ha?” diyor Shauna.

“Pek sayılmaz. Kasıntılar, şiddetten uzak durur. Tümünden. Kasıntının tekini Cesurların arasına bırak, yumruk manyağı olsalar da seslerini çıkarmazlar,” diyorum, bir parça gülümseyerek. Cesurların kullandığı argo kelimelere pek alışık değilim ama onlardan biriymişim gibi davranmak, konuşmalarının ritminde rahatladığımı hissetmek iyi geliyor. “Ben bunun bir oyun olduğunu düşünemiyorum, hepsi bu.”

Bunu ilk kez birine açıklıyorum. Neden bunun bir oyun olduğunu düşünmediğimi biliyorum; çünkü şiddet çok uzun

zamandır hayatımın gerçeğiydi, uykuya şiddetle yatar, uykudan şiddetle kalkardım. Güçlü olmayı öğrendim ama öğrenemediğim bir şey varsa, hatta öğrenmeyi asla istemediğim bir şey varsa o da başkasının acılarından zevk almaktır. Bir Cesur olacaksam, bunu kendi prensiplerim doğrultusunda yapacağım. Bir parçam hayatım boyunca Kasıntı olarak kalsa bile bu böyle olacak.

“Peki,” diyor Shauna. “Haydi tekrar deneyelim.”

Aparkatta ustalaşana kadar dövüş antrenmanına devam ediyoruz. Akşam yemeğini neredeyse kaçırmak üzereyiz. Odadan çıkarken Shauna bana teşekkür ediyor ve gayriihtiyari bir şekilde kolunu omzuma atıyor. Kısa bir sarılma bu ama kasıldığımı fark edince kendini gülmekten alamıyor.

“Cesurluk Bilgisi: Kursa Başlarken,” diyor. “Ders bir: Burada arkadaşlarına sarılabilirsin.”

“Biz arkadaş mıyız?” diyorum yarı şaka yollu.

“Of, kapa çeneni,” diyen Shauna koridordan yatakhaneye doğru koşuyor.

Sabah bütün transfer çömezler toplanıp eğitim odasına girmeden dibinde kalın bir kapı olan kasvetli bir hole kadar Amar’ı takip ediyoruz. Duvarın dibine oturmamızı söylüyor, sonra tek bir kelime bile etmeden kapının ardında gözden kayboluyor. Saatile bakıyorum. Shauna birazdan dövüşecek. Bizden daha fazla olsalar da Cesurluk’ta doğanlar, çömezliğin ilk aşamasını bizim kadar hızlı tamamlayamıyor.

Eric, benden mümkün olduğunca uzak duruyor. Açıkçası bundan memnunum. Onunla dövüştükten sonraki gece, yenildikten sonra herkese Marcus Eaton'ın oğlu olduğumu söyleyebileceği aklıma gelmişti ama öyle bir şey yapmadı. Saldırmak için doğru zamanı mı beklediğini, yoksa başka bir nedenle geri mi durduğunu merak ediyorum. Ne olursa olsun, benim de ondan mümkün olduğunca uzak durmam muhtemelen en iyisi olacak.

“Sizce içeride ne var?” diye soruyor Dostluk'tan transfer olan Mia, gergin bir sesle.

Kimse cevap vermiyor. Nedense ben gergin hissetmiyorum. Kapının ardındaki her neyse canımı yakamaz. O yüzden Amar tekrar hole çıkıp adımı söylediğinde, çömez arkadaşlarıma ürkek bakışlar fırlatmıyorum. Sadece peşinden içeri giriyorum.

İçerisi loş ve pis. Sadece bir koltuk ve bir bilgisayar var. Koltuk, adaylık testimdeki gibi arkaya yatık. Işıldayan bilgisayar ekranında, beyaz zemin üzerinde simsiyah bir dizi metnin akmasına neden olan bir program çalışıyor. Küçükken okuldaki bilgisayar laboratuvarında gönüllü çalışır, cihazların bakımını yapar, hatta bazen bozulduklarında tamir ederdim. Süpervizörüm Bilgelik'ten Katherine adındaki bir kadındı. Dinlemeye istekli biriyle bilgilerini paylaşmaktan mutluluk duyduğu için, bana öğretmesi gerekenden çok daha fazlasını öğretmişti. O yüzden ekrandaki kodlara bakarken, ne tür bir

programla karşı karşıya olduğumu hemen anlıyorum. Ama uzmanı olduğum bir konu değil.

“Bir simülasyon mu?” diye soruyorum.

“Ne kadar az bilersen, o kadar iyi,” diyor Amar. “Otur.”

Oturup koltuğa yaslanıyorum, kollarımı koltuk kollarına yerleştiriyorum. Amar bir şırınga hazırlıyor, ilaç şişesinin tam oturduğundan emin olmak için ışığa doğru tutuyor. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan iğneyi boynuma batırıp sıvıyı boşaltmaya başladığında irkiliyorum.

“Bakalım, dört korkundan hangisi öne çıkacak,” diyor Amar. “Anlarsın ya, dışarıdakilerden sıkılmaya başladım; bana yeni bir şeyler göstermeye çalışabilirsin.”

“Elimden geleni yaparım,” diyorum.

Sonra simülasyon beni yutuyor.

Fedakarlık mutfak masasındaki sert ahşap bankta oturuyorum. Önümde boş bir tabak var. Pencerelerdeki bütün storlar çekilmiş, o yüzden tek ışık kaynağı masanın üzerinde asılı duran ve teli turuncu bir kor gibi yanan ampul. Dizlerimin üzerindeki koyu renkli kumaşa bakıyorum. *Neden gri yerine siyah giyinmişim?*

Başımı kaldırdığımda, karşımda onu görüyorum. Marcus. Bir an için henüz üzerinden fazla zaman geçmeyen Seçim Töreni’ndeki adamla karşı karşıya olduğumu düşünüyorum. Koyu mavi gözlerimiz aynı. Somurturken dudaklarını sıkıyor.

Artık bir Cesur olduğum için siyah giyindim, diye hatırlatıyorum kendime. İyi de neden bir Fedakarlık evinde babamla karşı karşıya oturuyorum?

Ampulün boş tabağındaki yansımısını görüyorum. *Bu bir simülasyon olmalı,* diye düşünüyorum.

Sonra masanın üzerindeki ışık titreşiyor ve Marcus, korku simülasyonumda karşılaştığım adama dönüşüyor. Gözleri yerine karanlık delikler, ağzı yerine koskocaman bir boşluk olan ucube yaratık. Masanın üzerinden iki eliyle birden atılıyor. Tırnakları yerine parmak uçlarında jiletler var.

Ellerini savurduğunda geriye kaçıyorum ve banktan düşüyorum.

Dengemi bulmaya çalışırken bir süre yerde debeleniyorum, sonra oturma odasına kaçıyorum. Orada da bir Marcus var, duvarın içinden geçip üzerime atılıyor. Ön kapıya bakıyorum, ama biri kapıyı briketlerle kapatmış, beni içeriye hapsedmiş.

Nefesimin kesildiğini hissederken merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Son basamakta tökezleyince ahşap zeminli sahanlıkta yere yayılıyorum. Başka bir Marcus, dolabın kapağını içeriden açıyor. Diğeri annemle babamın yatak odasının kapısında beliriyor. Başka biri banyodan sürünerek çıkıyor. Duvarın dibine büzüşüyorum. Ev karanlık. Hiç pencere yok.

Burası onunla dolu.

Marcuslardan biri aniden önümde beliriveriyor, iki elini birden boğazıma dolayıp beni duvara yapıştırıyor. Bir diğeri tırnaklarını koluma geçirip aşağı kaydırduğında, canım öyle bir yanıyor ki gözlerimden yaşlar boşalıyor.

Panikten felç geçirmiş gibiyim.

Havayı yutuyorum. Çığlık atamıyorum. Acıyı, gümbürdeyen kalbimi hissedebiliyorum. Bütün gücümle tekme savuruyorum, ama boşluğa gidiyor. Ellerini boğazıma dolayan Marcus, duvar boyunca beni kaldırdığında, ayak uçlarımla yerden destek almaya çalışıyorum. Elim kolum, bir bez bebeğinki kadar cansız. Hareket edemiyorum.

Burası... Burası onunla dolu. *Bu gerçek değil*, diye düşünüyorum. *Bu bir sanrı. Tıpkı korku simülasyonu odasındaki gibi.*

Aşağı baktığımda daha çok Marcus beliriyor. Ellerini uzattıklarında, jiletlerden oluşan bir deniz görüyorum. Parmakları bacağıma saplanıyor. Boğazımdaki parmaklar daha derine batarken, boynumun yan tarafında bir sıcaklığın aktığını hissedebiliyorum.

Simülasyon, diye hatırlatıyorum kendime yine. Her bir organıma can göndermeye çalışıyorum. Kanımın ateş aldığı, damarlarımda dolaştığını hayal ediyorum. Elimi bütün gücümle duvara vurup bir silah arıyorum. Marcuslardan biri uzanıp parmaklarını gözlerime doğrultuyor. Jiletler göz kapaklarıma dayandığında çığlık atıp çırpınıyorum.

Elimle bir silah bulamam da kapı tokmağını buluyorum. Sertçe çevirince arka üstü başka bir dolabın içine düşüyorum. Marcusların elinden kurtuluyorum. Dolabın içinde, vücudumun geçebileceği büyüklükte bir pencere var. Marcuslar karanlıkta peşimden gelirken omzumla camı parçalıyorum. Taze hava ciğerlerime doluyor.

Nefes nefese koltukta doğruluyorum.

Ellerim boğazımda, kollarımda, bacaklarımda dolaşiyor, olmayan yaraları araştırıyor. Kesikleri ve damarlarımdan boşalan kanı hissedebiliyorum, oysa her yerim sağlam.

Nefes alışverişim düzelirken, düşüncelerimi de toparlamaya başlıyorum. Bilgisayarın başında oturan Amar, simülasyona takılmış gibi bana bakıyor.

“Ne?” diyorum nefes nefese.

“Beş dakika kaldın,” diyor Amar.

“Uzun mu kaldım?”

“Hayır,” diyor kaşlarını çatarak. “Hiç uzun değil. Aslında çok iyi bir süre.”

Ayağımı yere bastığımda başımı ellerimin arasına alıyorum. Simülasyon sırasında o kadar uzun süre paniklemiş olamam ama babamın gözlerime doğrulttuğu jiletleri hatırladığım her seferinde kalp atışlarım tekrar tekrar hızlanmaya başlıyor.

“Serumun etkisi sürüyor mu?” diye soruyorum, dişlerimin arasından. “Paniklememin sebebi bu mu?”

“Hayır, simülasyondan çıktığın anda etkisinin geçmesi gerekiyor,” diyor Amar. “Neden?”

Karınçalanan ellerimi sallıyorum. Uyuşacaklarımı gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum. *Gerçek değildi*, diyorum içimden. *Kendine gel*.

“Bazen simülasyon, gördüklerine bağlı olarak paniğin devam etmesine neden olabilir,” diyor Amar. “Haydi seni yatakhaneye geri götürüyüm.”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana sallıyorum. “Birazdan düzelirim.”

Sert bakışlarını gözlerime dikiyor.

“Bu bir öneri değildi,” diyor. Oturduğu yerden kalkıp koltuğun arkasındaki bir kapıyı açıyor. Peşinden, transfer yatakhanesine giden kısa ve karanlık bir hole, oradan da taş koridorlara çıkıyorum. Burada hava daha serin. Yerin altında olduğumuzdan her yer olabildiğine nemli. Adımlarımızın yankılarını ve nefeslerimi duyabiliyorum ama bunlar dışında çıt çıkmıyor.

Sol yanımda bir şey, belki bir hareket gördüğümü sanıyorum, irkilerek kendimi duvara doğru atıyorum. Amar beni durdurup ellerini omuzlarıma koyunca yüzüne bakmak zorunda kalıyorum.

“Hey,” diyor. “Kendini topla, Dört.”

Başımı sallarken yüzümü ateş basıyor. Utançtan midem kasılıyor. Bir Cesur olmam gerekiyor. Canavar Marcusların,

karanlıktan üzerime atılacağını her düşündüğümde korkmamam lazım. Taş duvara yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diyor Amar. Babamla ilgili bir soru soracağını düşününce yüzüm ekşiyor ama Amar başka bir şey soruyor. “Oradan nasıl dışarı çıktın?”

“Bir kapı açtım,” diyorum.

“O kapı hep orada mıydı? Eski evindeki sahanlıkta öyle bir kapı var mı?”

Başımı iki yana sallıyorum.

Amar’ın genellikle sıcakkanlı ve güleç yüzü, şimdi son derece ciddi. “Yani yoktan bir kapı yarattın, öyle mi?”

“Evet,” diyorum. “Simülasyonlar, sadece zihnindedir. Oradan çıkabileyim diye, beynim o kapıyı yarattı. Tek yapmam gereken, odaklanmaktı.”

“Tuhaf,” diyor Amar.

“Ne? Neden?”

“Çoğu çömez, simülasyonlarda imkânsız gerçekleştirmeyi beceremez, çünkü korku simülasyonundan farklı olarak bir simülasyonda *olduklarını* kavrayamazlar,” diyor. “Ve sonuç olarak, simülasyondan senin kadar hızlı çıkamazlar.”

Nabzımın boğazımda attığını hissediyorum. Bu simülasyonun, korku odasındakinden farklı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Dahası herkesin simülasyona girdiğini fark ettiğini sanıyordum. Ama Amar’ın söylediklerine bakılırsa, bunun adaylık testindeki gibi olması gerekiyordu ve adaylık tes-

timden önce babam simülasyon farkındalığı konusunda beni uyarmış ve böyle bir durumda açık etmememi salık vermişti. Bununla ilgili ne kadar ısrarcı olduğunu, sesindeki gerginliği ve kolumu her zamankinden biraz daha sert kavrayışını hâlâ hatırlıyorum.

O zaman, benim için endişelenmese böylesine ısrarcı konuşmayacağını düşünmüştüm. Benim güvenliğim için endişelendiğine inanıyordum.

Sadece paranoyaklık mı yapıyordu, yoksa simülasyon farkındalığıyla ilgili bir tehlike mi söz konusuydu?

“Ben de senin gibiydim,” diyor Amar alçak sesle. “Simülasyonları değiştirebiliyordum. Sadece tek olduğumu sanıyordum.”

Bunu kendine saklamasını, sırlarını açık etmemesini söylemek istiyorum.

Ama Cesurlar, birbirine benzer düzenli evlerde yaşayan sınıksız dudaklı ketum Fedakarlardan farklı olarak sır saklamayı gereksiz görüyorlar.

Amar, bana tuhaf bir bakış fırlatıyor. Sanki benden bir şey bekliyormuş gibi merak var bakışında. Rahatsızlık duygusuyla olduğum yerde kıpırdanıyorum.

“Muhtemelen böbürlenebileceğin bir şey değil,” diye devam ediyor Amar. “Diğer tüm topluluklar gibi Cesurlar da rahatlarına düşkündürler. Sadece burada pek fazla göze çarpmıyor.”

Başımı sallıyorum.

“Büyük olasılıkla bir tesadüftür,” diyorum. “Adaylık testimde bunu yapamamıştım. Bir dahaki seferi herhâlde daha normal olur.”

“Haklısın,” derken Amar ikna olmuşa benzemiyor. “Eh, bir dahaki sefere, imkânsız bir şey yapmaya çalışma, tamam mı? Sadece korkunla mantıklı bir yoldan yüzleş. Farkında olsan da olmasan da sana mantıklı gelen bir yolu seç.”

“Tamam,” diyorum.

“Artık iyisin, değil mi? Yatakhaneye kendi başına dönebilir misin?”

Yatakhaneye her zaman kendi başıma dönebileceğimi söyleyesim geliyor. Asla birinin bana eşlik etmesine ihtiyaç duymadım. Ama yine sadece başımı sallamakla yetiniyorum. Amar dostça bir şekilde omzuma vurup tekrar simülasyon odasına dönüyor.

Babamın sırf topluluk standartları yüzünden simülasyon farkındalığı konusunda beni uyarmış olamayacağını düşünmeden edemiyorum. Onu Fedakarlar önünde utandırmamam için sürekli kaşlarını çatar, beni azarlardı ama daha önce hiç kuşağıma uyarılarını tıslamamış, yanlış adım atmaktan kaçınmam konusunda hiç nasihat vermemişti. Sözüne uyacağıma dair söz verdiğimde hiç gözlerini kocaman açıp bana bakmazdı.

Hayal ettiğim canavar değilmiş gibi, en kötü kâbuslarımdan biri değilmiş gibi beni korumaya çalıştığını düşünmek tuhafına gidiyor.

Yata Khaneye doğru ilerlerken, koridorun sonunda bir ses duyuyorum. Ters yönde ilerleyen ayak sürümeleri kadar sessiz bir hareket.

Akşam yemeği vakti, Shauna kantinde yanıma koşup koluma sıkı bir yumruk indiriyor. Ağzı kulaklarında gülümsüyor. Sağ gözünün hemen altında küçük bir şişlik belirmiş; daha sonra moraracağı kesin.

“Kazandım!” diyor. “Dediğini yaptım. İlk altmış saniye içinde çenesine yumruk attım ve anında nakavt ettim. Gardımı indirdiğim için yine de gözüme indirmeyi başardı ama sonrasında acısını çıkardım. Burnu patladı. Harikaydı.”

Sırıtiyorum. Birine bir şeyi nasıl yapacağını öğretip sonrasında işe yaradığını duymak gerçekten tatmin edici bir duygu.

“Aferin,” diyorum.

“Yardımanın olmasa hayatta başaramazdım,” diyor. Gülümsemesi değişiyor, yumuşuyor, daha az hınzır, daha samimi gülümsüyor. Parmak uçlarında yükselip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Yüzünü uzaklaştırırken ona bakakalıyorum. Shauna gülüp beni Zeke’le diğer Cesurluk’ta doğan çömezlerin oturduğu masaya doğru çekistiriyor. Sorunumun Kasıntı olmak değil, Cesurların sevgi gösterilerine ne anlam vereceğimi kestirememek olduğunu fark ediyorum. Shauna güzel bir kız, eğlenceli biri ve Fedakarlık’ta olsaydık ve onunla ilgilenseydim ailesiyle

birlikte akşam yemeği yemek üzere onların evine gider ya da gönüllü olduğu projeyi öğrenip ben de o projeye dâhil olmaya çalışırdım. Cesurluk'taysa böyle bir durumda nasıl ilerlemek gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Hatta ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile kestiremiyorum.

Durumun en azından şimdilik dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye kararlıyım. Bir tabak yemek alıp oturuyorum ve yerken diğerlerinin sohbetleriyle kakhahalarını dinliyorum. Herkes dövüşü kazandığı için Shauna'yı tebrik ediyor, şiş yüzüyle başka bir masada oturan kızı parmaklarıyla işaret ediyorlar. Yemeğin sonunda çatalımla çikolatalı pastamı dürtüklerken, iki Bilgelik kadını yemekhaneye giriyor.

Cesurları susturmak zor oluyor. Bilge kadınların aniden ortaya çıkışı bile sessizliği sağlayamıyor. Her yerden gelen mırıltılar, uzaklardan duyulan koşan adımları andırıyor. Ama biraz sonra Bilgeler Max'in masasına oturduklarında değişik bir şey olmayınca, insanlar tekrar sohbetlerine koyuluyorlar. Onlara katılmıyorum. Etrafı seyrederken çatalımın dişleriyle pastamı deşmeye devam ediyorum.

Max masadan kalkıp Amar'a yaklaşıyor. Masaların arasında ateşli bir şekilde konuşuyorlar, sonra bana doğru geliyorlar. *Bana.*

Amar, eliyle beni çağırıyor. Neredeyse boşalan yemek tepsimi ardımda bırakıyorum.

"Senle beni bir değerlendirme için çağırıyorlar," diyor Amar. Güleç yüzü ifadesiz, ahenkli sesi monoton.

“Değerlendirme mi?” diye soruyorum.

Max, bana bakarken belli belirsiz gülümsüyor. “Korku odası simülasyon sonuçların, bir parça anormal. Arkada oturan Bilge dostlarımız–” Omzunun üzerinden Bilge kadınlara bakıyorum. İçlerinden birinin Bilgelik temsilcisi Jeanine Matthews olduğunu fark edince afallıyorum. Canlı mavi bir elbise giymiş, gözlükleri bir zincirin ucunda boynunda asılı. Bilge gösterişçiliği, mantıksız sayılabilecek derecede abartılı. Max devam ediyor, “Dostlarımız, anormal sonucun simülasyon programındaki bir hata olmadığından emin olmak için başka bir simülasyonu gözlemlemek istiyorlar. Amar şimdi seni korku simülasyonu odasına götürecekt.”

Babamın sımsıkı parmaklarını kolumda hissedebiliyorum, tıslayan sesi kulağıma adaylık test simülasyonumda tuhaf hiçbir şey yapmamam için beni uyarıyor. Avuçlarımın karıncalandığında paniklemek üzere olduğumu anlıyorum. Konuşmadığımdan Max’e bakıyorum, sonra bakışlarımı Amar’a çevirip başımı sallıyorum.

Simülasyon sırasında sanrıların farkında olmanın ne anlam geldiğini bilmiyorum ama iyi bir şey olamayacağından eminim. Bende cidden ters bir şeyler olmasa Jeanine Matthews’un simülasyonumu izlemek için buraya kadar gelmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Konuşmadan korku simülasyonu odasına yürüyoruz. Jeanine ve asistanı olduğunu düşündüğüm kadın, arkamızdan

gelirken sessizce konuşuyorlar. Amar kapıyı açıp bizi içeri sokuyor.

“İzleyebilmeniz için ek cihazları getireyim,” diyor Amar. “Hemen dönerim.”

Jeanine, düşünceli bir ifadeyle odada volta atmaya başlıyor. Tüm Fedakarlar gibi ona karşı temkinliyim. Bize Bilgelik gösterişçiliğine ve ihtirasına güvenilmeyeceği öğretilmişti. Yine de onu izlerken, bize öğretilenlerin doğru olmayabileceğini düşünüyorum. Okulda bilgisayar laboratuvarında gönüllü olarak çalışırken bana bir sürü şey öğreten Bilge kadın, ne ihtiraslıydı ne de kötü kalpliydi. Belki Jeanine Matthews da öyle biri değildir.

“Sisteme *Dört* adıyla kaydolmuşsun,” diyor Jeanine birkaç saniye sonra. Volta atmayı bırakıp ellerini önünde birleştiriyor. “Oldukça şaşırtıcı buldum. Neden burada *Tobias* ismini kullanmıyorsun?”

Demek kim olduğumu biliyor. Eh, tabii ki bilecek. Jeanine her şeyi bilir. İçimin titrediğini, bütün organlarımın iç içe geçtiğini hissediyorum. Bu kadın adımları biliyor, babamı tanıyor ve korku simülasyonlarımdan birini izlediyse, en karanlık korkularım hakkında da bilgi sahibi olmalı. Duru, neredeyse ıslak gözleri benimkilerle buluşunca, başımı çeviriyorum.

“Geçmişe bir sünger çekmek istedim,” diyorum.

Jeanine başını sallıyor. “Bunu anlayabiliyorum. Özellikle yaşadıkların göz önüne alınırsa.”

Sesi neredeyse... *nazik ve düşünceli*. Ses tonuyla tüylerim diken diken olurken yüzüne bakıyorum. “Ben iyiyim,” diyorum buz gibi.

“Elbette iyisin,” diyerek hafifçe gülümsüyor.

Amar, odaya tekerlekli bir arabayla giriyor. Tepsinin üzerinde bir sürü kablo, elektrot, bilgisayar parçaları var. Ne yapmam gerektiğini biliyorum; arkası yatık koltuğa oturup diğerleri simülasyona bağlanırken kollarımı koltuğun kollarına yerleştiriyorum. Amar elinde şırıngayla yaklaşip iğneyi boynuma batırdığında kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Gözlerimi yumuyorum ve dünya bir kez daha etrafımda yıkılıp gidiyor.

Uyandığımda, inanılmaz yükseklikteki bir binanın çatısında, çatının hemen kenarında duruyorum. Aşağıdaki beton kaldırımlara bakıyorum. Caddeler bomboş, aşağıda bana yardım edebilecek hiç kimse yok. Rüzgâr her yanımdan saldırırken arkaya doğru savrulup çakıl taşı kaplı çatıya sırt üstü düşüyorum.

Burada olmak hiç hoşuma gitmiyor. Uçsuz bucaksız boş gökyüzü, bana şehrin en yüksek noktasında olduğumu hatırlatıyor. Sonra Jeanine Matthews'un beni izlediğini hatırlıyorum. Çatıdaki kapıya atılıp kafamda bir strateji belirlerken kapıyı açmaya çalışıyorum. Bunun bir simülasyon olduğunu ve aşağı düştüğümde ölmeyeceğimi bildiğim hâlde, yükseklik

korkumla genellikle, binanın çatısından aşağı atlayarak yüzleştim. Ama başkası asla öyle bir şey yapmaz, aşağı inmenin daha güvenli bir yolunu bulmaya çalışırdı.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Kapıyı açmaya çalışabilirim ama etrafta işime yarayabilecek herhangi bir alet yok. Sadece çakıllar, kapı ve gökyüzü. Kapıyı açmak için bir alet hayal edip kullanamam, çünkü simülasyonu değiştirebildiğimi anlamak için Jeanine muhtemelen böyle bir şey yapmamı bekliyordur. Geriliyorum, bütün gücümle kapıyı tekmiyorum, ama yerinden oynamıyor bile.

Yüreğim boğazımda atarken, tekrar çatının kenarına yürüyorum. Aşağıdaki minicik kaldırımlara bakmak yerine binanın kendisini inceliyorum. Hemen altımda yüzlerce pencere var. Buradan inmenin en hızlı ve Cesur yolu, binanın yan tarafından aşağı tırmanmak.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bunun gerçek olmadığını biliyorum, ama kulaklarımda ılık çalan rüzgâr, serin ve kuru hava, ellerimin altındaki sert beton, ayaklarımda altındaki çakıl taşları nedeniyle gerçekmiş gibi hissediyorum. Bir bacağıma çatının kenarından aşağı attığımda ürperiyorum, sonra kendimi aşağı bırakırken yüzümü binaya dönüyorum. Sonunda çatının kenarında parmaklarımla asılı kalana kadar birer birer bacaklarımı aşağı indiriyorum.

Panik içimde fokurdamaya başladığında dişlerimin arasından çığlık duyurum. *Tanrım*. Yüksekten nefret ederim. Yüksek

yerlerden *nefret* ediyorum. Kirpiklerimi kırıştırarak gözlerimdeki yaşlardan kurtulmaya çalışırken, içten içe rüzgârı suçluyorum, sonra ayak uçlarımla altımdaki pencerenin pervazını hissediyorum. Ayağım değer değmez, bir elimle pencerenin üst çıkıntısını buluyorum ve topuklarım pervaza değene kadar aşağı sarkarken dengemi sağlamaya çalışıyorum.

Vücudum boşlukta arkaya doğru kaykıldığında yine gıcırdatığım dişlerimi sıkıp çığlık atıyorum.

Aynısını tekrarlamam gerekiyor. Tekrar. Tekrar.

Bir elim pencerenin üstünde, diğeri alt tarafta eğiliyorum. İyice tutunduğumu hissettiğimde, ayak uçlarımı binanın yüzeyinde kaydırıyorum. Taşın üzerinde sürtünen ayakkabılarımı dinlerken tekrar kendimi aşağı sallıyorum.

Kendimi alttaki pencereyi tutmak amacıyla bıraktığımda tutunamıyorum. Pervazdaki ayağım da kayınca geriye kaykılıyorum. Çırpınırken tırnaklarımla beton binayı tırmalıyorum ama artık çok geç. İçimde yükselen yeni bir çığlık, neredeyse boğazımı parçalıyor. Aşağıda bir ağ olduğunu hayal edebilirim, kurtulmak için havadan bir ip yaratabilirim. Ama hayır, öyle bir şey yaparsam, simülasyonu değiştirebildiğimi anlarlar.

Düşüyorum. Ölüme atlıyorum.

Zihnimin yarattığı bir acıyla uyanıyorum. Vücudumun her santimi ağrıyor, acıyla çığlık atıyor, gözlerim dehşet ve gözyaşıyla bulanık görüyor. Nefesimi tutarak doğruluyorum.

Bütün vücudum titriyor: izleyenlerin karşısında böyle davrandığımı için utanıyorum ama bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum. Bu davranışlarımı, onlara özel olmadığını gösterecek çünkü. Binanın duvarlarından aşağı tırmanarak inmeyi başaracağını sanan gözü kara Cesurlardan biri olduğumu düşünecekler.

Jeanine, “İlginç,” dediğinde, nefes alış verişlerimden onu zar zor duyuyorum. “İnsan beynini izlemekten hiç yorulmayacağım. Her bir detay çok fazla şey anlatıyor.”

Hâlâ titreyen bacaklarımı koltuğun yan tarafından sarkıtıyorum ve ayaklarımı yere koyuyorum.

“İyi iş çıkardın,” diyor Amar. “Tırmanma konusunda bir parça yeteneksiz olabilirsin ama yine de son sefer olduğu gibi simülasyondan çabuk çıktın.”

Bana bakıp gülümsüyor. Normal davranma konusunda iyi iş çıkarmış olmalıyım, çünkü artık endişeli görünmüyor.

Başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

“Eh, anormal test sonucu belli ki program hatasıymış. Kusuru bulmak için simülasyon programını tekrar gözden geçirmemiz gerekecek,” diyor Jeanine. “Peki Amar. Zor olmayacaksa *senin* korku simülasyonlarından birini de görmek isterdim.”

“Benim mi? Neden?”

Jeanine’in yumuşak gülümsemesi bozulmuyor. “Bize gelen bilgilere göre, Tobias’ın anormal sonuçlarını görünce şa-

şırmamışsın. Hatta normal karşılamışsın. O yüzden, bu aşinalığın tecrübeden mi geldiğini anlamak istiyorum.”

“Bilgiler mi?” diyor Amar. “Nereden gelen bilgiler?”

“Çömezlerden biri, sen ve Tobias’ın sağlığından endişelendiği için bizimle konuştu,” diyor Jeanine. “İsmi bende kalsın. Tobias, sen artık gidebilirsin. Yardımın için teşekkürler.”

Amar’a bakıyorum. Belli belirsiz başını sallayarak gitmemi belirtiyor. Hâlâ dengemi sağlamaya ihtiyaç duyduğumdan güçlükle ayağa kalkıyorum, yürüyerek çıkıyorum ama içeride olanları dinleyebilmek için kapıyı aralık bırakıyorum. Ama koridora çıktığım anda Jeanine’in asistanı kapıyı kapatınca, kulağımı kapıya dayadığım hâlde hiçbir şey duyamıyorum.

Çömezlerden biri endişelendiği için... O çömezin kim olduğundan adım gibi eminim. Tek eski Bilge çömezimiz: Eric.

Bir hafta boyunca, Jeanine Matthews’un ziyaretinden bir şey çıkacakmış gibi görünmüyor. Transferler ve Cesurluk’ta doğan çömezler, her gün korku simülasyonuna giriyor. Ben de korkularıma yenilmeyi prensip ediniyorum: yükseklikler, hapsolma, şiddet ve Marcus. Bazen hepsi iç içe geçiyor. Yüksek binanın tepesinde Marcus beliriyor, hapsoldüğüm yerlerde şiddet karşıma çıkıyor. Sadece dört korkum olduğu hâlde her seferinde titreyerek, yarı aklını kaçırmış bir şekilde simülasyondan çıkıyor, kendimden utanıyorum. Dahası sonrasında simülasyonların etkisinden kurtulamayan tek

çömez benim. Hiç beklemediğim anda sinsice karşıma çıkıyorlar, uykularımı kâbusa çeviriyorlar. Sarsılarak, paranoyak duygularla uyanıyorum. Dişlerimi sıkıyorum, küçücük gürültülerde olduğum yerde zıplıyorum, hiç olmayacak yerlerde ellerim uyuşuveriyor. Çömezlik eğitimi bitmeden aklımı yitirmekten korkuyorum.

“Sen iyi misin?” diye soruyor Zeke, bir sabah kahvaltıda. “Şey... yorgun görünüyorsun.”

“İyiyim,” diyorum, niyetlendiğimden daha sert bir sesle.

“Hı hı, belli,” diyor Zeke sırtarak. “Arada sırada iyi olmak da hakkımız, biliyorsun değil mi?”

“Evet, haklısın,” diyorum ve tadı bugünlerde toprak gibiyse de yemeğime gömülüyorum. Aklımı yitirecek gibi hissetsem de en azından kilo alıyorum. Daha çok kas ağırlığı bu. Kolayca silinip gidebilecekken varlığımla böylesine hacim kaplayabilmek tuhafıma gidiyor. İrileşmek kendimi daha güçlü, çok daha dengeli hissetmemi sağlıyor.

Zeke’le tepsilerimizi kaldırıyoruz. Çukur’a doğru yürürken, Zeke’in kardeşi Uriah koşarak yanımıza geliyor. Şimdiden Zeke’den daha uzun boylu. Kulağının arkasındaki bant, yeni yaptırdığı dövmeyle saklıyor. Genellikle her an espri patlatcakmış gibi görünür, ama şu anda hiç öyle bir hâli yok. Hatta fazlasıyla afallamış görünüyor.

“Amar,” diyor bir parça nefes nefese. “Amar...” Başını iki yana sallıyor. “Amar ölmüş.”

İstmeden küçük bir kahkaha atıyorum. İçten içe bunun uygun bir tepki olmadığının farkındayım, ama kendimi tutamıyorum. “Ne? Ne demek istiyorsun sen? Ölmüş de ne demek?”

“Cesurluk’tan bir kadın, bu sabah erken saatlerde binanın dibinde cesedini bulmuş,” diyor Uriah. “Az önce kimlik tespiti yaptılar. Amar’mış. O... o sanırım...”

“Atlamış mı?” diye soruyor Zeke.

“Ya da düşmüş. Kimse bilmiyor,” diye yanıtlıyor Uriah.

Çukur’un duvarlarını tırmanarak dolaşan patika yola yöneliyorum. Yukarı çıkarken genellikle bütün vücudumu duvara yaslarım, çünkü yükseldikçe paniğim artar ama bu sefer aşağıyı düşünmek aklımdan bile geçmiyor. Çıglıklar atarak koşan çocukların ve alışveriş yapan, dükkânlardan çıkan insanların yanından âdeta koşarcasına tırmanıyorum. Sonunda cam tavandan sarkan ip merdivenden yukarı çıkıyorum.

İmparatorluk binasının lobisinde bir kalabalık toplanmış. İnsanları dirseğimle iterek kendime yol açıyorum. Bazıları küfrü basıyor, kimi dirseğiyle karşılık veriyor ama hiçbirini umursamıyorum. Lobinin diğer ucunda, Cesurluk yerleşkesinin etrafındaki sokakları binadan ayıran cam duvarların dibine yürüyorum. Dışarıda bir bölge bantla korumaya alınmış, kaldırımın üzerinde koyu kırmızı bir leke var.

Kırmızı lekeye uzun süre bakakalıyorum. Kanın Amar’ın olduğunu, Amar’ın bedeninden yere aktığını kavramam zaman alıyor.

Sonra oradan uzaklaşıyorum.

Amar'ı yasını tutacak kadar yakından tanıımıyordum. En azından kendime, onunla o kadar yakın olmamayı prensip edinmiştim. Yas, annemin ölümünün ardından hissettiğimdi. Her geçen gün, baş etmesi daha da imkânsızlaşıyordu. Basit işlerin ortasında dinlenmek için durduğumda yaptığım işi unuttuğumu ya da gecenin bir yarısı gözlerim sırlıklam uyandığımı hâlâ hatırlayabiliyorum.

Amar'ın ölümü, bende bu tür duygular yaratmıyor. Arada sırada kendimi bana adımı verişini, beni tanımadığı hâlde koruduğunu düşünürken yakalıyorum. Ama çoğunlukla öfkeliyim. Amar'ın ölümü, kesinlikle Jeanine Matthews ve korku simülasyonu değerlendirmesiyle ilişkili. Bunu biliyorum. Ve bu, her ne olduysa asıl sorumlusunun Eric olduğu anlamına geliyor, çünkü bizi dinleyip eski topluluk liderine ispiyonculuk yapan ta kendisi.

Bilgeler Amar'ı öldürdüler. Ama herkes onun çatıdan atıldığını ya da düştüğünü düşünüyor. Bunu Cesur birinin yapabileceği bir şey olarak görüyorlar.

Akşam saatlerinde Cesurlar onun için bir cenaze töreni düzenliyor. Daha akşamüstü herkes zil zurna sarhoş olmuştu zaten. Uçurumun kenarında toplanıyoruz. Zeke'in uzattığı koyu renkli bir sıvıyla dolu kupayı, hiç düşünmeden başıma dikiyorum. Sıvının sakinleştirici gücü damarlarıma yayılırken,

ayaklarımın üstünde hafifçe sallanıyorum ve boş kupayı ona geri veriyorum.

“Böylesi daha iyi,” diyor Zeke, boş kupaya bakarken. “Gidip biraz daha alayım.”

Başımı sallayıp kulağımı aşağıda kükreyen suyun sesine veriyorum. Jeanine Matthews, anormal test sonucumun programın bir hatası olduğunu kabul etmekte zorlanmamıştı, ama rol yapmış olamaz mıydı? Amar gibi benim de peşime düşerlerse ne olacak? Düşünceleri, beynimin gerilerine, bulamaya-çağım bir yerlere itmeye çalışıyorum.

Koyu tenli yaralı bir el omzuma dokunuyor. Max arkamda duruyor.

“İyi misin, Dört?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. Bu doğru, iyiyim. İyiyim, çünkü hâlâ ayaklarımın üzerinde durabiliyorum ve kelimeleri yutmuyorum.

“Amar’ın seninle yakından ilgilendiğini biliyorum. Sanırım sende güçlü bir potansiyel görmüştü.” Belli belirsiz gülümsüyor.

“Onu pek tanı mıyordum,” diyorum.

“Biraz sorunlu biriydi, bir parça dengesizdi. Kendi dönemindeki çömezlerden farklıydı,” diyor Max. “Sanırım büyü-kannesiyle büyükbabasını kaybetmek ağır gelmişti. Belki sorun daha derinlerdeydi... Bilemiyorum. Belki böylesi daha iyi oldu.”

“Ölmesi daha mı iyi oldu?” diyorum kaşlarımı çatarak.

“Tam olarak öyle demek istemedim,” diyor Max. “Ama burada. Cesurluk’ta üyelerimizi hayat içindeki yollarını kendilerinin seçmesini destekleriz. Amar’ın seçimi buysa... böylesi çok daha iyidir.” Elini yine omzuma koyuyor. “Yarınki final sınavındaki başarın doğrultusunda, Cesurluk’taki geleceğin üzerine konuşmamız iyi olur. Geçmişine rağmen, şu ana kadar en umudu olduğumuz çömez sensin.”

Öylece bakakalıyorum. Ne söylediğini, bunları neden burada söylediğini anlayamıyorum. Amar’ın cenaze törenindeyiz. Bana bir iş vermeyi falan mı planlıyor? Ne görevi?

Zeke, elinde iki kupayla geri döndüğünde Max, hiç konuşmamışız gibi kalabalığın arasına karışıyor. Amar’ın arkadaşlarından biri bir sandalyeye çıkıyor ve bağıra çağıra Amar’ın bilinmeyenleri araştırarak kadar cesur biri olduğuna dair saçma sapan bir şeyler söylüyor.

Herkes kupasını kaldırarak Amar’ın adını tekrarlıyor. *Amar, Amar, Amar...* O kadar çok tekrarlıyorlar ki bir süre sonra kendi kendini tekrarlayan, bitmek bilmeyen ve insanı yiyip bitiren bir gürültünün arasında kaybolan Amar’ın adı anlamsızlaşıyor.

Sonra hepimiz içiyoruz. Cesurlar böyle yas tutuyor: yaslarını alkolün şüursuzluğuna gömüp orada bırakıyorlar.

Pekâlâ. Öyle olsun. Ben de öyle yapabilirim.

+++

Korku simülasyonumda son sınavımı Tori yönetirken, Max'in da dâhil olduğu tüm Cesurluk liderleri tarafından izleniyor. Çömez sürüsünün ortasında dururken, ilk kez biraz olsun kendimi gergin hissetmiyorum. Korku simülasyonunda herkes, simülasyonun farkında olduğundan benim de bir şey saklamam gerekmiyor. İğneyi boynuma kendim saklayıp gerçeklikten sanrıya geçiyorum.

Bunu düzinelerce kez yaptım. Kendimi yüksek bir binanın çatısında buluyorum. Koşarak kenardan atlıyorum. Kapalı bir kutudayken, birkaç saniyeliğine paniklemek için kendime izin veriyorum, sonra sağıma omuz atıp ahşabı imkânsız sayılabilecek bir şekilde parçalıyorum. Tabancayı elime alıp hiç düşünmeden masum birini başından vurup öldürüyorum. Bu seferki Cesurlar gibi siyah giyinmiş yüzsüz bir adam.

Marcuslar etrafımı sardığında, önceki seferlerden çok daha fazla babama benziyorlar. Ağzı ağız gibi, ama gözleri hâlâ boş birer delikten ibaret. Vurmak için kolunu havaya kaldırdığında, elindeki ucu dikenli kemeri ya da etimi parçalayabilecek herhangi bir işkence aleti değil. Birkaç kemer darbesine katlanıyorum, sonra en yakınimdaki Marcus'un üzerine atılıp ellerimi boğazına doluyorum. Deli gibi yüzünü yumrukluyorum ve şiddet kısacık bir an için damarlarımda güçlü bir tatmin duygusunun yayılmasına neden olurken, korku simülasyonu odasında, yerde çömelmiş olarak uyanıyorum.

Diğer odadaki ışıklar yandığında, o taraftakileri görüyorum. İçlerinde Eric'in de olduğu çömezler iki sıra hâlinde bekliyor. Dudağına yeni taktırdığı metal halkaları, teker teker parmağımla söktüğüme dair bazen hayaller kuruyorum. Önlerinde Max'le birlikte Cesurluk liderleri oturuyor. Hepsi gülümseyerek başlarını sallıyorlar. Tori, başparmağını kaldırarak beni kutluyor.

Sınava girerken hiçbir şey umurumda değildi. Başarılı olmak, iyi iş çıkarmak, Cesur olmak hiç umurumda değildi. Ama Tori'nin beni kutlayan başparmağı, kendimle gurur duymamı sağlıyor. Dışarı çıkarken belli belirsiz gülümsemeden edemiyorum. Amar ölmüş olabilir ama hep benim başarılı olmamı istemişti. Bunu onun için yaptığımı söyleyemem. Aslında hiç kimse için yapmadım. Kendim için yaptım. Yine de en azından onu utandırmadım.

Final sınavını bitiren çömezler, transfer ve Cesurluk'ta doğanlar yatakhane de sonuçları bekliyorlar. İçeri girdiğimde Zeke'le Shauna sevinçle bağırıyor. Gidip yatağımın kenarına oturuyorum.

"Nasıl gitti?" diye soruyor Zeke.

"İyi," diyorum. "Sürpriz yok. Seninki?"

"Berbat ama neyse ki sınavdan canlı çıkmayı başardım," diyor omuz silkerek. "Gerçi Shauna'nın yeni korkuları ortaya çıktı."

“Üstesinden geldim,” diyor Shauna, abartılı bir kayıtsızlıkla. Eric’in yastıklarından birini dizlerinin üzerine yerleştirmiş. Eric bundan hiç hoşlanmayacak.

Shauna kayıtsızlığını bir kenara bırakıp sırtıyor. “Hiç fena değildim.”

“Aman, aman,” diyor Zeke.

Shauna, yastığı doğrudan suratında patlattığında Zeke onun elinden kapıyor.

“Ne söylememi istiyorsun? Evet, müthiştin. Evet, en müthiş Cesur sensin. Mutlu oldun mu?” Yastıkla Shauna’nın omzuna vuruyor. “Korku simülasyonlarına başladığımızdan beri böbürlenip durdu, çünkü benden daha iyi. Bu çok can sıkıcı.”

“Sen de dövüş eğitiminde o kadar iyi olduğun için böbürlenip durmasaydın,” diye yanıtıyor Shauna. “Ringe çıkar çıkmaz attığım yumruğu gördün mü? Falan filan falan filan.”

Zeke’i itmeye kalktığında genç adam onu bileğinden yakalıyor. Shauna bileğini kurtarıp parmağıyla kulağına bir fiske atınca kahkahalarla didişmeye başlıyorlar.

Cesurların sevgi gösterilerini anlamıyor olabilirim ama birileri karşımda flörtleştğinde bunu anlayabilirim. Pis pis sırtıtıyorum. Sanırım karşımdaki manzara, içimi kemiren Shauna’ya dair sorularımın kesin bir yanıtı. Zaten yanıt muhtemelen hep oradaydı.

Diğer çömezler sınavlarını bitirene kadar dört saat daha geçiyor. Çömezler teker teker yatakhaneye dönüyor. En son gelen Eric oluyor. Kendini beğenmiş hâliyle eşikte duruyor.

“Sonuçlarımızı öğrenme zamanı,” diyor.

Herkes kalkıp yanından dışarı çıkıyor. Bazıları gergin görünüyor, diğerleri kendilerinden emin bir şekilde başlarını dik tutuyor. Hepsi gidene kadar bekliyorum ama kapıya vardığımda dışarı çıkmıyorum. Orada durup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve birkaç saniyeliğine gözlerimi Eric’e dikiyorum.

“Bir şey mi söyleyecektin?” diye soruyor.

“Senin yaptığını biliyorum,” diyorum. “Amar’ı Bilgelere sen ispiyonladın. Biliyorum.”

“Dediklerin hakkında fikrim yok,” dese de bildiği çok açık.

“Ölümünün sorumlusu sensin,” diyorum. Öfkenin böyle sine hızla beni esir almasına şaşırıyorum. Yüzüm yanarken her yerim titremeye başlıyor.

“Sınavda başını bir yerlere falan mı vurdun, Kasıntı?” diyor Eric pis pis sırtarak. “Çok anlamsız konuşuyorsun.”

Onu sertçe itip kapıya dayıyorum. Tek elimle onu tutarken yüzüne yaklaşıyorum. Bir an için kendi gücüme şaşırıyorum. “Senin yaptığını biliyorum,” diyorum, siyah gözlerinde bir şeyler yakalamaya çalışırken. Cam gibi ölü gözlerden başka bir şey göremiyorum. Ona nüfuz edemiyorum. “Amar’ın ölümünden sen sorumlusun ve paçanı kurtaramayacaksın.”

Onu bırakıp koridordan yemekhaneye doğru yürüyorum.

Yemekhane, en iyi Cesurluk kıyafetlerini giymiş insanlarla *tıklım tıklıs*. Bütün metal halkalar abartılı bir şekilde parlıyor, çıplak gezmek pahasına bile olsa bütün dövmeler ortalığa serilmiş. Kalabalığın arasında gözlerimi dolaştırırken insanların yüzlerinden başka yere bakmamaya çalışıyorum. Pasta, et, ekme ve baharat kokuları her yeri sarmış durumda. Ağzım sulanıyor, çünkü öğlen yemek yemeyi unuttum.

Her zamanki masama gittiğimde, çaktırmadan diğerleriyle birlikte sonuçları beklemek üzere ayakta duran Zeke'in tabağından bir somun ekmek aşırıyorum. Umarım bizi fazla bekletmezler. Çıplak bir elektrik telini tutuyormuşum gibi ellerim seğiriyor. Beynimde binlerce düşünce yarışıyor, oradan oraya savruluyor. Zeke'le Shauna benimle konuşmaya çalışıyorlar ama kalabalığın gürültüsünü bastıramadığımızdan konuşmadan beklemeye razı oluyoruz.

Max, masalardan birine çıkıp kalabalığı susturmak için elini havaya kaldırıyor. Tamamını susturamasa da Cesurların birçoğu ona dönüyor. Diğerleri hiçbir şey olmamış gibi konuşup şakalaşmaya devam ediyor. Yine de konuşmaya başladığında Max'in sesi duyulabiliyor.

"Birkaç hafta önce bir grup ürkek ve cılız çömez, kanlarını kömürlerin üzerine akıtıp büyük bir adımla Cesurluk'un içine atladılar," diyor Max. "Dürüst olmam gerekirse, ilk günü bile

atlatamayacaklarını düşünmüştüm—” Kahkahalara izin vermek için duraksıyor ve sıkı bir espri olmasa da kahkahalar gerçekten yükseliyor. “Ama bu yıl, birer Cesur olmak için gerekli puanı tutturan bütün çömezlerimizin başarısını duyurmaktan büyük mutluluk duyuyorum!”

Herkes coşuyor. Atılmayacakları belli olduğu hâlde Zeke’le Shauna, gergin gözlerle bakışıyorlar. Çünkü başarı sıralamamız, Cesurluk’ta seçebileceğimiz işi belirleyecek. Zeke kolunu Shauna’nın omzuna atıp kendine çekiyor.

Birden kendimi çok yalnız hissediyorum.

“Lafı uzatmaya gerek yok,” diyor Max. “Çömezlerimizin yerlerinde duramadığını biliyorum. İşte on iki yeni Cesurluk üyemiz!”

Çömez isimleri, arkasındaki dev ekranda, en arkadakilerin bile okuyabileceği büyüklükte beliriyor. Otomatikman listede Zeke’le Shauna’nın ismini arıyorum:

6. *Zeke*

7. *Ash*

8. *Shauna*

O anda gerginliğimin bir kısmı çözülüyor. Listenin yukarılarına çıkarken bir saniyelğine kendi ismimi göremeyince panik bir bıçak gibi yüreğime saplanıyor. Ama sonra en tepede adımla görüyorum.

1. Dört

2. Eric

Shauna sevinçle bir çığlık atarken Zeke'le birlikte bana sımsıkı sarıldığında, ağırlıklarıyla birlikte neredeyse yere devriyorum. Gülüp sarılmalarına yanıt olarak kollarımı kaldırıyorum.

Kaosun ortasında ekmeğimi düşürmüştüm. Topuğumun altında ezildiğini hissederken tanıyıp tanımadığımı, omzuma vuran, sırtıtan, ismimi söyleyen insanlara gülümsüyorum. Artık benim adım Dört. Onlardan biri olduğum için, artık bir Cesur olduğum için nereden geldiğime ve kimliğime dair bütün şüpheler uçup gitti.

Artık Tobias Eaton değilim. Bir daha hiç olmayacağım. Artık bir Cesurum.

Gece vakti, baş döndüren heyecanım ve tıka basa yediğim yemekler yüzünden zorla yürüyerek kutlamadan çaktırmadan kaçıyorum ve Çukur'un tepesine tırmanan patikadan binanın lobisine çıkıyorum. Kapıdan dışarı çıktığımda, yemekhanenin sıcak ve kapalı ortamının aksine serin ve taze gece havasını uzun uzun içime çekiyorum.

Tren raylarına doğru yürüyorum. Kanım kaynadığından olsa gerek yerimde duramıyorum. Bir tren yaklaşıırken, önündeki ışıklar göz kırıyor. Büyük bir güç ve enerjiyle yanı-

dan fırtına gibi geçiyor. Gök gürültüsünü andıran kükremesi kulaklarımda patlıyor. Eğilip trene yaklaşıyorum, tehlikeli bir şeye bu kadar yakın dururken, geldiğimden beri ilk kez korkunun midemde yarattığı heyecanın tadını alıyorum.

Sonra son vagonlardan birinde karanlık ve insana benzeyen bir gölge görüyorum. İnce uzun bir kadın silüeti, vagonun kapısındaki kola tutunmuş dışarı sarkıyor. Tren bulanık bir hayalet gibi hızla yanımdan geçerken kısacık bir an için kadının siyah dalgalı saçlarını ve kemerli burnunu görüyorum.

Tıpkı anneme benziyor.

Sonra trenle birlikte gözden kayboluyor.

Sisters Planet

ORIGINAL

KÜÇÜK DAİREDE, BOŞ SAYILABİLECEK KADAR AZ EŞYA VAR. Köşeler süpürülmekten aşınmış görünüyor. Çantamın dibine tıktığım Fedakarlık kıyafetlerim dışında, bu boşluğu dolduracak hiçbir şeyim yok. Çantayı çıplak döşemenin üzerine atıp, yatağın altındaki çekmecelerde çarşaf arıyorum.

Cesurluk kura çekilişinde şanslıydım, çünkü birinciliği almıştım, üstelik dost canlısı çömez arkadaşlarımdan aksine yalnız yaşamak istiyordum. Zeke ve Shauna gibi diğerleri, Cesurluk topluluğunda büyümüşlerdi; onlar için sessizlik ve yalnız yaşamının getirdiği hareketsizlik katlanılır gibi değil.

Yatağı hızla hazırlıyorum, çarşafı öyle bir geriye alıyorum ki neredeyse döşemenin köşeleri sivriliyor. Çarşaf, daha önce kullanıldığından ya da güveler yüzünden yer yer eskimiş. Neden emin olamıyorum. Mavi yorgan, sedir ağacı ve toz kokuyor. Sahip olduğum azıcık eşyayı çıkarmak için çantayı açıyorum ve yaralı avucumu sarmak için kumaşı yırttığım Fedakarlık

gömleğimi önümde tutuyorum. Küçük görünüyor. şu anda giymeye kalksam üzerime uyacağından emin değilim ama denmeden katlıyorum ve çekmeceye bırakıyorum.

Kapı tıkladığında Zeke ya da Shauna olduğunu düşündüğünden. “Gel!” diyorum. Ama koyu teni, uzun boyu ve yara bere içindeki parmaklarıyla Max içeri giriyor ve ellerini önünde kavuşturuyor. Odaya kısaca göz attıktan sonra yatağımın üzerinde katlı duran gri kıyafetlerimi görünce iğrentiyle dudaklarını büküyor. Tepkisine şaşırmadan edemiyorum. Belki bu şehirde Fedakarlık topluluğunu seçen sayısı azdır, ama onlardan nefret edenlerin sayısı da azdır. Belli ki bunlardan biri karşımda duruyor.

Ne diyeceğimi bilemeden kalakalıyorum. Dairemde topluluk liderlerinden biri var.

“Merhaba,” diyorum sonunda.

“İşini böldüğümü için kusurabakma,” diyor. “Arkadaşlarından ayrı yaşamayı seçmene şaşırdım. Burada arkadaşlar edindin, öyle değil mi?”

“Evet,” diyorum. “Sadece böylesi daha normal geliyor.”

“Sanırım eski topluluk alışkanlıklarından vazgeçmen zaman alacak.” Max, parmak ucunu küçük mutfakđımın tezgahında biriken toza sürüyor, sonra elini pantolonuna siliyor. Kınarcasına bana bakıyor, ama asıl söylemeye çalıştığı, eski topluluk alışkanlıklarımdan hızla vazgeçmem. Hâlâ bir çömez olsaydım, bu bakıştan endişelenmem gerekirdi, ama

artık bir Cesurum ve bunu benden geri alamayacaklarına göre ne kadar ‘Kasıntı’ görüldüğümün hiç önemi yok.

Sonuçta beni atamaz, öyle değil mi?

“Öğleden sonra işini seçeceksin,” diyor Max. “Aklında bir şey var mı?”

“Sanırım ihtiyaç alanlarına bağlı,” diyorum. “Öğretmekle ilgili bir şeyler yapmak hoşuma giderdi. Yani Amar gibi belki.”

“Bence birinci olan bir çömez, çömezlik eğitmenliğinden çok daha iyisini yapabilir, sence de öyle değil mi?” Max’in kaşları havaya kalktığı anda, birinin diğerinden daha aşağıda kaldığını fark ediyorum. Kaşında bir yara var. “Bir fırsat çıktığı için sana geldim.”

Mutfak tezgâhına yakın duran küçük masanın altından bir sandalye çekiyor, çevirip bacaklarını iki yana atarak ters oturuyor. Siyah botları, açık kahverengi çamura bulanmış. Uçları püsküllenenmiş bağcıkları düğüm düğüm olmuş. Gördüğüm en yaşlı Cesur olabilir, ama çelikten yapılmış gibi görünüyor.

“Açıkçası, Cesurluk lideri olan dostlarımdan biri, yaptığı iş için biraz yaşlandı,” diyor Max. Yatağımın kenarına oturuyorum. “Diğer dördümüz, liderliğe yeni kan katmanın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyoruz. Yeni Cesurluk üyeleri ve özellikle çömezler için yeni fikirler lazım. Bu görev zaten genellikle en genç lidere verilir. Eğitim programımız için iyi bir aday çıkar mı diye son çömezlik sınıflarını dikkatle izliyorduk. Sen en doğal seçimimizsin.”

Bu anda içim ırmı sığmıyor. On altı yaşında olmama rağmen bana gerçekten Cesurluk liderliği mi öneriyor?

“Eğitim programı en az bir yıl sürecek,” diyor Max. “Titizlik gerektiren zorlu bir süreç, ama yeteneklerini birçok alanda test etmene olanak sağlayacak. Korku simülasyonu kısmını kolayca halledeceğini ikimiz de biliyoruz.”

Düşünmeden başımı sallıyorum. Kendimden bu kadar emin olmama takılmamış olmalı ki hafifçe gülümsüyor.

“Yarın iş seçimi toplantısına gitmen gerekmeyecek,” diye devam ediyor. “Eğitim hemen başlayacak. Aslında yarın sabah başlıyor.”

“Bir saniye,” diyorum, kanışan aklıma bir şey takılınca. “Seçim hakkım yok mu?”

“Tabii ki seçim hakkın var.” Şaşkın görünüyor. “Ben sadece senin gibi birinin, bütün gün boyunca omzunda silahla çitle-
rin önünde beklemek ya da çömezlere dövüş dersi vermek yerine, liderlik eğitimini tercih edeceğini düşünmüştüm. Yanlış düşündüysem...”

Neden duraksadığımı bilmiyorum. Günlerimi çiti koruyarak, şehirde devriye gezerek ya da eğitim koridorunda odadan odaya koşarak geçirmek istemiyorum. Dövüş meraklı olabilirim, ama bu her gün saatler boyunca dövüşmek istediğim anlamına gelmiyor. Cesurluk'ta fark yaratma fırsatı, hâlâ içimde bir yerlerde yaşayan ve arada sırada yüzeye çıkmaya çalışan Fedakar yanıma cazip geliyor.

Sanırım sadece seçenek verilmemesinden hoşlanmıyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, yanılmıyordunuz.” Boğazımı temizleyip daha güçlü, daha azimli bir sesle devam ediyorum. “Görevi almak istiyorum. Teşekkürler.”

“Mükemmel.” Max ayağa kalkıp alışkanlıkla parmaklarını kütürdetiyor. Elini uzattığında tokalaşıyoruz ama tokalaşma eylemi bana hâlâ çok yabancı. Fedakarlar birbirlerine asla böylesine rahat dokunamazlar. “Yarın sabah sekizde, ofisimin yanındaki konferans odasına gel. Binada. Onuncu kat.”

Çıkarken, botlarının altından dökülen kuru toprak parçalarını ardında bırakıyor. Kapının yanındaki duvarda dayalı duran süpürgeyle yerleri süpürüyorum. Sandalyeyi masanın altına geri iterken bir şeyi kavırıyorum; Cesurluk lideri olup topluluğumu temsil edersem, babamla yine yüz yüze gelmek zorunda kalacağım. Hem de bir kez değil, babam emekli olup Fedakarlık eylemsizliğine dönene kadar düzenli bir şekilde karşılaşacağız.

Parmaklarım uyuşmaya başlıyor. Simülasyonlarda korkularıyla defalarca yüzleştim ama bu, gerçek hayatta onlarla yüzleşmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor.

Zeke endişeyle, “Kaçırdın, dostum!” diyor gözlerini kocaman açarak. “Sona kalan işler, tuvalet temizlemek gibi gerçekten iğrenç işler! Nerede kaldın?”

“Sorun değil,” diyorum, tepsimi kapıya yakın masamıza taşıırken. Shauna, kız kardeşi Lynn ve onun arkadaşı Marlene’le

orada oturuyor. Onları masada otururken gördüğümde dönüp bir an önce oradan kaçmak istemiştim. En iyi günümde bile Marlene fazlasıyla neşeli biri, ama Zeke beni gördüğünden geç kalmıştım. Uriah arkamızdan koşup yetişiyor. Tabagını, muhtemelen midesine sığdıramayacağı kadar çok yemekle doldurmuş. “Kaçırdığım bir şey yok. Max, beni ziyarete geldi.”

Duvardan sarkan parlak mavi ışıklardan birinin altındaki masada yerlerimize otururken, Max’in teklifini abartmamaya çalışarak anlatıyorum. Daha yeni arkadaş edindim; gereksiz yere aramızda kışkırtıcı gerilimi yaratmak istemem. Sözüm bittiğinde Shauna çenesini eline dayayıp Zeke’e dönüyor, “Galiba çömezlik sırasında daha sıkı çabalamalıydık, ha?” diyor.

“Ya da finallere çıkamadan onu öldürmeliydik.”

“Ya da ikisini de yapmalıydık.” Shauna bana bakıp sırtıyor. “Tebrikler, Dört. Bunu hak ettin.”

Herkesin güçlü ışınlar gibi gözlerini bana diktiğini hissettiğimden aceleyle konuyu değiştirmeye çalışıyorum. “Siz ne yaptınız?”

“Kontrol odası,” diyor Zeke. “Annem orada çalışırdı. Bilmem gereken birçok şeyi bana öğretmişti.”

“Ben devriye liderliği hat... bir şeyindeyim,” diyor Shauna. “En heyecan verici iş olmayabilir belki, ama en azından dışarı çıkabileceğim.”

“Eh, kara kışta kar ve buz arasında yürümeye çalışırken de bunu söylersin artık,” diyor Lynn yüzünü ekşiterek. Çatalını

patates püresinden oluşturduğu tepeciğe batırıyor. “Çömezliğe sıkı sarılısam iyi olacak. Çitlere bekçilik yapmak istemem.”

“Bu meseleyi konuşmamış mıydık?” diyor Uriah. “Seçim Töreni’nden iki hafta öncesine kadar şu ‘ç’ kelimesini ağzına alma. Kusasım geliyor.”

Tepsisindeki yemek dağına bakıyorum. “Ağzını burnunu yemekle doldurunca kusasın gelmiyor mu?”

Uriah gözlerini devirip tepsisine yumuluyor. Çatalımla yemeğimi dürtüyorum. Sabahtan beri pek iştahım yoktu. Yarınki görüşme beni o kadar endişelendiriyor ki ağzıma bir lokma koymaya bile tahammülüm yok.

Zeke, yemekhanenin diğer ucunda birini görüyor. “Hemen dönerim.”

Birkaç genç Cesurla selamlaşırken, Shauna gözleriyle onu takip ediyor. Zeke’le yaşıt görünüyorlar, ama onları çömezlikte görmediğime göre, en fazla bir iki yaş büyük olmalılar. Zeke, çoğu kızlardan oluşan gruba bir şeyler söyleyince hepsi kahkahalara boğuluyor. Sonra kızlardan birinin kaburgalarını dürttüğünde, kız ciyaklıyor. Yanımda oturan Shauna ateş saçan gözleriyle çatalının yolunu şaşıyor ve tavuğun sosunu yanağına bulaştırıyor. Lynn, yemeğini neredeyse burnundan püskürtürken, Marlene gürültülü bir şekilde masanın altından onu tekmeliyor.

“Eee,” diyor Marlene yüksek sesle. “Liderlik programına katılacak başka biri daha var mı, Dört?”

“Şimdi düşününce, bugün Eric de ortalıkta yoktu,” diyor Shauna. “Tökezleyip kanyona düşmüş olmasını umuyordum, ama...”

Ağzıma bir lokma atıp bu olasılığı düşünmemeye çalışıyorum. Mavi ışıklar, ellerimi de maviye boyuyor. Ellerim ceset eli gibi görünüyor. Eric’le, doğrudan olmasa da Amar’ın ölümünden sorumlu olduğunu söylediğimden konuşmadım. Sonuçta Amar’ın simülasyonu değiştirebildiğini biri, Bilgelik lideri Jeanine Matthews’a yetiştirmişti ve eski bir Bilge olarak baş şüpheli Eric’ten başkası olamazdı. Onunla tekrar konuşmam gerekirse, ne yapacağıma henüz karar vermedim. Onu pataklamam, bir topluluk haini olduğunu kanıtlamaz. Bilgelerle iletişimde olduğuna dair kanıtları bir şekilde bulmam, bu bilgiyi Cesurluk liderlerinden birine aktarmam gerekecek. Tanış olduğum için muhtemelen bu lider Max olur.

Zeke, masaya geri gelip yerine oturuyor. “Dört. Yarın akşam ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diyorum. “Hiçbir şey desem?”

“Arık diyemezsin ne yazık ki,” diyor. “Benimle bir randevuya geliyorsun.”

Ağzıma attığım patates lokmasıyla boğulacak gibi oluyorum. “Ne?”

“Şey, sana bunu söylemekten nefret ediyorum, ağabey,” diyor Uriah. “Ama randevuya arkadaşınla değil, yalnız gitmen gerekir.”

“Çifte randevu bu oğlum,” diyor Zeke. “Maria’ya çıkma reklifi ettim, o da arkadaşı Nicole için birini bulmaktan bahsedince, senin ilgilenebileceğini ima ettim.”

“Hangisi Nicole?” diye soruyor Lynn, boynunu kızların grubuna doğru uzatarak.

“Kızıl saçlı,” diyor Zeke. “Saat sekizde. Gelip gelmeyeceğini sormuyorum bile.”

“Bilemi-” diye söze başlıyorum. Salonun karşısındaki kızıl saçlı kıza bakıyorum. Açık tenli, kocaman gözlerini siyaha boyamış, karnını açıkta bırakan kısa ve dar bir tişört giymiş ve... içimdeki Fedakar’ın daha ileri gitmememi söylediği başka şeyler. Yine de kendimi tutamıyorum.

Eski topluluğumun katı flört kuralları sağ olsun, daha önce hiçbir kızla çıkmamıştım. En fazla birlikte gönüllülük yapar, belki -ama sadece *belki*- birinin ailesiyle akşam yemeği yer, ardından bulaşıklara yardım ederdim. Biriyle çıkmak isteyip istemediğim aklımın ucundan bile geçmemiştir. Benim için bu imkânsızdı. “Zeke, doğruyu söylemek gerekirse ben hiç-”

Uriah kaşlarını çatıp tek parmağıyla sertçe kolumu dürttüğünde, vurarak elini uzaklaştırıyorum. “Ne?”

“Of, yok bir şey,” diyor Uriah neşeyle. “Bir an için her zamankinden daha bir *Kasıntı* konuşmaya başladın, o yüzden bir kontrol-”

Marlene gülüyor. “Aman çok komik.”

Zeke'le bakışıyoruz. Daha önce eski topluluğum konusunu açma konusunda bariz bir konuşma yapmamıştık ama bildiğim kadarıyla eski topluluğum hakkında kimseye bir şey söylememişti. Uriah biliyor ama ağzında bakla ıslanmamasına rağmen, hangi bilgiyi saklaması gerektiğini kavrayabildiği belli oluyor. Yine de Marlene'in Fedakarlıktan geldiğimi nasıl anlamadığını kestiremiyorum. Belki yeterince iyi bir gözlemci değildir.

"Büyütülecek bir şey yok, Dört," diyor Zeke. Son lokmasını ağzına atıyor. "Geleceksin, normal bir insanmış gibi onunla konuşacaksın ki sonuçta kız normal bir insan yani. Belki şeyini... yani *elini* tutmana izin verir—"

Shauna aniden ayağa fırladığında, sandalyesi yerde ciyaklayarak kayıyor. Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp başı aşağıda tepsiyi geri götürüyor. Normalde asla neşesini kaybetmeyen Lynn, kızgın gözlerle Zeke'e baktıktan sonra ablasının peşinden koşuyor.

"Pekâlâ, kimsenin elini tutmak zorunda değilsin," diyor Zeke, bir şey olmamış gibi. "Sadece gel, tamam mı? Hatırım için."

Nicole'e bakıyorum. Bulaşık tepsilerin bırakıldığı noktaya yakın bir masada oturuyor. Bu sefer başka birinin esprisine kahkahalarla gülüyor. Belki Zeke haklıdır. Belki büyütülecek bir şey yoktur, hatta belki bu sayede Fedakarlık geçmişimi geride bırakıp Cesurluk geleceğime sarılmamı sağlayabilir. Hem sonuçta Nicole güzel bir kız.

“Tamam,” diyorum. “Geleceğim. Ama el tutma konusunda şaka yapmaya kalkarsan, burnunu kırarım.”

Gece saatlerinde daireme geri döndüğümde, ortalık hâlâ toz ve bir parça küf kokuyor. Lambalardan birini açtığımda, tezgâhın üzerinde bir şeyin parladığını görüyorum. Elimi üzerinden geçirirken küçük bir cam parçası parmağıma batıp kanatıyor. Cam parçasını parmaklarımın arasına sıkıştırıp bu sabah poşet yerleştirdiğim çöp kutusuna atıyorum. Ama poşetin dibinde de bardağı andıran bir şeyin parçaları yığılı duruyor.

Geldiğimden beri bardak kullanmamıştım.

Sırtım ürperirken daireye girildiğinin diğer kanıtlarını aramaya başlıyorum. Çarşaf bozulmamış, çekmeceler açık değil, sandalyeler yerinden oynamamış gibi görünüyor. Ama bu sabah, bir bardak kırmış olsaydım, bunu bilirdim.

İyi de daireme kim girmişti?

Neden bilmiyorum ama sabah ayaklarımı sürüyerek banyoya girdiğimde, elime ilk gelen şey, Cesurluk kredimle dün satın aldığım saç kırpma makinesi oluyor. Sonra görüşümü engelleyen sabah bulutlarını uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştırtırken, makineyi çalıştırıyorum ve küçükken yaptığım gibi kafama yapıştırıyorum. Kesmemek için kulağımı büküyorum. Kafamın gerisini göremesem de makineyi nasıl kaydıracağımı çok iyi biliyorum. Bu ritüel, sinirlerimi yatıştırıyor, çok daha odaklı ve

dengeyi olmama yarıyor. Saç kırpıklarını omuzlarımdan ve boy-
numdan silkeleyip topladıktan sonra çöpe atıyorum.

Fedakar bir sabah başlangıcı. Hızlı bir duş, basit bir kahvaltı, temiz bir ev. Sadece siyah renkli Cesurluk botları, pantolonu, tişörtü ve ceketini giyiyorum. Çıkarken aynaya bakmaktan kaçınıyorum ve Kasıtlı köklerimin ne kadar derin olduğunu, hatta Kasıtlılığı beynimden çıkarıp atmamın çok zor olacağını bilmek dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Kafamın içi zaten allak bullak. Oradan korkudan ve kendimi savunmak için ayrılmıştım. Cesurluk'u seçmem için daha normal sebeplerim olsaydı, buraya alışmam bu kadar zor olmayacaktı.

Hızlı adımlarla Çukur'a doğru yürüyorum, duvardaki yarım kemerin altından hızla geçiyorum. Cesurluk çocukları çığlık çığlığa kahkahalar atarak koşuştursa da yukarı tırmanan patikanın açığı kenarından uzak duruyorum. O çocuklardan daha cesur olmalıydım. Cesaretin yaşla edinilebilecek bir şey olduğundan emin değilim. Tıpkı bilgelik gibi. Belki burada, Cesurluk'ta cesaret denen şey bilgeliliğin nirvanasıdır; belki korkusuz yaşanabileceğini ve yaşamak gerektiğini bilmektir cesaret.

Kendimi ilk kez Cesurluk hayatı üzerine bu kadar düşünürken yakalayınca, Çukur'un tepelerine tırmanan patikada yürürken bu düşüncelere sıkıca yapışıyorum. Cam tavandan sarkan ip merdivene ulaştığımda aşağıdaki uçuruma bakmak için yukarı bakıyorum, yoksa her an panikleyebilirim.

Oysa yukarıya çıktığımda kalbim hâlâ deli gibi atıyor, nabzımı boğazımda hissedebiliyorum. Max, ofisinin onuncu katta olduğunu söylemişti, o yüzden işe giden bir Cesurlar grubuyla birlikte asansöre biniyorum. Fedakarlık'takilerin aksine birbirlerini tanıımıyormuş gibi görünüyorlar. İsimleri, yüzleri, başkalarının ihtiyaç ve isteklerini akıllarında tutma zahmetine girmediklerinden, muhtemelen sadece arkadaşlarına ve ailelerine ilgili davranıyor, topluluk içinde kendi gruplarını oluşturuyorlardır. Mesela ben de tek yaşıyorum.

Onuncu kata vardığımızda nereye gitmem gerektiğini kestiremiyorum, ama önümdeki köşeyi döndükten sonra ileride siyah saçlı birini görüyorum: Eric. Gideceği yeri bildiğini düşünerek, biraz da benimle aynı yere gidip gitmediğini anlamaya çalışarak peşine takılıyorum. Ama başka bir köşeyi döndüğümde, cam duvarlı konferans odasında Max'in genç bir Cesurlar grubuyla olduğunu görüyorum. Gruptakilerin en yaşlısı en fazla yirmi yaşındadır ve en genci muhtemelen benden çok daha büyüktür. Max, camın ardından beni görünce eliyle işaret ediyor. Eric'in, ona yakın oturduğunu görünce içimden *Yalaka* diyorum ve masanın diğer ucunda burnunda halkası olan bir kızla saçları parlak yeşil renkte olduğu için ondan yana bakamadığım bir gencin arasına oturuyorum. Salondakilerle karşılaştırılınca en sadeleri benim. Çömezlik sırasında sırtıma Cesurluk alevlerini dövdürmüş olabilirim, ama dövmemi kimsenin göremediği kesin.

“Sanırım herkes geldiğine göre başlayabiliriz.” Max, konferans salonunun kapısını kapatıp önümüzde duruyor. Duruşu ve görüntüsüyle böylesi resmi bir ortamda, her an bütün camları patlatacakmış, toplantıya liderlik etmek yerine karmaşa çıkaracakmış gibi tuhaf görünüyor. “Hepiniz öncelikle potansiyelinizi ortaya koyduğunuz, ama aynı zamanda topluluğumuz ve geleceğimiz için hevesli olduğunuzu gösterdiğiniz için buradasınız.” Şahsen bunu nasıl yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. “Şehrimiz her zamankinden çok daha hızlı bir şekilde değişiyor ve düzeni sağlamak için bizim de değişmemiz gerekiyor. Daha güçlü, daha cesur, şimdikinden çok daha yetenekli olmalıyız. Ve aranızda bizi o noktaya taşıyabilecekler olsa da bunların kim olduğunu bulmamız gerekecek. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bir dizi eğitim ve yetenek testinden geçeceksiniz. Eğitim programı sırasında öğrenmeniz gereken her şeyi öğreneceksiniz. Ama aynı zamanda sizlerin ne kadar hızlı öğrenebildiğinizi de gözlemlene şansımız olacak.” Bu Cesurlardan çok Bilgelerin değerlerine benziyor. Tuhaf.

Max, “Sizden öncelikle bu formu doldurmanızı istiyoruz,” dediğinde gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Sert Cesurluk savaşçısının elinde “form” dediği bir yığın kâğıt komik görünüyor, ama en verimli yol olduğu için bazı şeylerin elbette belli bir düzenle yapılması gerekiyor. Max, kâğıtları ve kalemleri masada oturanlara dağıtıyor. “Bütün bunlar sizinle

ilgili daha çok şey öğrenmemizi ve gelişiminizi takip edebilmek için bir başlangıç noktası oluşturmamızı sağlayacak. O yüzden formu dürüstçe doldurmanız, kendinizi olduğunuzdan daha iyi göstermemeniz hayrınıza olacak.”

Form kâğıdına bakarken huzursuz hissediyorum. İlk soruya cevap veriyorum, adımlı yazıyorum. İkinci soru yaşımlı. Üçüncü soru, hangi topluluktan geldiğimle ilgili ve dördüncüsü, kaç korkum olduğunu soruyor. Beşincisi korkularımı soruyor.

Korkularımı nasıl tanımlayacağımdan emin olamıyorum. Yükseklik ve hapsolme korkularım kolay, ama diğer ikisi? Babamla ilgili ne yazacağım? Marcus Eaton’dan korktuğumu mu? Sonunda üçüncü korkum için *kontrolü yitirmek* ve dördüncüsü içinse, gerçekte uzaktan yakından alakası olmadığını bildiğim hâlde *kapalı alanlarda fiziksel tehditle karşılaşmak* diye yazıyorum.

Ama sonraki birkaç soru daha tuhaf, daha kafa karıştırıcı. Doğru ya da yanlış olarak cevap veremem, sorular daha çok kelime oyunları yapan durum saptamaları. *Birine yardımı olacaksa bir şey çalmak yanlış sayılmaz.* Eh, bu fazlasıyla kolay—doğru. *Bazı insanlar, diğerlerinden daha fazla ödüllendirilmeyi hak ederler.* Belki. Ödülün ne olduğuna bağlı. *Güç, sadece hak edenlere verilmeli. Zorlu şartlar, güçlü insanlar yaratır. Zorlu şartlarla karşılaşmadığı sürece, kişinin gücü anlaşılamaz.* Masadakilere göz atıyorum. Bazıları şaşkın görünüyor, ama

kimse benim gibi hissetmiyor. Rahatsızım, her bir şıkkı işaretlemekten neredeyse korkuyorum.

Ne yapacağımı bilemediğimden şıkları öylesine işaretliyorum, sonra formumu diğerleriyle birlikte Max'e gönderiyorum.

Zeke ve çıktığı kız Maria, Çukur'un hemen yanındaki koridorlardan birinin duvarına yaslanmış duruyorlar. Olduğum yerden silüetlerini seçebiliyorum. Beş dakika önce gittiklerinden beri aslında duvara değil, birbirlerine yaslanıyor, gerçekler gibi sürekli kıkırdıyorlar. Kollarımı göğsümde kavuşturup Nicole'e bakıyorum.

"Eee," diyorum.

"Yani," diyor kız, topuklarının üzerinde öne geri sallanarak. "Durum biraz tuhaf, değil mi?"

"Evet," diyorum rahatlayarak. "Öyle."

"Zeke'le ne zamandır arkadaşsınız?" diye soruyor Nicole. "Seni etrafta pek görmedim."

"Birkaç haftadır," diyorum. "Çömezlik sırasında tanıştık."

"Ya," diyor. "Sen transfer miydin?"

"Şey..." Fedakarlık'tan geldiğimi söylemek istemememin bir nedeni, insanların benim kasıntı olduğumu düşünmeleri. Diğer nedeniyse, kaçabildiğim sürece ailemle ilgili ipuçları vermekten kaçınmak istemem. "Hayır, sadece... sanırım öncesinde ortalıkta görünmeyi pek sevmiyordum."

“Ah.” Nicole, belli belirsiz gözlerini kısıyor. “Bu konuda bayağı iyiymişsin.”

“Özel yeteneklerimden biridir,” diye yanıtlıyorum. “Sen Maria’yla ne zamandır arkadaşsın?”

“Çocukluğumuzdan beri. Ayağı tökezlese kendini biriyle çıkarken bulur,” diyor Nicole. “Biz onun kadar yetenekli değiliz.”

“Galiba.” Başımı iki yana sallıyorum. “Bu akşam biraz Zeke’in zoruyla geldim.”

“Sahi mi?” Nicole bir kaşını kaldırıyor. “En azından geldiğinde kimi bulacağını önceden gösterdi mi?”

Kendini işaret ediyor.

“Şey, evet,” diyorum. “Tipim olduğundan emin değildim, ama düşündüm de belki–”

“Tipin değilim yani.” Sesi aniden buz kestiğinde toparlamaya çalışıyorum.

“Yani, bunun önemli olduğunu düşündüğümünden değil,” diyorum. “Kişilik, şeyden çok daha–”

“Mesela yetersiz görünümünden mi daha önemlidir?” Bu sefer iki kaşını birden kaldırıyor.

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diyorum. “Ben... bu işte gerçekten berbatım.”

“Evet,” diye karşılık veriyor Nicole. “Öylesin.”

Ayağının dibindeki küçük siyah çantayı alıp kolunun altına sıkıştırıyor. “Maria’ya eve erken dönmem gerektiğini söylersin.”

Korkuluklardan uzun adımlarla uzaklaşıyor ve Çukur'daki koridorlardan birinde gözden yitiyor. İç çekip tekrar Zeke'le Maria'ya bakıyorum. Belli belirsiz hareketlerinden hâlâ oynastıklarını görebiliyorum. Parmaklarımla korkuluğu dövüyorum. Çifte randevumuzun içine edip üçgen randevuya dönüştürdüğüme göre, artık benim de gitmemde sakınca yoktur diye düşünüyorum.

Yemekhaneden çıkan Shauna'yı görünce ona el sallıyorum.

"Bu akşam Ezeziel'le büyük randevunuz yok muydu sizin?" diye soruyor.

"Ezeziel," diyorum, korkudan büzüşmüş gibi yaparak. "Tam adının bu olduğunu unutmuşum. Evet, randevumuz vardı ama benimki kızıp gitti."

"İyiymiş," diyor Shauna gülerek. "Randevuya on dakika falan dayanabildi mi bari kızcağız?"

"Beş," derken ben de kendimi tutamayıp gülüyorum. "Anlaşılan duygusuz herifin tekiyim."

"Olamaz," diyor Shauna, sahte bir hayretle. "Sen mi? Ama sen her zaman duygusal ve tatlı birisindir!"

"Çok komik," diyorum. "Lynn nerede?"

"Hector'la tartışmaya başladı. Küçük kardeşimiz," diyor. "Hayatım onların tartışmalarını dinlemekle geçti. O yüzden yanlarından ayrıldım. Eğitim odasına gidip biraz çalışayım diye düşünmüştüm. Gelmek ister misin?"

"Olur," diyorum. "Haydi gidelim."

Eğitim odasına yöneldiğimizde, Zeke'le Maria'nın hâlihazırda birbirleriyle meşgul oldukları koridordan yürümemiz gerektiğini hatırlıyorum. Bir elimle Shauna'yı durdurmaya çalışsam da geç kalıyorum. Shauna ikisinin birbirine yapışmış bedenlerini görünce kocaman gözlerle bakıyor. Bir an duraksadığında, duymayı hiç istemediğim şapırtılar geliyor kulağıma. Shauna hızlı adımlarla yürümeye başladığında ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyorum.

“Shauna–”

“Eğitim odası,” diyor.

Oraya vardığımızda vakit kaybetmeden kum torbasını dövmeye başlıyor. Onun bu kadar sert vurabildiğine daha önce hiç tanık olmamıştım.

“Garip görünebilir ama birkaç programın nasıl çalıştığını anlamak, üst düzey Cesurlar için çok önemlidir,” diyor Max. “Kontrol odasındaki gözlem programı anlaşılabilir bir program; Cesurluk liderleri, ara sıra toplulukta olup bitenleri izlemek zorunda. Bir de Cesurluk çömezlerini değerlendirebilmek için bilmemiz gereken simülasyon programları var. Bitmedi, ek olarak hem kendi topluluğumuzda hem de diğer topluluklarla ticaretimizin pürüzsüz ilerleyebilmesi için kredi takip programı var. Bunlardan bazıları son derece karmaşıktır, bu da hâlihazırda bilmiyorsanız, bilgisayar kullanma

yeteneğinizi hızla geliştirebilme yeteneğine sahip olmanız gerektiği anlamına gelir. Bugünkü konumuz bu.”

Sol yanında duran kadına başıyla işaret veriyor. Kadını Cesaret Oyunu'ndan hatırlıyorum. Genç biri, kısa saçlarına pembe röfle atmış ve sayamayacağım kadar metal halkası var.

“Lauren, sizlere bir takım temel bilgileri öğretecek, ardından test yapacağız,” diyor Max. “Lauren, çömezlik eğitmenlerimizden biridir, ama dersi olmadığında Cesurluk merkezinde bilgisayar teknisyeni olarak çalışır. Bir parça Bilge yanını tatmin ediyor olabilir, ama işimize geldiği için bu konuyu fazla kurcalamıyoruz.”

Lauren'a göz kırpıp sırtıuyor.

“Haydi başlayın,” diye ekliyor. “Bir saate dönerim.”

Max gittikten sonra Lauren el çırpıyor.

“Pekâlâ,” diyor. “Bugün, programların nasıl çalıştığını konuşacağız. Bu konuda tecrübesi olanlar, kulaklarını tıkayabilirler. Tecrübesi olmayanlarsa dikkat kesilsin, çünkü anlattıklarımı tekrar etmeyeceğim. Bu işi öğrenmek, dil öğrenmek gibidir; kelimeleri ezberlemek yetmez. Aynı zamanda kuralları anlamanız ve nasıl işe yaradıklarını bilmeniz gerekir.”

Birkaç yıl önce, topluluğumun gönüllülük-saatini doldurmak ve tabii ki evden uzaklaşabilmek için Üst Seviyeler binasındaki bilgisayar laboratuvarlarında gönüllü olarak çalışmışım. Orada bir bilgisayarı söküp tekrar kurmayı öğrenmiştim. Ama program meselesi hiç gündeme gelmemişti. Bir saat

boyunca teknik kavramlar birbirine karışırken, konuyu yakalamakta zorlanıyorum. Yerde bulduğum bir kâğıt parçasına notlar karalamaya çalışsam da Lauren o kadar hızlı anlatıyor ki elim kulaklarıma yetişemiyor, o yüzden birkaç dakika sonra yazmaktan vazgeçip dört kulak kesiliyorum. Lauren konuşurken, odanın ön tarafındaki ekranda birkaç örnek gösteriyor, fakat ekrana bakarken iki yandaki pencereden görünen manzaraya dalmamak çok zor. Cesurluk binasında oturduğum yerden şehir manzarasını, gökyüzünü delen Platform'un çatal dişlerini, güneşte ısıldayan binaların arasından sıyrılan bataklık görebiliyorum.

Konuya odaklanmakta zorlanan tek ben değilim. Diğerleri de sık sık birbirinin kulağına eğiliyor, kafaları karışmış gibi fısıldaşıyor, hatta kaçırdıkları kavramları birbirlerine soruyorlar. Sadece Eric, sandalyesinde rahat rahat oturmuş, elinin üstüne bir şeyler çiziyor. Sırıttıyor. Bu sırıttışı biliyorum. Bu konuları daha önce öğrendiği belli. Muhtemelen daha küçücükken Bilgelik'te programları öğrenmiştir, yoksa böylesi rahat ve kendini beğenmiş görünmezdi.

Daha zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan Lauren bir düğmeye bastığında ekran yukarı çıkıp tavanda kayboluyor.

"Bilgisayarınızın masaüstünde, Program Testi adında bir dosya bulacaksınız," diyor. "Dosyayı açın. Sizi süreli bir sınav bekliyor. Bir dizi küçük programda, hata vermelerine neden olan sorunları bulup işaretlemeniz gerekecek. Yazılım hatası

gibi büyük ya da imla hatası veya kelime kayması gibi küçük hatalar olabilir. Şu anda hataları düzeltmenizi beklemiyoruz, ama hataları saptayabilmeniz lazım. Her programda sadece tek bir hata olacak. Başlayın.”

Herkes, çıldırmış gibi ekranlarına vurmaya başlıyor. Eric, bana doğru eğilip “Kasıntı evinizde bilgisayar var mıydı, Dört?” diye soruyor.

“Hayır,” diyorum.

“Göstereyim o zaman. Öncelikle dosyayı şöyle açıyor-sun,” diyor, abartılı bir şekilde ekrandaki dosya ikonuna parmağıyla dokunurken. “Gördün mü? Kâğıt gibi, ama aslında ekrandaki bir resim bu –ekranın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Kapa çeneni,” diyorum, hızla test programını açarken.

İlk programa gözlerimi dikip bakıyorum. *Bir dil öğrenmeye benzer*, diyorum içimden. *Her şey düzgün başlamalı, karşıtıyla bitmeli. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin ol.*

Kodların başını okumadan aşağı kaydırıyorum. Alt programların içine gömülmüş kodların çekirdeğini arıyorum. Bir noktada, kod dizisinin yanlış bir yerde bittiğini fark ediyorum. Hemen işaretleyip haklıysam teste devam etmemi sağlayacak ok butonuna basıyorum. Ekrandaki görüntü değiştiğinde karşıma yeni bir program çıkıyor.

Kaçlarımı kaldırıyorum. Sandığımdan çok daha fazlasını öğrenmiş olabilirim.

Aynı yoldan bir sonraki programı inceliyorum, kodun merkezinden dışına doğru ilerlerken dipten tepeye çıkıyorum ve imla işaretlerine, aralara ve ters kesirlere odaklanıyorum. Program hatalarını aramak, tuhaf bir şekilde insanı yataştırıyor. Sanki dünya hâlâ olması gerektiği gibi bir düzene sahipmiş ve böyle olduğu sürece her şey yolunda gidecekmiş gibi hissediyorum.

Etrafımdaki insanları, hatta karşımdaki şehir manzarasını ve sınavı bitirmenin ne anlama gelebileceğini unutuyorum. Sadece işime odaklanıyorum, ekranımdaki kelime ormanından başka bir şeyle ilgilenmiyorum. Eric'in diğer herkesten önce sınavı bitirdiği gözümünden kaçmıyor, ama endişelenmemeye çalışıyorum. Yanımda kalıp omzumun üzerinden yaptığım işi izlemesine rağmen kafama takmıyorum.

Sonunda ok butonuna bastığımda ekranda *SINAV TAMAMLANDI* ibaresi beliriyor.

“Aferin,” diyor Lauren, yanıma gelip ekranımı kontrol ederken. “Bitiren üçüncü öğrencisin.”

Eric'e dönüyorum.

“Bir saniye,” diyorum sonra. “Sen bana ekranın ne olduğunu anlatmayacak mıydın? Bilgisayar konusunda hiç yetenekli olmadığımı göre gerçekten yardımına ihtiyacım olacak.”

Ateş saçan gözlerle bana baktığında pis pis sırıtıyorum.

+++

Döndüğümde dairemin kapısını açık buluyorum. Sadece birkaç santim aralık duruyor, ama çıkarken kapıyı kapattığımdan eminim. Ayakkabımla kapıyı itip açarken, içeride eşyalarımı karıştıran birini göreceğim diye kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ama kimin böyle bir şey yapabileceğinden pek emin değilim. Belki Jeanine'in, Amar gibi farklı olduğuma dair bir kanıt arayan dalkavuklarından biridir. Ya da belki Eric, bana pusu kurmanın bir yolunu arıyordur. Oysa dairem boş. Hiçbir şeye dokunulmamış.

Tek fark, masanın üzerindeki kâğıt parçası. Aniden alev alacakmış ya da toza dönüşüp havaya uçacakmış gibi kâğıda ağır adımlarla yaklaşıyorum. Üzerinde küçük ve kıvrımlı harflerle bir mesaj var:

En nefret ettiğin gün

O öldüğünde

Üzerine ilk atladığın yerde.

Başta okuduğum kelimeler anlamsız geliyor. Bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum hemen. Biri beni korkudan titretmek istediye işe yarıyor, çünkü ayakta durmakta zorlanıyorum. Eski sandalyelerden birine bütün ağırlığımla çöküp gözlerimi kâğıdın üzerinde dolaştırıyorum. Tekrar tekrar okuyorum, sonunda mesaj yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyor.

Üzerine ilk atladığın yerde. Cesurluk'a katıldıktan hemen sonra trene atladığım perondan bahsediyor olmalı.

O öldüğünde. Bu sadece tek bir anlama gelebilir: annem, sabaha karşı ölmüştü, yani uyandığımda cesedi çoktan girmiş, babam ve Fedakar arkadaşları tarafından evden götürülmüştü. Annemin ölüm saati, sabah iki olarak belirlenmişti. En azından babamın söylediği buydu.

En nefret ettiğin gün. Bu en zoru. Yılın herhangi bir günü, bir doğum günü ya da tatil olabilir mi? Hiçbir şey hatırlamıyorum, dahası birinin notta neden böylesi geniş bir zamana işaret etmiş olabileceğini de anlayamıyorum. Belki belli bir günü kastediyordur, ama hangi günden bu kadar nefret edebilirim ki? Aslında sorunun cevabı kolay. Konsey toplantı günleri. Çünkü babam işten geç çıkar, eve berbat bir moralle dönerdi. Çarşamba günleri.

Çarşamba günü, sabah ikide, Platform'un oradaki tren istasyonunda. Yani bu gece. Ve bu dünya üzerinde, notta yazan ayrıntıları sadece bir kişi bilebilir: Marcus.

Katlanmış kâğıt parçasını yumruğumda sıksam da hissedemiyorum. Onun adını andığım andan itibaren avuçlarım karıncalanmaya başlamıştı ve şimdiyse tamamen uyuşmuş durumda.

Dairemin kapısını açık bıraktım. Ayakkabılarımı bağlamadım. Ne kadar yüksekte olduğuma aldırmadan Çukur'un

duvarlarındaki patikadan yürüyorum ve aşağı bakmayı aklıma getirmeden binaya çıkan merdivenleri bir çırpıda çıkıyorum. Zekre, birkaç gün önce kontrol odasının yerinden bahsetmişti. Orada olduğunu ummaktan başka çarem yok, çünkü dairemin açıldığı koridorun kayıtlarına erişmek istediğimde onun yardımına ihtiyacım olacak. Kameranın nerede olduğunu biliyorum: kimsenin fark etmeyeceği düşünülerek köşeye saklanmış. Eh, en azından ben fark edebildim.

Annem de bu tür şeyleri fark etmekte ustaydı. İkimiz Fedakarlık bölgesinde yürürken, kapkara camdan yapılmış ampullerin içine saklanmış ya da binaların tepelerine yerleştirilmiş kameraları gösterirdi. Kameralarla ilgili bir şey söylemez, bu konuda endişeleniyormuş gibi de görünmezdi, ama nerede olduklarını hep bilirdi ve yanlarından geçerken *ben de sizi görebiliyorum* dercesine resmen gözlerini dikerdi. Böylece ben de yürüdüğüm yerlerde etraftaki detayları araştırma alışkanlığı edindim.

Asansörle dördüncü kata çıkıyorum, sonra kontrol odasını işaret eden tabelaları takip ediyorum. Kontrol odası, kısa bir koridorun sonunda. Köşeyi döner dönmez karşıma çıkan kapı, ardına kadar açık. İlk gözüme çarpan duvardaki ekranlar oluyor. Birileri ekranların önündeki çalışma masalarında oturmuş çalışıyor. Diğer duvarların dibinde de insanların oturduğu çalışma masaları var. Her biri, kendi ekranlarına bakıyor. Ekrandaki görüntü her beş saniyede bir değişiyor, şehrin farklı kısımlarını

gösteriyor: Dostluk tarlaları, Platform'un çevresindeki sokaklar, Cesurluk yerleşkesi, hatta kocaman lobisiyle Acımasız Merkezi. Ekranlardan birinde görünen Fedakarlık bölgesine göz atıyorum, sonra silkinip Zeke'e bakıyorum. Sağ duvardaki çalışma masalarından birine oturmuş, ekranının yarısını kaplayan yazışma penceresine bir şeyler yazıyor. Ekranın diğer yarısında Çukur görünüyor. Odadaki herkes kulaklık takmış. Sanırım seyrettikleri yerleri aynı zamanda dinliyorlar.

"Zeke," diyorum sessizce. Birkaç kişi, özel alanlarına girmişim gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor, ama kimse bir şey söylemiyor.

"Hey!" diyor Zeke. "İyi ki geldin. İşten çok sıkıldım –neyin var senin?"

Gözleri yüzümden, hâlâ kâğıt parçasını sıkıttığım yumruğuma kayıyor. Nasıl açıklayacağımı bilmediğimden denemiyorum bile.

"Koridorumdaki kayıtları görmem gerekiyor," diyorum. "Son dört beş saatin kayıtları. Yardım edebilir misin?"

"Neden?" diye soruyor Zeke. "Ne oldu?"

"Biri daireme girmiş," diyorum. "Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Bizi izleyen ya da dinleyen birileri olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakınıyor. "Bak, bunu yapamam. Tuhaf bir şey gördüğümüzde bile buna iznimiz yok. Her şey rotasyona–"

“Bana bir iyilik borcun var, unuttun mu?” diyorum.
“Önemli olmasa, asla senden böyle bir şey istemezdim.”

“Evet. biliyorum.” Zeke tekrar etrafına bakınıyor, sonra açtığı yazışma penceresini kapatıp ekranında başka bir pencere açıyor. Kayıtlara ulaşmak için girdiği kodu izlerken, bugün öğrendiklerimden sonra az biraz anladığımı fark edince kendime şaşıyorum. Ekranda yemekhaneye yakın koridorlardan biri beliriyor. Zeke dokunduğunda görüntü değişiyor, bu sefer yemekhaneyi görüyoruz. Tekrar dokunduğunda dövmeci dükkânı, ardından hastane görünüyor.

Zeke, Cesurluk yerleşkesindeki kameraları taramaya devam ederken ekranda akıp giden görüntülere bakıyorum. Cesurluk hayatı bütün sıradanlığıyla ekrana geliyor; mesela insanlar yeni kıyafet için sırada beklerken metal halkalarıyla oynuyorlar. Max’i ofisi olduğu anlaşılan bir odada görüyorum, sandalyelerden birine oturmuş, karşısında da bir kadın oturuyor. Saçlarını gergin bir şekilde arkada bağlamış sarışın bir kadın. Elimi Zeke’in omzuna koyuyorum.

“Bir saniye.” Yumruğumda sıkıttığım kâğıt parçası aniden önemini yitiriyor. “Geri gitsene.”

Zeke dediğimi yaptığında kuşkularım doğrulanıyor. Max’in ofisinde kucağında bir dosyayla oturan kadın, Jeanine Matthews. Kıyafetleri ütülü, dimdik oturuyor. Kafasındaki kulaklığı aldığımda Zeke kaşlarını sertçe çatıyor, ama beni durdurmuyor.

Max'le Jeanine alçak sesle konuşsa da onları duyabiliyorum.

“Sayılarını altıya indirdim,” diyor Max. “Yani ikinci gün için, hiç fena sayılmaz.”

“Gereksiz bir çaba,” diyor Jeanine. “Zaten bir adayımız var. Bundan eminim. Planımız hep buydu.”

“Plan hakkındaki düşüncemi hiç sormadın, oysa burası benim topluluğum,” diyor Max terslenerek. “Ondan hoşlanmıyorum ve hoşlanmadığım biriyle günlerimi harcamak istemiyorum. O yüzden en azından, kriterlere uygun başka birini bulmama izin vermen—”

“Peki.” Jeanine ayağa kalkarak, dosyayı karnına bastırıyor. “Ama bunu başaramazsan, başarısızlığını kabul etmeni beklerim. Cesurluk gururuna hiç tahammülüm yok.”

“Sanki Bilgeler, alçakgönüllülüğün mükemmel bir tablosunu oluşturuyor,” diyor Max bozulmuş bir şekilde.

“Hey,” diye tıslıyor Zeke kulağıma. “Süpervizörüm buraya bakıyor. Kulaklığımı geri ver.”

Kulaklıkları koparırcasına kafamdan aldığında kulaklarım acıyor.

“Buradan hemen gitmezsen işimi kaybedeceğim,” diyor Zeke.

Ciddi ve endişeli görünüyor. Henüz asıl amacıma ulaşmamış olsam da itiraz etmiyorum. Dikkatimi başka bir yere yönleltmem, tamamen benim suçum. Sessizce kontrol odasından çıkarken, beynimde bin bir tilki dolaşıyor. Kısmen hâlâ

babamın daireme girmiş olması, gecenin bir yarısı benimle تنها bir sokakta buluşmak istemesi düşüncesiyle dehşete düşüyorum. Kısmen de az önce duyduklarımdan dolayı kafam karışık. *Zaten bir adayımız var. Bundan eminim.* Cesurluk liderliğine aday öğrencilerden bahsediyor olmalılar.

Ama yeni Cesurluk liderinin kim olacağı konusunu Jeanine Matthews neden kendine dert etsin ki?

Farkında olmadan kendimi dairemde buluyorum ve yatağın kenarına oturup gözlerimi karşımdaki duvara dikiyorum. Birbirinden çok farklı, ama eşit derecede çılgınca şeyleri aynı anda düşünüyorum. *Marcus neden benimle buluşmak istiyor? Neden Bilgeler, Cesurluk işlerine bu kadar karışıyor? Marcus, kimselerin olmadığı bir yerde beni öldürmek mi, yoksa bir konuda beni uyarmak mı istiyor? Yoksa tehdit mi edecek? Max'le Jeanine'in bahsettiği aday kimdi?*

Avuçlarımı alınma bastırıp sakinleşmeye çalışsam da beynimin gerisine kıymık gibi batan düşüncelerle sinirlerim yatışmak bilmiyor. Şu anda Max ve Jeanine konusunda yapabileceğim bir şey yok. Asıl karar vermem gereken şey, bu geceki buluşmaya gidip gitmeyeceğim.

En nefret ettiğin gün. Marcus'un hoşlandığım ya da nefret ettiğim şeyler bir yana dursun, benim bile farkında olduğum aklıma gelmezdi. Beni bir sıkıntı, sinir bozucu bir şey gibi gördüğünü düşünürdüm. Ama simülasyonların bana işlemediğini bildiğini, bu yüzden tehlikeden uzak tutmaya çalıştığını daha

birkaç hafta önce öğrenmemiş miydim? Belki bana yaptığı ve söylediği onca kötü şeye rağmen, içinde bir yerlerde hâlâ bana karşı babalık duyguları taşıyordu. Belki içindeki baba beni bu gece buluşmaya davet etmiştir, belki beni tanıdığını, nelerden hoşlanıp nelerden nefret ettiğimi, hatta nelerden korktuğumu bildiğini göstermeye çalışıyordu.

Bunca yıldır ondan nefret etmişken, neden bu düşüncenin içimi umutla doldurduğunu bilmiyorum. Belki onun içindeki babalık duyguları gibi, benim de içimde oğulluk duygularım depreşiyordur.

Cesurluk yerleşkesinden gece bir buçukta çıktığımda, güneşin sıcaklığı hâlâ beton kaldırımlarda hissedilebiliyor. Sıcaklığı parmak uçlarımda hissedebiliyorum. Ay bulutların arkasına gizlendiğinden, sokaklar her zamankinden daha karanlık, ama artık karanlıktan ya da sokaklardan korkmuyorum. Bir grup Cesurluk çömezini pataklayarak yenmenin faydaları işte.

Sıcak asfalt kokusunu içime çekerken yavaş bir koşu tutturuyorum. Spor ayakkabılarım yerde şaplıyor. Şehrin Cesurluk bölümündeki sokaklar bomboş; yeni topluluğum, birlikte uyuyan köpek sürüleri gibi iç içe yaşıyor. Zaten Max'in yalnız yaşamamı dert etmesi de bu yüzden. Gerçek bir Cesur olsam, diğerleriyle mümkün olduğunca kucak kucağa olmam, topluluğumun içine karışıp yüzgöz olmanın yollarını bulmamı gerekmez mi?

Koşarken bu meseleyi kafamda tartıyorum. Belki Max haklıdır. Belki insan içine karışma konusunda pek iyi iş çıkarmıyorumdur. Belki yeterince çabalamıyorumdur. Ritmimi tutturmuş koşarken nerede olduğumu anlayabilmek için gözlerimi kısarak yanlarından geçtiğim sokak tabelalarını okumaya çalışıyorum. Topluluksuzların işgal ettiği binaların oraya geldiğimi, karatılıp tahtalar çakılmış pencerelerin ardında hareket eden gölgelerden anlıyorum. Tren raylarının altından koşarken, birbirine geçmiş ahşap direkler yükselerek sokağın çok yukarılarında bir kemer oluşturuyor.

Yaklaşıkça Platform karşımda büyüyor. Kalbim deli gibi atıyor, ama koştuğum için olduğunu sanmıyorum. İstasyona vardığımda, merdivenlerin dibinde aniden durup nefesleniyorum. Bu merdivenleri ilk tırmanışımı, etrafımda çalkalanan deli Cesurluk denizinin beni kendiyle birlikte sürüklediğini hatırlıyorum. O zaman, Cesurların itiş kakışıyla yukarı çıkmam kolay olmuştu. Bu sefer merdivenleri kendim tırmanmam gerekiyor. Çıkmaya başlıyorum. Metal basamaklarda adımlarım çınlıyor. Tepeye vardığımda saatime bakıyorum.

Sabahın ikisi.

Ama peron boş.

Köşelerde saklanan karanlık bir gölge olup olmadığını anlamak için bütün peronu geziyorum. Uzaktan trenin güm-bürtüsü duyulduğunda, gözlerimi burnundaki ışıklara dikiyorum. Trenlerin bu saatte çalıştığını bilmiyordum; enerji tasar-

rufu için, şehirdeki bütün şalterlerin indirilmesi gerekiyordu. Marcus'un topluluksuzlardan özel ricada bulunup bulunmadığını merak ediyorum. Ama neden trenle gelsin ki? Benim bildiğim Marcus Eaton, Cesurlarla böylesine yakın bir ilişki kurduğunun bilinmesini asla istemez. Muhtemelen birazdan, yalın ayak aşağıdaki sokaklardan birinden çıkıp gelecektir.

Tren farları, perona girmeden önce bir kez göz kırıyor. Yavaşlarken takırıyor, ama durmuyor. Sonra sondan ikinci vagon dan, ince ve kıvrak yapılı birinin atladığını görüyorum. Bu Marcus değil. Bu bir kadın.

Parmak eklemlerim sızlayana kadar, avucumdaki kâğıt parçasını sıkıyorum.

Kadın, uzun adımlarla bana doğru geliyor. Aramızda birkaç adım kaldığında onu tanıyorum. Uzun dalgalı saçlar. Göze bataran kemerli burun. Siyah Cesurluk pantolonu, gri Fedakarlık gömleği, kahverengi Dosduk botları. Yüzünde çizgiler belirmiş, zayıflamış, biraz yıpranmış. Ama onu tanıyorum. Yüzünü nasıl unutabilirim ki? Karşımdaki annem Evelyn Eaton.

"Tobias," derken nefesini tutuyor. Kocaman gözleriyle, en az benim kadar afallamış görünüyor, ama bu mümkün değil. Annem benim hayatta olduğumu biliyordu, oysa ben babamın rafında duran, kendi parmak izleriyle kaplı kül vazosunu hâlâ hatırlıyorum.

O sabah uyandığımda, babamın mutfağında bulduğum gri suratlı Fedakarlık grubu, içeri girdiğimde yüzüme nasıl

baktıkları. Marcus'un hissetmediğini bildiğim bir yakınlıkla annemin geçen bir vakti, erken doğum sancıları ve düşük nedeniyle öldüğünü anlatışı hâlâ gözümün önünde.

Hamile miydi, diye sorduğumu hatırlıyorum.

Elbette hamileydi, oğlum. Babam, mutfaktakilere dönmüştü. *Sadece çok geçiriyor. Böyle durumlarda normal karşılanmalı.*

Oturma odasında önümde dolu bir yemek tabağıyla oturduğumu, fısıldaşan Fedakarların evimize doluştuğunu, boş laflarını hatırlıyorum.

"Bunun seni fazlasıyla... dehşete düşürdüğünü biliyorum," diyor annem. Sesini tanımakta zorlanıyorum; hatırladığımdan çok daha alçak, çok daha güçlü ve sert. Yılların onu değiştirdiğini kavıyorum. Baş edemeyeceğim kadar çok şeyi aynı anda hissediyorum. Fazlasıyla güçlü hisler bunlar. Sonra aniden bütün duygularım kilitleniyor, hiçbir şey hissedemez oluyorum.

"Sen öldün," diyorum düz bir sesle. Söylenebilecek en aptalca şey olduğunun farkındayım. Birinin, ölümden dönen annesine söyleyebileceği en aptalca şey bu, ama içinde bulunduğumuz durum da yeterince aptalca.

"Biliyorum," diyor annem. Sanırım gözleri dolu, ama karanlıkta emin olamıyorum. "Ölmedim."

"Öyle görünüyor." Dudaklarımdan dökülen kelimeler, kendiliğinden imalarla yüklü. "Hamile bile değildin, değil mi?"

"Hamile mi? Sana böyle mi söylediler? Çocuk doğururken öldüğümü mü anlattılar?" Başını iki yana sallıyor. "Hayır,

değildim. Aylar boyunca kaçışımı planlamıştım; ortalıktan kaybolmam gerekiyordu. Anlayacak yaşa geldiğinde, babanın anlatması gerekirdi.”

Havlarcasına kısa bir kahkaha atıyorum. “*Marcus Eaton*’ın karısının kendini terk ettiğini kabul edeceğini mi sanıyordun? Hem de bana karşı?”

“Sen onun oğlusun,” diyor Evelyn, kaşlarını çatarak. “Baban seni seviyor.”

O anda son bir saat, son birkaç hafta, içimde biriken son birkaç yıl patlama noktasına geliyor. Attığım kahkaha neredeyse tuhaf, hatta mekanik. Kahkahalar bana ait olduğu hâlde korkuyorum.

“Yalan söylendiği için kızmaya hakkın var,” diyor annem. “Ben de çok kızardım. Ama Tobias, gitmem gerekiyordu. Eminim nedenini biliyorsun...”

Dokunmak için elini uzattığında bileğini tutup itiyorum. “Sakin bana dokunma.”

“Tamam, tamam.” Ellerini havaya kaldırıp geriliyor. “Ama anlıyorsun, değil mi? Anlamalısın.”

“Tek *anladığım*, sadist bir manyakla beni evde tek başıma bıraktığın,” diyorum.

Sanki annemin içinde bir şeyler çöküyor. Elleri, artık taşıyamıyormuş gibi iki yanından sarkıyor. Omuzları düşüyor. Söylediğim şeyi, söylemek istediğim şeyi anlarken yüzü bile asılıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup omuzlarımı geri

atarken. mümkün olduğunca iri, güçlü ve sert görünmeye çalışıyorum. Siyah Cesurluk kıyafetlerimle bunu yapmak, gri Fedakarlık kıyafetlerimle yapmaktan çok daha kolay. Belki de Cesurluk'u sığınabileceğim bir liman olarak seçmemin *asıl* nedeni budur.

"Ben—" diye söze başlıyor.

"Zamanımı boşa harcama. Burada ne işimiz var?" Avucumda kırıştırdığım kâğıt parçasını aramıza fırlatıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Ölümünün üzerinden yedi yıl geçti, o günden beri böylesi dramatik bir sahneyi oynamaya zahmet etmedin. Bugünün ne farkı var?"

Başta yanıdamıyor. Sonra gözle görülür bir şekilde kendini toparlıyor ve konuşmaya başlıyor. "Bizler, yani topluluksuzlar, bazı şeylerden gözümüzü ayırmayız. Mesela Seçim Töreni. Bu yıl gözümüz, senin Cesurluk'u seçtiğini söyledi. Kendim giderdim, ama *onunla* karşılaşma riskini göze almak istemedim. Ben topluluksuzlar için bir tür... lider oldum, o yüzden ortaya çıkmamam büyük önem taşıyordu."

Ağzımda acı bir tat belirliyor.

"Bak sen," diyorum. "Hem annem hem de babam, son derece önemli insanlar. Ne kadar şanslıyım!"

"Bu sen değilsin," diyor. "Beni gördüğüne biraz da olsa sevinmedin mi?"

"Seni gördüğüme mi?" diyorum. "Seni hayal meyal hatırlıyorum, Evelyn. Seninle yaşadığım süre kadar sensiz yaşadım."

Yüzü acıyla çarpılıyor. Onu incittim. İçten içe seviniyorum.

“Cesurluk’u seçtiğinde,” diye devam ediyor ağır ağır, “artık seninle görüşme zamanımın geldiğini anladım. Seçimini yapıp kendi başına kaldıktan sonra seni bulmak, bize katılmanı önermek en başından beri planımdı.”

“Size katılmak,” diyorum. “Topluluksuz olmamı mı istiyorsun? Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Şehrimiz değişiyor, Tobias.” Max de dün aynı şeyi söylemişti. “Topluluksuzlar birleşiyor. Cesurluk ve Bilgelik de birleşiyor. Yakında herkes kendi tarafını seçmek zorunda kalacak ve senin hangi tarafta olmayı tercih edeceğini biliyorum. Bence bizimleyken çok daha büyük bir fark yaratabilirsin.”

“Hangi tarafta kalmayı tercih edeceğimi *biliyorsun*. Gerçekten,” diyorum. “Ben bir topluluk haini değilim. Cesurluk’u seçtim ve ben artık oraya aitim.”

“Sen düşünmeden hareket eden, tehlike peşinde koşan o aptallardan biri değilsin,” diyor annem azarlarcasına. Kasıntı hapishanesinde boğulurken de öyle biri değildin. İkisinden de daha iyi olabilirsin, bütün topluluklardakinden çok daha iyi bir iş çıkarabilirsin.”

“Kim olduğum ya da kim olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok,” diyorum. “Çömezler arasında birinci oldum. Benim Cesurluk lideri olmamı istiyorlar.”

“Çocuk olma,” diyor annem, gözlerini kısarak. “Onların yeni bir lider istediği falan yok; tek istedikleri, kolayca yönete-

bilecekleri bir piyon. Jeanine Matthews, tam da bu yüzden sık sık Cesurluk'u ziyaret ediyor, içeri yerleştirdiği ufaklıklarından yerleşkede olan bitenlerin raporunu alıyor. Jeanine'in bilmesi gereken şeyleri bile bildiğini, neden Cesurluk eğitiminde deneyler yaptığını bilmiyorsun. Sence Cesurlar, böyle bir konuda kendi kendilerine bir değişimi başlatabilir miydi?"

Amar, korku simülasyonlarının genellikle eğitimin ilk aşamalarında gündeme gelmediğini, bu sefer yeni bir şey deneyeceklerini söylemişti. Bu bir deney olacaktı. Ama annem haklı; Cesurlar deney yapmazlar. Pratiklik ve verimlilik konularında gerçekten endişelenselerdi, bize bıçak fırlatmayı öğretme zahmetine girmezlerdi.

Sonra bir de Amar'ın ölümü var. Eric'i ispiyoncu olmakla suçlayan ben değil miydim? Haftalar boyunca onun hâlâ Bilgelik'le temas hâlinde olduğundan şüphelenmemiş miydim?

"Haklı olsan bile," derken, içimdeki bütün kötücül hisler kaybolup gidiyor. Ona yaklaşıyorum. "Cesurlarla ilgili haklı olsan bile, size asla katılmazdım." Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak ekliyorum, "Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Sana inanmıyorum," diyor sessizce.

"Neye inandığın umurumda bile değil."

Yanımdan geçip perona çıkmak için kullandığım merdivenlere yöneliyorum.

Annem arkamdan sesleniyor, "Fikir değiştirirsen, topluluksuzlardan herhangi biriyle ileteneğin mesaj, bana ulaşır."

Geriye bakmıyorum. Merdivenden hızla inip sokakta koşarak istasyondan uzaklaşıyorum. Nereye gittiğimin farkında değilim. Tek istediğim, annemden mümkün olduğunca uzaklaşabilmek.

Uyumuyorum.

Dairemde deli gibi volta atıyorum. Fedakarlık hayatımdan kalanları çekmecelerden çıkarıp çöpe atıyorum. Yırtık gömleğimi, pantolonumu, ayakkabılarımı, çoraplarımı, hatta saatimi. Güneşin doğmasına yakın, elektrikli saç kırpma makinesini duvara fırlatıyorum. Makine binlerce parçaya ayrılıyor.

Gün doğumundan bir saat sonra dövmeçi dükkânına gidiyorum. Tori orada. Eh, “orada” kelimesi biraz abartılı kaçabilir, çünkü gözleri hâlâ şiş, hâlâ boş bakıyor ve kahvesini henüz yudumlamaya başlamış.

“Sorun ne?” diye soruyor. “Kafam yerinde değil. Bud manyağıyla koşuya gidecektim sözüm ona.”

“Umarım bir istisna yapabilirsin,” diyorum.

“Acil dövme isteğiyle gelen pek olmuyor,” diyor.

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Peki.” Telaşlanmış gibi oturduğu yerde sırtını dikleştiriyor.

“Aklında bir şey var mı?”

“Birkaç hafta önce evinde bir çizim görmüştüm. Bütün topluluk sembolleri bir aradaydı. Hâlâ duruyor mu?”

Tori anında doğruluyor. “Onu görmemen gerekirdi.”

Neden görmemem gerektiğini, neden Tori’nin o çizimi gözlerden uzak tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Çizim, yaptığı dövmelede olduğu gibi Cesurluk üstünlüğü yerine toplulukların birbirlerine destek olmasını öneriyor. Neden bilmem ama Cesurlar bile yeterince Cesur görünüp görünmedikleri konusunda sürekli endişe yaşıyor. İnsanların “topluluk haini” olarak görülmelerine nelerin sebep olabileceğini de kestiremiyorum, ama benim buraya gelme sebebim tam da bu.

“Mesele de bu zaten,” diyorum. “O dövme istiyorum.”

Dönerken annemin söylediklerini beynimde tekrar tekrar evirip çevirirken bu fikre takılmıştım. İkisinden de iyi olabilirsin, bütün topluluklardakinden çok daha iyi bir iş çıkarabilirsin. Annem toplulukların herhangi birine ait olmazsam, buradan ve beni kendileri gibi gören insanlardan ayrılacağımı düşünüyordu. Onu affedeceğimi, inançları ve yaşam tarzına kendimi teslim edeceğimi sanıyordu. Ama topluluğumdan ayrılmak, istemediğim bir şeyi yapmak zorunda değilim. Cesurluk’ta da herhangi bir topluluktan daha fazlası olabilirim. Belki hâlihazırda daha fazlasıyım ve artık bunu göstermenin zamanı geldi.

Tori etrafına bakınıyor, gözü içeri girerken benim de fark ettiğim köşedeki kameraya takılıyor. O da kameraları fark edenlerden.

“Aptalca bir çizimdi,” diyor yüksek sesle. “Haydi canım, belli ki canın sıkılmış. Konuşup daha iyisini bulabiliriz.”

Eliyle işaret ederek beni dükkânın arkasına çağırıyor. Arka taraftaki deponun içinden dairesine giriyoruz. Yıkık dökük mutfaktan, sehпасının üzerinde hâlâ çizimlerin yığılı durduğu oturma odasına geçiyoruz.

Bahsettiğim çizimi bulana kadar kâğıtları karıştırıyor: Fedakar avuçlarındaki Cesurluk alevleri, Dürüstlük terazisinin altında dengede duran Bilgelik gözünün altında büyüyen Dostluk ağacının kökleri. Hepsi bir arada. Kâğıdı bana gösterdiğinde başımı sallıyorum.

“Bunu herkesin görebileceği bir yerine yapmamam,” diyor Tori. “Bu seni yürüyen bir hedef hâline getirir. Şüpheli bir topluluk hainine dönüşürsün.”

“Sırtıma yapmanı istiyorum,” diyorum. “Omurgamın üzerine.”

Babamla geçirdiğim son günün acıları çoktan iyileşti, ama kemer izlerinin orada olduğunu hatırlamak istiyorum; yaşadığım sürece neden kaçtığımı hatırlamak istiyorum.

“Hiçbir işi ucundan tutmuyorsun, değil mi?” diye iç çekiyor Tori. “Uzun zaman alacak. Birkaç seans yapmamız gerekecek. Çoğunlukla buraya göz atma zahmetine girmeseler de kameralara yakalanmak istemiyorum, o yüzden dükkânda değil, geç saatlerde evimde yapacağız.”

“Olur,” diyorum.

“Bu türden bir dövme yaptıranın, çenesini kapalı tutması gerektiğinin farkındasın, değil mi?” diyor yan yan bana

bakarak. “Yoksa bir Uyumsuz olduğunu düşünmeye başlayacağım.”

“Uyumsuz mu?”

“Bu kelime, simülasyon sırasında gerçekliğin farkında olanlar, kategorize edilmeyi reddedenler için kullanılır,” diye yanıtlıyor. “Ağızdan kaçırmamaya dikkat etmelisin, çünkü insanlar sık sık gizemli şekillerde ölüverirler.”

İstediğim dövmeyi transfer kâğıdına çizerken, dirsekleri rahat bir şekilde dizlerinin üzerinde duruyor. Gözlerimiz buluştuğunda anlıyorum: Amar. Eğitimcim simülasyonlarda gerçekliğin farkındaydı ve şimdi artık hayatta değildi.

Amar bir Uyumsuzdu.

Ve ben de bir Uyumsuzum.

“Lügat dersi için teşekkürler,” diyorum.

“Bir şey değil.” Tori tekrar çizimine dönüyor. “Kendini mengeneye sıkıştırmaktan hoşlandığın izlenimine kapılmaya başlıyorum.”

“Eee?” diyorum.

“Yok bir şey. Adaylık testinde Fedakarlık sonuçları veren biri için fazlasıyla Cesurca bir özellik bu.” Dudakları seğiriyor. “Haydi başlayalım. Bud’a bir not bırakacağım; bu sefer tek başına koşması gerekecek.”

Belki Tori haklıdır. Belki gerçekten de kendimi “mengeneye sıkıştırmaktan” zevk alıyorumdur; belki içimde acıya acıyla

katlanmayı seçen mazoşist bir yan vardır. Dövmeye yapılırken hissettiğim belli belirsiz yanma, liderlik eğitimi boyunca beni bırakmadığından, annemin soğuk ve alçak sesli konuşmaları yerine, yapmak istediğime odaklanmamı kolaylaştırıyor. Beni rahatlatmaya çalıştığında elini ittiğimi düşünmek istemiyorum.

Ölümünden sonraki yıllarda, annemin gecenin bir yarısı geri geleceğini, saçlarımı okşayıp “Her şey yoluna girecek,” ya da “Bir gün her şey iyi olacak,” gibi sıradan bir şey söyleyerek beni rahatlattığını hayal ederdim. Ama sonra kendime bu hayalleri yasakladım, çünkü bu tür hayaller fazlasıyla acı veriyordu ve artık önümde duran sorunlarla baş etmem gerekiyordu. Şimdi bile annemle birlikte olmanın ne kadar huzurlu olacağını, annemle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek istemiyorum. Sıradan rahatlatma sözcüklerine ihtiyaç duyma yaşlarımı çoktan geride bıraktım. Her şeyin iyi olacağına inanmak için fazlasıyla büyüdüm.

Parmak uçlarımla, sağlam durduğundan emin olmak için yakamın üzerinden görünen sargı bezini kontrol ediyorum. Tori, diğerlerinden daha büyük olan Cesurluk ve Fedakarlık sembollerinin ana hatlarını bu sabah bitirdi. Bu ikisi seçtiğim ve saygı duyduğum topluluklarım. Fedakarlık için en azından saygı duyduğuma inanıyorum, ama bundan emin olmam çok zor. Tori, dövmemi gizlemem gerektiğini söylediğinden, yakamın üzerinden sadece Cesurluk alevleri görülebiliyor. Zaten

insan içinde tişörtümü çıkarmaya meraklı olmadığım, sanırım bu şekilde sorunun çözülmüş oluyor.

Herkes konferans salonuna gelmiş bile. Max konuşuyor. İçeri girip yerime otururken bitkin hissediyorum. Evelyn, birkaç konuda fena hâlde yanılmıştı, ama Cesurluk konusunda haklıydı: Jeanine ve Max, Cesurluk'a yeni bir lider değil, bir piyon istiyorlar. O yüzden en gençleri aday olarak seçtiler, çünkü gençlerin şekillendirilip kalıba sokulması çok daha kolay. Jeanine Matthews'un eliyle şekillenip kalıba girmeyeceğim. Ne onlar ne annem ne de babam için bir piyon olacağım; kendimden başka kimseye ait olmayacağım.

"Aramıza katılmana sevindim," diyor Max. "Toplantı yüzünden uykundan mı oldun?"

Diğerleri kıkırdarken konuşmasına devam ediyor.

"Dediğim gibi, bugün Cesurluk topluluğunu iyileştirmek için neler yapılabileceğine dair düşüncelerinizi duymak isterim. Gelecek yıllarda topluluğumuz için vizyonunuz nedir?" diyor. "Sizlerle yaş gruplarına göre görüşeceğim. Önce en büyükler. Diğerleriniz konu üzerine düşünmeye başlayabilirsiniz."

En büyük üç adayla birlikte salondan çıkıyor. Eric tam karşımda oturuyor. Yüzünde, son sefer gördüğümde çok daha fazla metal halka olduğunu fark ediyorum. Artık kaşlarında da halkalar var. Yakında insanlıktan çıkıp iğne yastığına dönüşecek. Belki stratejisi budur. Kimse onun Bilge olduğunu aklına bile getirmeyecek.

“Gözlerim mi yanılıyor, yoksa gerçekten dövme yaptırdığın için mi geç kaldın?” diyor, omzumun üzerinden görünen sargı bezini işaret ederek.

“Saatin kaç olduğunu unutmuşum,” diyorum. “Yüzüne daha fazla metal yapışmış. Bir doktora görünsen iyi olur.”

“Aman ne komik,” diyor Eric. “Senin gibi birinin esprili olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Babanın bu tür şeylere izin vermeyeceğini sanırdım.”

Korku bir bıçak gibi yüreğime saplanıyor. İnsanlarla dolu bir odada adımları açık etmek üzere tehlikeli bir dansı göze alıyor ve bunu bilmemi istiyor. Kim olduğumu bildiğini, canı istediğinde bu bilgiyi bana karşı kullanabileceğini hatırlatmaya çalışıyor.

Önemi yokmuş gibi davranamam. Artık güç dengeleri değişti ve eskiye geri dönmem mümkün değil.

“Sanırım sana kimin söylediğini biliyorum,” diyorum. Jeanine Matthews hem adımları hem de yeni lakabımı biliyordu. Muhtemelen ikisini de ondan duymuştu.

“Tahmin ediyordum,” diyor Eric alçak sesle. “Ama şüphelerim, güvenilir bir kaynak tarafından doğrulandı, evet. Sırlarını saklama konusunda sandığın kadar iyi değilsin, Dört.”

Onu Cesurlara adımları açık ederse, Bilgelik’le devam eden ilişkisini açık etmekle tehdit edebilirim, ama elimde kanıtım yok ve Cesurlar Bilgelerden daha çok Fedakarlardan

nefret ederler. Arkama yaslanıp bir şey demeden Max'i bekliyorum.

Çağıldıklarında bir grup daha çıktığında sadece ikimiz kalıyoruz. Max koridordan yaklaşıp bir şey söylemeden kapıda durup eliyle bizi çağırıyor. Peşi sıra ofisine giriyoruz. Kontrol odasında dün seyrettiğim kayıta, Jeanine Matthews'la toplantı yaptığı yer burası. Başıma geleceklere karşı gücümü toplayabilmek için, aralarında geçen konuşmayı aklımdan geçiriyorum.

"Pekâlâ." Max, masasının üzerinde ellerini kavuşturduğunda, bir kez daha onu böylesi temiz ve düzenli bir ortamda görmenin ne kadar tuhaf kaçtığını düşünerek şaşıryorum. O aslında eğitim odasında kum torbasını dövmeli ya da Çukur'un kenarındaki korkuluklardan aşağı sarkmalı. Kâğıt yığınlarının kapladığı ahşap bir çalışma masasında oturmak ona hiç yakışmıyor.

Pencereden şehrin Cesurluk bölümüne bakıyorum. Birkaç metre ötede, Cesurluk'u seçtiğimde atladığım deliğin kenarını ve öncesinde üzerine atladığım çatıyı seçebiliyorum. *Cesurluk'u seçtim*, demiştim anneme dün. *Ben oraya aidim*.

Bu gerçekten doğru mu?

"Eric, seninle başlayalım," diyor Max. "Cesurluk'u daha ileriye taşıyacak ve Cesurların iyiliğini sağlayacak fikirlerin var mı?"

"Var," diyen Eric oturduğu yerde doğruluyor. "Bence birtakım değişiklikler yapmamız gerekiyor ve bu değişimin çömezlik sırasında başlaması lazım."

“Ne tür değişiklikler bunlar?”

“Cesurlar hep rekabet ruhunu sahiplendi,” diye yanıtlıyor Eric. “Rekabet bizi daha ileriye taşıyor; içimizdeki en iyiyi, en güçlü yanlarımızı ortaya çıkarıyor. Bence çömezlik eğitimi, şimdikinden çok daha rekabetçi olmalı. Böylece en iyi Cesurları yetiştirmek mümkün olabilir. Şu anda çömezler sadece sisteme karşı yarışıyor, bir yere gelebilmek için belli bir puanı tutturmaya çalışıyor. Bence Cesurluk’taki diğer alanlar için de birbirleriyle yarışmalılar.”

Kendimi tutamayıp ona bakıyorum. Topluluktaki belli sayıdaki iş alanlarından mı bahsediyor? Hem de çömezlik eğitiminden sadece *iki hafta* sonra?

“Peki istediklerini başaramazlarsa?”

“Topluluksuz olurlar,” diyor Eric. Alaycı kakhahamı yutuyorum. Eric devam ediyor, “Cesurluk’un seçilebilecek en üstün topluluk olduğuna inanıyorum. Amaç ve işlevi, diğer topluluklarınkinden çok daha önemli. O yüzden bizden biri olmak, bir hak değil, bir onur ve ayrıcalık olmalı.”

“Dalga mı geçiyorsun,” diyorum, artık kendimi tutamayarak. “İnsanlar, topluluk değerlerine inandığı için bir topluluğu seçiyor, bir topluluğun öğretilerinde usta oldukları için değil. İnsanları sırf trenden atlamaya ya da bir dövüşü kazanmaya yetecek güçleri olmadığı için Cesurluk’tan atamazsın. İri yarı, güçlü ve gözü kara olanları, küçük, zeki ve cesur insanlardan üstün tutamazsın. Bu şekilde Cesurluk’u asla ileri taşıyamazsın.”

“Küçük ve zeki olanların Bilgelik’e ya da minik gri kasıntıların arasına daha iyi uyum sağlayacağından eminim,” diyor Eric, çarpık bir sırıtışla. “Ve bence yeni Cesurluk üyelerimizin sahip olduğu potansiyeli hafife alıyorsun, Dört. Bu sistem, sadece en azimli olanları öne çıkarır.”

Max’e bakıyorum. Eric’in planından etkilenmemiş olmasını umuyorum, ama etkilenmiş gibi görünüyor. Öne eğilmiş, ilham veren bir şeymiş gibi Eric’in metal halkalarla dolu yüzünü inceliyor.

“Bu ilginç bir tartışma,” diyor Max. “Çömezliği daha rekabetçi yapmaya karşıysan, Cesurluk’u nasıl ileri götürebileceğimizi düşünüyorsun, Dört?”

Başımı iki yana sallayıp yine camdan dışarı bakıyorum. *Sen o düşüncesiz, tehlike peşinde koşan aptallardan değilsin*, demişti annem. Ama Eric, Cesurluk’ta öyle insanların olması gerektiğine inanıyor: düşüncesiz, tehlike peşinde koşan aptallar. Jeanine Matthews’un yordakçılarından biriyse, Jeanine neden böylesi bir plan önermesi için Eric’i yüreklendirmiş olabilir?

Ah, tabii ya. Çünkü düşünmeden hareket eden, tehlike peşinde koşan aptalları kontrol etmek ve yönetmek daha kolaydır da ondan. Bu çok açık.

“Cesurluk topluluğunu daha iyi bir yer hâline getirmek için, aptallık ve gaddarlık yerine gerçek cesareti sahiplenmesini sağladım,” diyorum. “Bıçak fırlatmayı eğitimden çıkar-

rırdım. İnsanları fiziksel ve zihinsel olarak, zayıfları güçlülere karşı korumaya hazırlardım. Manifestomuz da buna ilham vermiyor mu ayrıca? Cesurca hareket etmek. Bence buna geri dönmeliyiz.”

“Sonra el ele tutuşup şarkılar söyleriz, ha?” diye gözlerini deviriyor Eric. “Cesurluk’u Dostluk topluluğuna dönüştürmek istiyorsun galiba.”

“Hayır,” diyorum. “Kendimizi düşünmenin, bir sonraki adrenalin patlamasından daha fazlasını düşünmenin zeminini hazırlamak istiyorum. En azından durup düşünmeliyiz. Böylece kimsenin emrine girmeyiz ya da... dışarıdan gelebilecek etkilere kapılmayız.”

“Bana biraz Bilgece geldi bu söylediklerin,” diyor Eric.

“Düşünme yeteneği sadece Bilgelere özgü bir şey değil,” diye azarlıyorum onu. “Zorlu şartlar altında düşünebilmek için korku simülasyonlarında kendimizi geliştirmeye çalışıyoruz.”

“Pekâlâ, pekâlâ,” diyor Max, ellerini havaya kaldırarak. Canı bir şeye sıkılmış gibi görünüyor. “Dört, özür dilerim ama söylediklerin biraz paranoyakça. Kim bizi emri altına almaya veya kontrol etmeye çalışır ki? Topluluklar, daha sen doğmadan önce bile barış içinde bir arada yaşamayı öğrendiler, bunun şimdi değişmesi için hiçbir neden göremiyorum.”

Yanıldığını söylemek üzere ağzımı açıyorum. Jeanine Matthews’un iç işlerimize karışmasına, onun çömezlik programımıza Bilgelik’e sadakati devam eden transferleri yerleştirmeme-

sine izin verdiği, bir sonraki Cesurluk liderinin kim olacağı konusunda danıştığı. Çok uzun zamandır barış içinde bir arada yaşamamıza izin veren kredi sisteminden taviz verdiği anda bunu çoktan başlattığını söylemek istiyorum. Ama sonra bunları söylediğimde, bilmem gerekenden fazla şey bildiğimi açık edeceğimi, hatta onu hainlikle suçlamış olacağımı fark ediyorum.

Max beni izlerken, yüzündeki hayal kırıklığını açıkça okuyabiliyorum. Benden hoşlandığını biliyorum. En azından Eric'ten daha çok hoşlanıyor. Ama annem dn söylediklerinde haklıydı; Max, kendi çıkarlarını dşnebiyen, kendi ajandası olan benim gibi birini istemez. Yeni Cesurluk ajandasını oluşturmaya yardım edebilecek, Jeanine Matthews parmağında oynattığı için kolayca yönetilebilecek, yakın ittifak kurabilecek Eric gibi birini ister.

Annem dn bana iki seçenek vermişti; Ya bir Cesurluk piyonu olacağım ya da topluluksuz kalacağım. Ama nc bir seçeneğim daha var: ikisi de olmamak. Bütün topluluklara mesafemi eşit tutacağım. Radar kapsamında zgr yaşayacağım. Asıl istediğim bu. Beni şekillendirip kalıba sokmak isteyenleri teker teker kendimden uzaklaştırıp, bunun yerine kendi kendimi şekillendirip kendi kalıbımı oluşturacağım.

“Dürüst olmam gerekirse efendim, bu görevin bana uygun olmadığını düşünüyorum,” diyorum sakince. “İlk sorduğunuzda bir eğitmen olmak istediğimi söylemiştim ve şimdi daha iyi anlıyorum ki benim yerim orası.”

“Eric, bize biraz izin verir misin lütfen?” diyor Max. Sevincini zorla bastırduğu belli olan Eric başıyla selamlayıp odadan çıkıyor. Gidişini seyretmiyorum, ama bütün Cesurluk kredilerim üzerine bahse girerim ki koridorda yürürken sevinçten zıplıyordur.

Max yerinden kalkıp yanıma, az önce Eric’in oturduğu koltuğa oturuyor.

“Umarım seni paranoyak olmakla suçladığım için böyle söylemiyorsundur,” diyor. “Sadece senin için endişeleniyordum. Baskı altında düzgün düşünemediğinden korktum. Hâlâ liderlik için güçlü bir aday olduğunu düşünüyorum. Göreve uygunsun, öğrettiklerimizi çabuk kavradığını gösterdin –dahası açık söylemek gerekirse, umut vadeden diğer adaylardan çok daha sevimli birisin. Kapalı bir iş ortamında bu çok önemlidir.”

“Teşekkür ederim,” diyorum. “Ama haklısınız, baskı altında hissediyorum. Ve lider olduğumda bu baskı çok daha ağır olacak.”

Max, hüznle başını sallıyor. “Peki.” Başını tekrar sallıyor. “Çömez eğitmeni olmak istiyorsan, bunu ayarlayabilirim. Ama bu dönemsel bir iş. Yılın geri kalanında nerede çalışmak istersin?”

“Belki kontrol odası olabilir diye düşünmüştüm,” diyorum. “Bilgisayarlarla çalışmayı sevdiğimi keşfettim. Devriye gezmekten o kadar hoşlanacağımı sanmıyorum.”

“Tamam,” diyor Max. “Olmuş bil. Benimle açık konuştuğun için teşekkürler.”

Ayağa kalktığımda tek hissettiğim rahatlamış olduğum. Max samimiyetle benim için endişelenmiş görünüyor. Anlayışlı davranıyor. Benden ya da paranoyakça düşüncelerimden kuşku duymuyor.

“Fikir değiştirirsen,” diye ekliyor, “lütfen bana gelmekten çekinme. Senin gibi birini her zaman aramızda görmek isteriz.”

“Teşekkürler,” diye yanıtlıyorum. Tanıdığım en berbat topluluk haini olarak muhtemelen Amar’ın ölümünden en azından kısmen sorumlu olduğunu düşünsem de beni bu kadar kolay bıraktığı için ona karşı minnettarlık hissetmekten kendimi alamıyorum.

Eric, köşede beni bekliyor. Hızla yanından geçmeye çalışıyorum, ama beni kolumdan yakalıyor.

“Dikkatli ol, Eaton,” diye mırıldanıyor. “Bilgelik’le ilişki-me dair herhangi bir şey yumurtlarsan, başına gelenlerden hiç hoşlanmayacaksın.”

“Bir daha adımı ağzına alırsan, sen de başına geleceklerden hiç hoşlanmayacaksın.”

“Yakında liderlerinden biri olacağım,” diyor Eric, pis pis sırıtarak. “Ve yeni eğitim yöntemlerimi uygulayıp uygulamadığını görmek için gözümü üzerinden ayırmayacağım.”

“Senden hiç hoşlanmıyor, bunu biliyorsun değil mi?” diyorum. “Max yani. Senin yerine herhangi başka birini tercih eder. Adım atmama izin vermeyecek. O yüzden kısacık yeni dizginlerin şimdiden hayırlı uğurlu olsun.”

Kolumu kurtarıp asansörlere yürüyorum.

“Of,” diyor Shauna. “Gerçekten *kötü* bir gün geçirmişsin.”

“Öyle.”

Birlikte kanyonun dibinde ayaklarımızı aşağı sarkıtarak oturuyoruz. Başımı, bizi düşüp ölmekten koruyan korkuluğun metal demirlerine dayayarak, aşağıdaki duvarlara çarpan azgın suların sıçратtığı haşin damlaları neredeyse bileğimde hissediyorum.

Liderlik eğitiminden ayrılışımı ve Eric’in tehdidini anlattım, ama annemden bahsetmedim. Annenin ölümünden geri döndüğünü nasıl açıklayabilirsin ki?

Hayatım boyunca birileri beni kontrol etmeye çalıştı. Marcus evimizin tiranıydı; izni olmadan hiçbir şey yapamazdım. Sonra Max, Cesurluk’taki hah-deyicisi olarak beni yanına almak istedi. Annemin bile benim için bir planı var; çalışma yaşına geldiğim anda, nedenini bilmediğim bir *intikam* duygusuyla topluluk sistemine karşı kendisiyle birlikte olmamı istiyor. Birilerinin kontrolünden çıktığımı düşündüğüm anda, Eric lider olduğunda, gözünü üzerimden ayırmayacağını bana hatırlatıyor.

Elimde kalanın tıpkı Fedakarlık'ta sokaktan gizlice topladığım eşyalar gibi küçük asilik anları olduğunun farkındayım. Tori'nin sırtıma yaptığı ve bir Uyumsuz olduğum anlamına gelebilecek dövme, bu anlardan biri. Özgürlüğe izin vermeyen böylesi bir dünyada, daha fazla asilik anı yakalamaya çalışmalıyım.

"Zeke nerede?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Shauna. "Son zamanlarda onunla takılmak istemiyorum."

Yan yan ona bakıyorum. "Ona kendisinden hoşlandığını açıkça söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Bence Zeke ondan hoşlandığından bihaber."

"Bihaber olduğu kesin," diyor Shauna burnundan soluyarak. "Ama ya istediği buysa? Ya bir süre kızlarla fingirmek istiyorsa? O daldan dala atlarken, o fingirdediği kızlardan biri olmak istemem."

"O kızlardan biri olacağını hiç sanmam," diyorum. "Ama haklı sayılırsın."

Birkaç saniye öyle oturup aşağıdaki azgın suları izliyoruz.

"İyi bir eğitmen olacaksın," diyor. "Bana dövüş tekniklerini öğretirken gerçekten iyiydin."

"Sağ ol."

"İşte *buradasınız*," diye sesleniyor Zeke arkamızdan. Omzunda kahverengi sıvıyla dolu kocaman bir şişe taşıyor. "Haydi gelin. Bir şey buldum."

Shauna'yla bakışıp omuz silkiyoruz, sonra Zeke'in peşinden Çukur'un ağın üzerine ilk atladığımız tarafındaki kapılardan birine yürüyoruz. Ama Zeke ağa doğru gitmek yerine, bizi başka bir kapıya götürüyor. Kilit şeffaf bantla tutturulmuş. Ardından zifiri karanlık bir koridorda merdivenden aşağı iniyoruz.

"Biraz sonra ora- ahhh!"

"Kusura bakma... Durduğunu fark etmedim," diyor Shauna.

"Bir saniye, neredeyse--"

Kapıyı açtığı anda loş bir ışık sayesinde nerede olduğumuzu görebiliyoruz. Kanyonun diğer tarafında, suyun birkaç metre yukarısındayız. Üzerimizdeki Çukur sanki sonsuzluğa yükseliyor. Duvar dibindeki patikalarda yürüyen insanlar küçük ve karanlık görünüyor. Bu kadar uzaktan onları tanıyabilmek mümkün değil.

Gülüyorum. Zeke, farkında olmadan bana küçük bir asilik anı daha hediye etti.

Aşağıdaki kayanın üzerine atlarken "Burayı nasıl *buldun?*" diye soruyor Shauna samimi bir merakla. Eğer şimdi durduğum yerden kanyonun diğer tarafına yürümek istesek, bizi yukarı götürüp karşı duvara varmamızı sağlayabilecek patikayı görebiliyorum.

"Şu Maria," diyor Zeke. "Annesi kanyon bakım ekibinde çalışıyor. Böyle bir yerin varlığından hiç haberim yoktu, ama gördüğünüz gibi varmış."

“Onunla hâlâ görüşüyor musun?” diye soruyor Shauna, sıradan bir şey söylüyormuş gibi görünmeye çalışarak.

“Yok ya,” diyor Zeke. “Ne zaman onunla takılsam, arkadaşlarımla yanında olmak için içim içimi yemeye başlıyor. Bu pek iyiye işaret sayılmaz, değil mi?”

“Hayır,” diyor Shauna. Şimdiden neşesi yerine gelmiş gibi bir hâli var.

Shauna’nın atladığı kayanın üzerine dikkatli hareketlerle iniyorum. Zeke, onun yanına oturup şişeyi açıyor ve bize uzatıyor.

“Adaylıktan çıktığını duydum,” diyor Zeke, şişeyi bana verirken. “İçecek bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

“Öyle,” deyip bir yudum alıyorum.

“Yukarıdakilerin–” Tepemizdeki cam tavana doğru hareket çekiyor, “Bilirsin işte, Max’le Eric’in şerefine içtiğimizi farz et.”

Bir de Evelyn’in şerefine, diye geçiriyorum içimden, bir yudum daha alırken.

“Eğitmenlik yapmadığım dönemlerde kontrol odasında çalışacağım,” diyorum.

“Bu harika bir haber,” diyor Zeke. “Bir arkadaşımın çalışmak iyi olacak. Şu anda kimse benimle konuşmuyor.”

“Tıpkı eski topluluğumdaki gibi,” diyorum. “Kimsenin sana bakmadığı koca bir öğle yemeğini hayal etmeye çalış.”

“Of, acıymış,” diyor Zeke. “Eh, o zaman bahse girerim, buraya geldiğin için mutlusundur.”

Şişeyi alıp koca bir yudum aldığımda alkol boğazımı yakıyor, sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum. “Öyle,” diyorum. “Mutluyum.”

Annemin inanmamı beklediği üzere topluluklar gerçekten bozuluyorsa, çöküşlerini seyretmek için burası fena bir yer sayılmaz. En azından burada, çöküşü birlikte izleyebileceğim arkadaşlarım var.

Hava yeni karardı. Şehrin, Fedakarlık’a komşu topluluksuzların yaşadığı bölümünde koşarken kapüşonumu başıma iyice çekiyorum. Okuldan eşyalarımı almam gerekiyordu, ama nerede olduğumu, nereye koştuğumu hatırlıyorum. Sönmeye yüz tutmuş bir kor gördüğüm bir depoda bir topluluksuzla karşılaşmıştım.

O gün çıktığım kapıya gidip tıklıyorum. Kapının ardından gelen sesleri duyabiliyorum. Açık pencerelerin birinden yemek kokularıyla birlikte ateşin dumanı yan sokağa taşıyor. Sonra kapıya bakmaya gelenin adım seslerini duyuyorum.

Aynı adamlarla karşı karşıyayım. Sadece bu sefer üzerinde kırmızı Dostluk gömleği ve siyah Cesurluk pantolonu var. Son konuştuğumuzda olduğu gibi havlusu hâlâ arka cebinden sarkıyor. Kapıyı beni görebileceği kadar aralıyor.

“Vayyy, bakın, kim fikrini değiştirmiş,” diyor, Cesurluk kıyafetlerime bakarak. “Bu ziyareti neye borçluyuz? Sıcak dostluğumu mu özledin?”

“Benimle karşılaştığında annemin hayatta olduğunu biliyordun.” diyorum. “Onunla yaşadığın için, beni hemen tanıdın. O yüzden annemin, eylemsizliği nedeniyle Fedakarlık’ı seçtiğini biliyordun.”

“Evet,” diyor adam. “Annenin yaşadığını söylemenin bana düşmeyeceğini düşünmüştüm. Buraya özür dilememi istediğin için falan mı geldin?”

“Hayır,” diyorum. “Bir mesaj vermek için geldim. Ona iletebilir misin?”

“Olur, tabii. Birkaç gün içinde onu göreceğim.”

Cebime uzanıp katladığım kâğıt parçasını çıkarıyorum ve ona uzatıyorum.

“Okuman umurumda değil,” diyorum. “Ve sağ ol.”

“Dert etme,” diyor adam. “İçeri gelmek ister misin? Sanki artık onlardan ziyade bizden biriymişsin gibi görünüyorsun, Eaton.”

Başımı iki yana sallıyorum.

Ara sokağa yöneliyorum ve köşeyi dönmeden hemen önce, adamın kâğıdı açıp okuduğunu görüyorum.

Evelyn,

Bir gün. Henüz değil.

4

Not. Ölmediğine sevindim.

FLAIN

YENİ BİR YIL, YENİ BİR ZİYARET GÜNÜ.

İki yıl önce, henüz bir çömezken, Ziyaret Günü diye bir şey yokmuş gibi günümü eğitim odasında kum torbasını yumruklayarak geçirirdim. Orada o kadar uzun zaman geçirirdim ki toz ve ter kokusu birkaç gün burnumdan gitmezdi. Geçen yıl, ilk çömezlerimi eğitirken de Zeke ve Shauna günü aileleriyle birlikte geçirmemi teklif ettikleri hâlde aynı şeyi yaptım.

Bu yıl kum torbasını yumruklamaktan ve dağınık ailem için üzülmeğe yapacağım çok daha önemli işler var. Kontrol odasına gidiyorum.

Çukur'da sulu zırtlak kucaklaşmalar ve çığlık çığlığa kahkahalar arasında yürüyorum. Farklı topluluklardan olsalar da aileler Ziyaret Gününde bir araya gelebiliyorlar, ama genellikle bir süre sonra gelmeyi bırakıyorlar. Sonuçta "topluluk kandan önce geliyor". Farklı renkteki kıyafetler genellikle transferlerin ailelerini temsil ediyor: Will'in Bilge kardeşi açık mavi bir el-

bise giymiş. Peter'in Dürüstlük ailesi siyah ve beyaz kıyafetlerle gelmiş. Bir an için Peter'in ailesine bakarken, Peter'ı böyle yetistirip yetistirmediklerini merak ediyorum. Ama çoğu zaman, insanların nasıl davrandıklarını açıklamak kolay olmuyor sanırım.

İşe gitmem gerekiyor, ama kanyonun yanında durup korkuluğa yaslanıyorum. Suda küçük kâğıt parçaları yüzüyor. Karşı duvardaki taş basamakların tepesindeki gizli geçidi bildiğimden şimdi kolayca görebiliyorum. Zeke ve Shauna'yla, bazen sohbet ettiğimiz, bazen de sadece oturup suyun sesini dinlediğimiz geceleri düşününce ister istemez gülümsüyorum.

Arkamda adım seslerini duyunca omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Tris, gri kıyafetli bir Fedakarlık kadınının kolları arasında bana doğru geliyor. Natalie Prior. O anda kaçmak istercesine kaskatı kesiliyorum. Ya Natalie kim olduğumu, nereden geldiğimi biliyorsa? Ya burada, bunca insanın içinde ağzından kaçırırırse?

Muhtemelen beni tanıyamıyor. Bir zamanlar tanıdığı kambur duran, sıskacık olduğu için kıyafetlerinin içinde kaybolan çocuktan artık eser yok.

İyice yaklaştığında elini uzatıyor. "Merhaba, benim adım Natalie. Beatrice'in annesiyim."

Beatrice. Bu isim, Tris'e hiç yakışmıyor.

Natalie'nin elini tutup tokalaşıyorum. Cesurluk tarzı tokalaşmaktan hiç hoşlanamadım. Karşındakinin elini ne

kadar sıkman gerektiğini, kaç kez sallaman gerektiğini asla bilemezsin.

“Dört,” diyorum. “Tanıştığımıza sevindim.”

“Dört,” diye tekrarlayan Natalie gülümsüyor. “Bu lakabınız mı?”

“Evet,” dedikten sonra, konuyu değiştiriyorum. “Kızınız burada çok iyi iş çıkarıyor. Eğitimde yaptıkları gözden kaçmıyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyor kadın. “Cesurluk’ta çömez olmaya dair bildiğim birkaç şey var ve Tris için endişelenmeden edemiyordum.”

Tris’e göz atıyorum. Yanakları kızarmış. Annesinin sevincinden mutlu olmuş gibi görünüyor. O anda, onu ilk gördüğümünden beri ilk kez ne kadar değiştiğini fark ediyorum. Oysa ağın üzerinden ahşap döşemeye yuvarlanırken, fazlasıyla kırılgan bir hâli vardı. Sanki yere değdiği anda parçalanacakmış gibi görünüyordu. Yüzündeki çürükler ve her şeye hazır olduğunu gösteren yepyeni dik duruşuyla artık hiç kırılgan değil.

“Endişelenmeniz yersiz,” diyorum Natalie’ye.

Tris, başını başka yere çeviriyor. Sanırım, attığım bıçakla kulağını kestiğim için bana hâlâ kızgın. Sanırım bundan dolayı onu suçlayamam.

“Nedense tanıdık geliyorsun, Dört,” diyor Natalie. Beni olduğum yere mıhlamak istercesine bakışıyla karşılaştırıldığında, söyleyiş biçiminin hafif kaldığı söylenebilir.

“Neden bilemedim,” diyorum, elimden geldiğince soğuk bir tavırla. “Fedakarlarla pek dostluk kurmam.”

Beklediğimin aksine ne şaşırıyor, ne korkuyor ne de kızıyor. Sadece gülüyor. “Bugünlerde çok az insan Fedakarlarla konuşuyor. Üzerime alınmıyorum.”

Beni tanıdıysa bile, bunu açık etmeye niyeti yokmuş gibi görünüyor. Bunu anlayınca rahatlamaya çalışıyorum.

“Eh, sizi baş başa bırakayım da hasret giderin,” diyorum.

Ekranımdaki güvenlik kameralarının görüntüleri Cesurluk’un ikamet ettiği Pire binasının lobisinden, çömezlerin girişi olarak kullanılan ve dört binanın ortasında yer alan deliğe gidip geliyor. Delikte toplanan kalabalık grup, sanırım ağı test etmek için sürekli tırmanıp iniyor.

“Ziyaret Gününü pek sevmiyoruz galiba?” diyor omzumda durup kupasından kahvesini yudumlayan süpervizörüm Gus. Yaşlı sayılmaz, ama tepesi kelleşmiş. Saçları her zaman benimkinden bile kısadır. Küpe yerine kulak memelerini genişleten büyük diskler takıyor. “Çömezlik eğitimi bitene kadar seni bir daha görmem sanıyordum.”

“İşe yarayacak bir şeyler yapabileceğimi düşündüm.”

Ekranımda herkes delikten sürünerek çıkıyor, kenara çekilip binalardan birine yaslanıyor. Deliğin üstünde, çatının hemen kenarında duran karanlık bir gölge birkaç adım koşuktan sonra atladığında, kendim düşüyormuşum gibi midem

ağzıma geliyor. Gölge, yerin altında gözden kayboluyor. Bunu asla yaşayamayacağım.

“Anlaşılan çok eğleniyorlar,” diyor Gus, kahvesinden yeni bir yudum alırken. “Eh, dersin olmadığında gelip her zaman çalışabilirsin, ama arada sırada boş zamanını eğlenerek geçirmek suç sayılmıyor, Dört.”

Uzaklaşırken ağzımın içinde, “Tabii ne demezsin,” diye söyleniyorum.

Kontrol odasına göz atıyorum. Masalar neredeyse boş. Ziyaret Gününde, sadece birkaç kişi çalışır ve onlar da genellikle en yaşlılardır. Gus, ekranına eğilmiş. Onunla birlikte görüntüleri tarayan diğer ikisi, kulaklıklarını yarım takmış; bir kulakları açıkta. Bir de ben varım.

Bilgisayara bir komut girip geçen hafta kaydettiğim bir görüntüyü ekrana getiriyorum. Kayıтта Max, ofisindeki bilgisayarının başında oturuyor. İşaret parmağıyla doğru tuşları avlarken, her vuruşunun arasında birkaç saniye geçiyor. Birçok Cesur doğru dürüst klavye kullanmayı bilmez. Özellikle Cesurluk hayatının büyük bölümünü, elinde silahıyla topluluksuzların yaşadığı bölgede devriye gezdiği söylenen Max, hayatının bir noktasında bir bilgisayar kullanmak zorunda kalacağını aklına bile getirmemiş olmalı. Klavyeye girdiği sayıları daha önce not etmiştim, ama doğruluğundan emin olmak için tekrar izliyorum. Rakamlar doğruysa, Max'in şahsi şifresi cebimdeki kâğıt parçasında duruyor.

Max'in Jeanine Matthews'la yakından çalıştığını keşfettiğimden ve ikisinin Amar'ın ölümüyle ilgileri olduğundan kuşkulandığımdan beri, araştırmamı ilerletmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Geçen gün klavyesinde şifresini girdiğini gördüğümde, bu yollardan birini bulmuş sayılırım.

084628. Evet, not aldığım rakamlar doğru görünüyor. Tekrar canlı görüntüleri ekranıma getirip, Max'in ofisiyle arkasındaki koridoru bulana kadar kameraları tarıyorum. Sonra Gus ve diğerleri göremesin diye, Max'in ofis kaydını rotasyondan çıkarıyorum. Kontrol odasında kaç kişi olursa olsun, şehirden akan görüntüler hep paylaşılr, o yüzden hepimizin ekranlarında farklı görüntüler olur. Sadece yakından izlemek gerektiğinde bazı kayıtları birkaç saniyeliğine rotasyondan çıkarmaya iznimiz var, ama işimin fazla sürmemesi için içimden dua ediyorum. Sessizce odadan çıkıp asansörlere yöneliyorum.

Binanın bu katı neredeyse boş. Herkes gitmiş. Bu işimi daha kolaylaştıracak. Asansörle onuncu kata çıkıp emin adımlarla Max'in ofisine doğru yürüyorum. Gizli işler çevirmeye kalktığında, gizli işler çeviriyormuş gibi görünmemek gerektiğini çoktan öğrendim. Yürürken cebimdeki flaş sürücüyü parmaklarımınla döverken, köşeden Max'in ofisine dönüyorum.

Kapıyı ayağımla aralıyorum. Max'in Ziyaret Günü hazırlıklarını başlatmak için Çukur'a gittiğinden emin olduktan

sonra, daha önce yine çaktırmadan buraya gelmiş, kilidi bantlamıştım. Kapıyı sessizce ardımdan kapatıyorum, ışıkları yakmadan çalışma masasının yanında çömeliyorum. Oturmak için koltuğunu kaydırmıyorum; Max geri geldiğinde odada bir değişiklik sezmesini istemiyorum.

Ekranda şifre penceresi açılıyor. Ağzımın kuruduğunu hissedebiliyorum. Cebimdeki kâğıdı çıkarıp şifreyi okuyabilmek için masanın üzerine yayıyorum. 084628.

Ekran değişiyor. İşe yaradığına inanamıyorum.

Çabuk ol. Gus, bir yere gittiğimi, hatta buraya geldiğimi anlarsa, ne diyeceğimi bilmiyorum. Böyle bir durumda, mantıklı bir açıklama ya da bahane uydurmam mümkün değil. Flaş sürücüyü bilgisayara takıp daha önce yüklediğim programı aktarıyorum. Cesurluk'ta teknisyenlik yapan ve eğitimcilerden biri olan Lauren'dan, çalışırken Zeke'e eşek şakası yapmak istediğimi söyleyerek, bir bilgisayarı diğerinin aynası hâline getirebilecek bir program istemiştım. Lauren hiç duraksamadan memnuniyetle yardım etti. Cesurluk'ta öğrendiğim bir başka şey de insanlardan yalandan nadiren şüphelenmesi: özellikle söz konusu olan bir eşek şakasıysa.

Birkaç basit tuşlamayla programı bilgisayara yüklüyorum ve Max'in bakmaya zahmet bile etmeyeceğinden emin olduğum bir yerine saklıyorum. Flaş sürücüyü, şifreyi yazdığım kâğıtla birlikte cebime atıp kapının cam kısmında parmak izlerimi bırakmamaya özen göstererek ofisten çıkıyorum.

Asansörlere doğru ilerlerken, *yağdan kıl çeker gibi*, diye düşünüyorum. Saatim beni yanıltmıyorsa, bütün operasyon sadece beş dakikamı aldı. Biri sorarsa, tuvalete gittiğimi söyleyebilirim.

Ama kontrol odasına geri döndüğümde, Gus bilgisayarımın başına dikilmiş ekranıma bakıyor.

“Dört?” diyor asık suratla. “Neden bu kamerayı rotasyondan çıkardın? Biliyorsun, kamera kayıtlarını rotasyondan çıkarmamız gerekiyor.”

“Ben...” *Yalan söyle! Hemen şimdi bir şeyler uydur!* “Bir şey gördüğümü sandım,” diyorum gevşek gevşek. “Sıra dışı bir şey gördüğümüzde, kaydı durdurmamıza izin var.”

Gus, bana doğru yürüyor.

“Peki,” diyor. “O zaman neden senin o koridordan geldiğini görebildim?”

Ekranımdaki koridoru parmağıyla gösterdiğinde, boğazım düğümleniyor.

“Bir şey gördüğümü sandım, sonra bakmak için yukarı çıktım,” diyorum. “Özür dilerim, sadece biraz hareket etmek istemiştim.”

Yanağını kemirerek bana bakıyor. İstifimi bozmuyorum. Bakışlarımı kaçırmıyorum.

“Bir daha sıra dışı bir şey görürsen, protokole uygun hareket et. Süpervizörüne bildir. Kimdi senin süpervizörün?”

“Sen,” diyorum iç çekercesine. Patronluk taslanmasından hiç hoşlanmam.

“Bravo! Neyse ki çabuk kavriyorsun,” diyor Gus. “Gerçekten Dört, burada bir yıl çalıştıktan sonra performansında bu kadar fazla sorun olmamalı. Kurallarımız çok açık, tek yapman gereken bunları uygulamak. Bu son uyarımdır. Tamam mı?”

“Tamam,” diyorum. Birkaç kez, Jeanine Matthews ve Max’in ya da Max’le Eric’in toplantılarını izleyebilmek için kamera görüntülerini rotasyondan çıkardığımda azar işitmiştim. Neredeyse yakalanmama rağmen işe yarayacak bir şey de duyamamıştım.

“Güzel.” Gus’ın tonu biraz daha yumuşuyor. “Çömezlerle şansın bol olsun. Bu yıl transferler var mı?”

“Evet, Lauren, Cesurluk’ta doğanlarla ilgileniyor.”

“Of, kötü olmuş. Küçük kız kardeşimle tanışırsın diye umuyordum,” diyor Gus. “Yerinde olsam, biraz yan gelip yattırdım. Burada pek fazla işimiz yok. Gitmeden şu kamerayı rotasyona sokman yeterli.”

Kendi bilgisayarına gittiğinde çenemi gevşetiyorum. Sıktığımın farkında bile değildim. Yüzüm yanarken bilgisayarı kapatıp kontrol odasından çıkıyorum. Paçayı sıyırdığıma hâlâ inanmıyorum.

Neyse ki Max’in bilgisayarına kurduğum programla, kontrol odasındaki göreceli rahatlıkla bütün dosyalarını inceleyebilirim. Dahası Jeanine Matthews’la ne işler karıştırdığını öğrenebilirim.

+++

Rüyamda Dire'nin koridorlarında yürüyorum, yalnızım, ama koridorların sonu gelmiyor ve pencerelerdeki manzara da değişmiyor; bulutların ardına saklanan güneşle birlikte yüksek direklerin üzerindeki tren rayları binalar arasında dolaşıyor. Saatlerdir yürüyormuşum gibi hissediyorum. Sonra sanki hiç uyumamışım gibi irkilerek uyanıyorum.

Biri kapıya vururken bağırıyor, "Aç!"

Az önce kaçtığım bıkkınlık verici rüyadan bir kâbusa geçmiş gibi hissediyorum. Uyumsuz olduğum, Max'in ofisini karıştırdığım ya da geçtiğimiz yıl boyunca topluluksuz annemle temasta olduğum için kapıma dayananların Cesurluk askerleri olduğundan neredeyse eminim. Çünkü bunların hepsi benim "topluluk haini" olduğum anlamına geliyor.

Cesurluk askerleri beni öldürmeye geldi.

Ama kapıya doğru yürürken, öldürmeye gelseler, koridor da bu kadar büyük gürültü çıkarmayacaklarını fark ediyorum. Hem kapının öteki tarafından bağırın, Zeke'in ta kendisi.

"Zeke," diyorum kapıyı açtığımda. "Senin derdin ne? Gecenin bir yarısı olmuş."

Nefes nefese kalan Zeke'in alnında bir dizi ter damlası birikmiş. Buraya kadar koşmuş olmalı.

"Kontrol odasında gece mesaisindeydim," diyor Zeke. "Transferlerin yatakhaneğinde bir şey oldu."

Nedense ilk aklıma gelen o oluyor. Bana bakan kocaman gözleri gözümün önüne geliyor.

“Ne?” diyorum. “Kime ne oldu?”

“Yürürken konuşalım,” diyor Zeke.

Ayakkabılarımı giyip ceketimi üzerime alıyorum ve kordorda Zeke’in peşinden koşuyorum.

“Şu Bilge çocuk. Sarışın olan,” diyor Zeke.

Rahatladığımı belli olmasın diye bir an için nefesimi tutmam gerekiyor.

Ona bir şey olmamış. “Will mi?”

“Hayır, diğeri.”

“Edward.”

“Evet, Edward. Saldırıya uğramış. Bıçaklanmış.”

“Öldü mü?”

“Yaşıyor. Gözünden bıçaklanmış.”

Duruyorum. “Gözünden mi?”

Zeke başını sallıyor.

“Kime bildirdin?”

“Gece nöbetçisine. O da Eric’e gitmiş. Eric, meseleyi halledeceğini söylemiş.”

“Eminim halleder.” Transferlerin yatakhaneğine gitmek yerine sağa dönüyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor Zeke.

“Edward revirde değil mi?” Bir yandan geri yürüyorum.

Zeke başıyla onaylıyor.

“O zaman Max’i görmeye gidiyorum,” diyorum.

+++

Cesurluk yerleşkesi aslında o kadar büyük olmadığından, kimin nerede oturduğunu biliyorum. Max'in dairesi yerleşkenin diplerinde yer alan koridorlardan birinde; dışarıdaki tren raylarına açılan bir arka kapının hemen yakınında. Elektrikli güneş enerjisinden alan acil lambalarının mavi ışıklarını takip ederek hızlı adımlarla yürüyorum.

Zeke'in beni uyandırdığı gibi Max'i uyandırmak için metal kapıyı yumrukluyorum. Birkaç saniye sonra yalın ayakları ve endişeyle deli gibi bakan gözleriyle kapıyı hafifçe aralıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Çömezlerden biri gözünden bıçaklandı," diyorum.

"Buraya bunun için mi geldin? Birileri olanları Eric'e bildirmedi mi?"

"Bildirdi. Ben de bu konuyu konuşmak istemiştim. İçeri gelebilir miyim?"

Yanıt beklemeden yanından içeri girip oturma odasına yürüyorum. Max ışıkları yakıtığında, hayatımda gördüğüm en dağınık odayla karşılaşıyorum. Kirli kupalar ve tabaklar, sehpanın üzerine yığılmış, kanepenin bütün minderleri çarpılmış, her yer tozdan griye çalmış.

"Çömezlik eğitiminin, Eric'in rekabetçi yönteminden vazgeçilip eskiye döndürülmesini istiyorum," diyorum. "Dahası onu eğitimlerimde istemiyorum."

"Ne yani? Çömezlerden birinin yaralanması Eric'in suçu mu?" diyor Max, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Birtakım

isteklerde bulunacak pozisyonunda olmadığının da farkındasındır umarım.”

“Evet, bu onun suçu, tabii ki onun suçu!” diyorum, niyetlendiğimden daha yüksek sesle. “İlk ona girmek için savaşmalar, birbirlerine saldıracak kadar gözleri dönmezdi! Eric hepsinin tepesine öyle bir binmiş durumda ki elbette eninde sonunda böyle bir şey patlak verecekti!”

Max susuyor. Rahatsız olmuş gibi görünüyor, ama en azından komik konuştuğumu falan söylemiyor.

“Sence saldıran çömez sorumlu tutulmamalı mı?” diyor sonra. “Eric yerine onun suçlanması gerekmez mi?”

“Tabii ki kim yaptıysa cezasını çekmeli,” diyorum. “Ama Eric olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı—”

“Bundan emin olamazsın,” diyor Max.

“Mantıklı bir insan olarak bunu kesinlikle söyleyebileceğimi düşünüyorum.”

“Bana mantıksız mı diyorsun?” İyice alçalan tehditkâr sesini duyunca, birden Max’in sadece açıklayamadığım nedenlerle benden hoşlanan Cesurluk liderlerimden biri olmadığını, aynı zamanda Eric’i liderliğe atayan ve Amar’ın ölümüyle muhtemelen bir ilgisi olan Jeanine Matthews’la yakından çalışan biri olduğunu hatırlıyorum.

“Öyle demek istemedim,” diyorum sakinleşmeye çalışarak.

“Ağzından çıkanı kulağın duysun,” diyor Max, yaklaşarak. “Yoksa birileri üstlerine hakaret ettiğini düşünmeye başlayacak.”

Cevap vermediğimde iyice yaklaşıyor.

“Ya da topluluk değerlerini sorguladığını düşünecekler,” diye devam ediyor. Kan çanağı gözleri, tişörtümün yakasından ucu görünen Cesurluk alevlerine kayıyor. Dövmelerimi omurgama yaptırdığımdan beri beş topluluğun sembollerini tişörtümle saklamıştım, ama nedense şu anda Max’in dövmelemini bildiğini düşününce içimi bir korku sarıyor. Bilmesi, mükemmel bir Cesur olmadığımı da bilmesi anlamına gelir. Ben tek bir erdemdense, bütün erdemlerin takdir görmesi gerektiğine inanıyorum. Ben bir Uyumsuzum.

“Cesurluk lideri olma fırsatın vardı,” diyor Max. “Ödlelik yaparak geri adım atmasaydın belki bu kaza olmayacaktı. Ama ayağına gelen fırsatı teptin. O yüzden sonuçlarına kadanman gerekiyor.”

Yüzü yaşını belli ediyor. Geçen ya da ondan önceki yıl orada olmayan kırılganlıklar, küle bulanmış gibi grilemiş koyu renk...

“Geçen yıl kurallara uymadığın için Eric eğitim sürecine dâhil oldu—” Geçen yıl eğitim odasında yaralanmalar ciddiyet kazandığında, Eric’in dövüşleri ancak rakiplerden biri devam edemediğinde durdurma emrine karşı çıkarak bütün dövüşleri durdurmuştum. Sonuç olarak az daha eğitmenlik görevimden oluyordum; neyse ki o sırada Max araya girmişti.

“Ve daha yakın bir izlemeyle, işleri doğru bir şekilde yapman için sana ikinci bir şans vermek istemiştım,” diyor Max. “Yine kurallara uymuyorsun. Çok ileri gittin.”

Buraya gelirken sırtımda biriken terler buz tutuyor. Max gerileyip kapıyı açıyor.

“Dairemden derhâl çıkıp çömezlerinle ilgilen,” diyor. “Bir daha çizgiyi aştığını görmeyeyim.”

Sessizce, “Peki efendim,” deyip çıkıyorum.

Sabah erkenden revirde Edward’ı ziyaret ediyorum. Yeni doğan güneş, Çukur’un tepesindeki cam tavandan sızıyor. Edward’ın başı beyaz sargıyla sarılmış. Çocuk ne konuşuyor ne de hareket ediyor. Ben de bir şey demiyorum, sadece yanı başına oturup duvarda tıklayan saati izliyorum.

Aptallık ettim. Yenilmez olduğumu, Max’in beni bir lider olarak görme arzusunun asla sönmeyeceğini, bana güvendiğini düşünerek büyük aptallık ettim.

Bilmeliydim. Max’in başından beri istediği bir piyondur. Annem bunu söylemişti.

Ben bir piyon olamam. Ama başka ne olabileceğimi de kestiremiyorum.

Tris Prior’ın yarattığı dünya aynı zamanda hem ürkünç hem de çok güzel. Sarımsı yeşil bir gökyüzü, uçsuz bucaksız yeşillikler...

Başkasının korku simülasyonunu izlemek çok ruhaf. Neredeyse röntgencilik gibi bir şey. Hoşlanmadığım insanların bile mahremiyetlerine tanıklık etmenin doğru olmadığını düşünüyorum. Herkesin sırrı kendine olmalı. Çömezlerimin

korkularını izlerken, derim zımpara kâğıdıyla kazınıyormuş gibi hissediyorum.

Tris'in simülasyonunda, yeşil çimler hiç kıpırdamıyor. Hava durgun olmasa, bunun bir kâbus değil, rüya olduğunu düşünürdüm, ama durgun hava bana tek bir şey anlatıyor; yakında fırtına kopacak.

Çimlerin üzerinde bir gölge beliriyor ve kapkara büyük bir kuş Tris'in omzuna konup pençelerini tişörtüne geçiriyor. Parmak uçlarım karıncalanırken, simülasyon odasına girerken onun omzuna dokunduğumu, boynuna iğneyi saplarken saçlarına değdiğimi hatırlıyorum. Aptalca... Ve daha çok dikkatsizce...

Tris, siyah kuşa sertçe vurduğunda bir anda bir sürü şey oluyor. Gökyüzü karanırken gürlüyor. Kararmanın nedeni fırtına bulutları değil, inanılmaz sayıda bir *kuş* sürüsü. Tek bir beyinmiş gibi hepsi birlikte hareket ediyor.

Tris'in çılgılığı, dünya üzerindeki en korkunç ses olmalı. Yardım isterken, gördüklerimin gerçek olmadığını bildiğim hâlde ona yardıma koşmamak için kendimi zor tutuyorum. Kargalar bitmek bilmiyor, etrafını sarıyor, onu canlı canlı kapkara tüylerinin arasına gömüyor. Tris çılgık çılgılığa yardım istiyor, ona yardım edemiyorum. Dahası bunu seyretmek bile istemiyorum. Bir saniye daha katlanamam.

Ama sonra Tris hareket etmeye başlıyor, kıpırdıyor, çimlerin üzerinde rahatlayarak yatıyor. Acı çekiyorsa bile şu anda

belli etmiyor; gözlerini kapatıp teslim oluyor ve bu hâli bir şekilde yardım için çılgılık atmasından daha korkunç görünüyor.

Sonra bitiveriyor.

Tris, artık orada olmayan kuşlardan kurtulmaya çalışırken metal koltukta öne atılıyor. Sonra bacaklarını toplayıp yüzünü göğsüne gömüyor.

Omzuna dokunmak, onu rahatlatmak için uzandığımda koluma sertçe vuruyor. “Dokunma bana!”

“Bitti,” diyorum yüzümü ekşiterek. Yumruğu, sandığından daha güçlü. Acıya aldırmadan saçlarını okşuyorum, çünkü aptalım, düşüncesizim, gerzeğin tekiyim...

“Tris.”

Sakinleşmeye çalışırken öne arkaya sallanıyor.

“Tris, seni yatakhaneye geri götüreceğim, tamam mı?”

“Olmaz! Beni böyle göremezler... bu hâlimle olmaz...”

Bu, Eric’in yeni yöntemlerinin eseri: çömezlerden biri, beş dakikadan daha az bir sürede en büyük korkularından birini başından savdı. Başkası olsa on dakikadan önce simülasyondan çıkamazdı. Ama Tris koridora çıkmak istemiyor, güçsüz ya da kırılğan görünmekten ödü kopuyor. Tris sapına kadar bir Cesur olsa da bu topluluk artık Cesurlardan oluşmuyor.

“Of, haydi sakinleş artık,” diyorum, niyetlendiğimden daha sinirli bir şekilde. “Seni arka kapıdan çıkaracağım.”

“Buna gerek yok...” Omzunu silkerek önerimi reddederken ellerinin titrediğini görebiliyorum.

“Saçmalama.” diyorum. Kolundan tutup ayağa kalkması-
na yardım ediyorum. Arka kapıya giderken gözlerini siliyor.
Amar bir keresinde beni bu kapıdan çıkarıp yatakhaneye ka-
dar birlikte yürümeyi teklif etmişti. Ben de tıpkı muhtemelen
Tris’in şu anda istemeyeceği gibi onun teklifini reddetmiştim.
Aynı hikâyeyi farklı bir cepheden aynen tekrar yaşamak nasıl
mümkün olabiliyor?

Tris kolunu kurtarıp bana bakıyor. “Neden bana bunu yap-
tın? Ne gereği vardı, ha? Cesurluk’u seçerken, haftalar boyunca
ca işkence çekeceğimden haberim yoktu!”

Başka bir çömez olsaydı, asilik ettiği için şimdiye kadar de-
falarca azarlamıştım. Sürekli yakınmalarını şahsen üzerime alı-
nır, çömezliğinin ilk gününde Christina’ya yaptığım gibi sinir
krizlerini hiç acımadan bastırırdım. Ama Tris ağa ilk atlayan
olduğunda, ilk yemeğimiz sırasında bana meydan okuyarak,
sorularına sevimsiz cevaplar verdiğimde pes etmeyerek, Al’in
yerine geçerek bıçakları fırlattığımda gözünü kırpmadan gö-
zümün içine bakarak saygımı kazanmıştı. Tris benim altım
değil, bu mümkün değil.

“Ödlekliğin üzerinden kolayca gelebileceğini mi sanıyo-
rdu?” diyorum.

“Bu ödlekliğin üzerinden gelmek falan değil Dört!
Ödleklik, ancak gerçek hayatta verdiğin kararlara göre be-
lirlenir ve gerçek hayatta kargaların gaga darbeleriyle ölüm
tehlikesi geçirmem!”

Ağlamaya başlıyor, ama az önce söylediği şeyle öylesine afallamış bir hâldeyim ki gözyaşlarını fark etmiyorum bile. Tris, Eric'in öğrenmesini istediği dersleri öğrenmiyor. Çok daha farklı, çok daha büyük dersler çıkarıyor.

“Eve gitmek istiyorum,” diyor.

Koridordaki kameraların nerede olduğunu biliyorum. İçimden, hiçbirinin Tris'in az önce söylediğini kaydetmemiş olması için dua ediyorum.

“Korku dolu bir anda nasıl düşünmek gerektiğini öğrenmek, herkesin, hatta Kasıntı ailenin bile ihtiyaç duyduğu bir ders,” diyorum. Cesurluk eğitimi konusunda bir sürü soru işaretim var, ama korku simülasyonu bunlardan biri değil. Bu simülasyonlar insanın kendi korkularıyla yüzleşmesi ve onların üstesinden gelmenin en doğrudan yolu. Bıçak fırlatmak ya da dövüşmekten daha öğretici. “Size bunu öğretmeye çalışıyoruz. Öğrenemezsen, burada istenmeyeceğinden defolup gitmen gerekir.”

Sert davranıyorum, çünkü bununla başa çıkabileceğini biliyorum. Hem ona başka nasıl davranabileceğimi bilmiyorum.

“Elimden geleni yapıyorum. Ama başarısız oluyorum. Yapamıyorum.”

İçimden gülmek geliyor. “O simülasyonda ne kadar kaldın sence, Tris?”

“Bilmiyorum. Yarım saat mi?”

“Üç dakika,” diyorum. “Simülasyondan, diğer çömezlerden üç kat hızlı çıktın. Her şey olabilirsin, ama başarısız değilsin.”

Uyumsuz bile olabilirsin, diye geçiriyorum içimden. Ama simülasyonu değiştirmek için bir şey yapmadığı göz önüne alınırsa, belki bir Uyumsuz değildir. Belki sadece cesur bir kızdır.

Ona gülümsüyorum. “Yarın biraz daha alışacaksın. Görürsün.”

“Yarın mı?”

Sakinleşmiş görünüyor. Sirtına, hemen omuzlarının altına dokunuyorum.

“Senin ilk sanrın neydi?” diye soruyor.

“Ne ya da kim sorularının karşılığı değil.” Bunu söylerken, korku simülasyonumda karşıma ilk çıkan yükseklik korkumu Tris’le paylaşabileceğimi düşünüyorum. Oysa aslında bunu sormadığını biliyorum.

Onunlayken, başkalarıyken olduğunun aksine ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yuvarlak konuşuyorum, çünkü aklım tişörtünün altından hissettiğim teniyle karışmışken, kendime hâkim olmanın en kolay yolu bu. “Önemli bir şey değildi.”

“Peki o korkunu yendin mi?”

“Henüz yenemedim.” Artık yatakhanein kapısındaız. Buraya yürüdüğümüzün, zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değilim. Tekrar aptalca bir şey yapmamak için, ellerimi ceplerime sokuyorum. “Hiç yenemeyebilirim.”

“O zaman korkular kaybolmuyor, öyle mi?”

“Bazen kaybolur. Bazen de yerlerine yeni korkular gelir. Ama asıl amaç korkusuz olmak değil. Bu imkânsız. Asıl amaç, korkularını kontrol etmek, onlardan bağımsız düşünebilmek.”

Başını sallıyor. Cesurluk’a neden geldiğini bilmiyorum, ama tahmin etmem gerekse, özgür olmayı seçtiğini söyledim. Fedakarlık’ta kalsaydı, gözlerindeki kıvılcım eninde sonunda sönerdi. Cesurluk ise bütün kusurlarına rağmen, ateşi sonuna kadar körükler.

“Her neyse,” diyorum. “Korkuların nadiren simülasyondakilerle eşleşir.”

“Nasıl yani?”

“Eh, kargalardan korkuyor musun?” diye soruyorum. “Bir karga görsen, çığlık çığlığa kaçmaya mı başlarsın?”

“Hayır, hiç sanmıyorum.”

Bana yaklaşıyor. Aramızda biraz bile olsa bir mesafe varken kendimi daha güvende hissediyordum. Yaklaştıkça ona dokunmaktan başka bir şey düşünemiyorum ve ağzım kurumaya başlıyor. Hiç kimseye, özellikle de kızlara karşı hiç böyle şeyler hissetmemiştim.

“Peki aslında neden korkuyorum?” diyor.

“Bilmiyorum,” diye yanıtlıyorum. “Sadece sen bilebilirsin.”

“Cesurluk’un bu kadar zorlu olacağı aklıma gelmemişti.”

Düşünecek başka bir şey çıkmasına seviniyorum. Böylece elimi beline dolamamak çok daha kolay oluyor.

“Söylediklerine göre hep böyle değilmiş. Yani Cesur olmak.”

“Ne değişti?”

“Liderlik. Eğitimden sorumlu lider, Cesurluk’un davranış biçimini belirliyor. Altı yıl önce Max ve diğer liderler, eğitimi çok daha rekabetçi ve acımasız kılan bir yöntemi hayata geçirdi.” Altı yıl önce, eğitimde dövüşün payı çok azdı ve çıplak yumruklarla dövüşmek diye bir şey yoktu. Çömezler koruyucu malzemeler kullanıyordu. Hedef güçlü ve yetenekli olmak, bu arada diğer çömezlerle dostluk ortamı sağlamaktı. Benim çömezliğimde bile, eğitim daha iyiydi. Çömezler için sınırsız kendini kanıtlama imkânı sunuluyor, dövüşler rakiplerden biri pes ettiğinde bitiyordu. “Çıkış noktası insanların gücünü sınamaktı. Ve bu değişim, Cesurluk’un genelinde önceliklerin değişmesine neden oldu. Bahse girerim, en gözde liderin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktur.”

Tabii ki hemen anlıyor. “Çömezliğinde sen birinci olduy-
san, Eric kaçınıcı oldu?”

“İkinci.”

“Yani liderlik için yönetimin ikinci tercihiydi. Ve sen de ilk tercihtin.”

Zeki kız. İlk tercih olup olmadığımı bilmiyorum, ama Eric’ten daha iyi bir seçenek olduğumdan emindim. “Neden böyle söyledin?”

“İlk akşam Eric’in tavırları gözümünden kaçmadı. İstedliğini elde etmiş olsa da seni hâlâ kısıyor.”

Eric hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Kıskançlık mı? Neyi kıskanıyor? Onun elinden hiçbir şeyini almadım, asla ona karşı gerçek bir tehdit oluşturmadım. İkinci olsa da Amar'ın yerine geçmişti. Ama belki Tris haklıdır. Belki Fedakarlık'tan gelen bir transferin ardından ikinci olmanın ya da liderliğe oynamak üzere buraya özellikle yerleştirilmişken Max'in liderlik için beni belirlemesinin neden olduğu öfkesini görmezden gelmişimdir.

Tris, yüzünü siliyor.

"Ağladığımı belli oluyor mu?"

Sorusu komik geliyor. Gözyaşları, aktığı anda kurudu. Şu anda, hiçbir şey olmamış gibi gayet iyi görünüyor. Gözleri kuru, saçları düzgün. Üç dakika boyunca dehşet içinde kalan o değil sanki. Benden çok daha güçlü biri olduğu kesin.

"Hımmm." Dalga geçercesine yüzünü incelemiş gibi yapıyorum, iyice yaklaşıyorum, ama aslında dalga falan geçtiğim yok. O kadar yakınım ki nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Hayır, Tris," diyorum. "Âdeta..." Cesurların sık kullandığı bir deyim kullanıyorum. "Çivi gibisin."

Tris belli belirsiz gülümsediğinde ben de gülümsüyorum.

"Selam," diyor Zeke, uykulu suratını yumruğuna dayayarak. "Yerime geçmek ister misin? Uyanık kalmak için gözlerimi bantlamam gerekecek."

"Kusura bakma," diyorum. "Sadece bilgisayar kullanmanı gerekti. Saatin henüz dokuz olduğunun farkındasın, değil mi?"

Zeke esniyor. "Sıkıldığımda üzerime yorgunluk çöküyor. Gerçi mesaim birazdan bitecek."

Geceleri kontrol odasını çok seviyorum. Kameraları takip eden sadece üç kişi var. O yüzden bilgisayarların vızıltısı haricinde burası son derece sessiz ve sakin. Pencereleden tek görebildiğim hilal şeklindeki ay; geri kalan her yer karanlığa gömülmüş. Cesurluk yerleşkesinde huzurlu bir yer bulmak çok zordur, oysa buraya her geldiğimde çoğunlukla huzur buluyorum.

Zeke, ekranına dönüyor. Ondan birkaç masa ötedeki bilgisayarın başına oturup ekranı kimsenin göremeyeceği bir şekilde çeviriyorum. Sonra kimse yaptıklarımı izleyemesin diye aylar önce kurduğum sahte bir hesapla sisteme giriyorum.

Sisteme girdiğimde, Max'in bilgisayarına uzaktan erişebildiğim ayna programını açıyorum. Bağlanması birkaç saniye alıyor, ama bağlantı kurulur kurulmaz, Max'in ofisinde oturmuş gibi bilgisayarım kullanmaya başlıyorum.

Sistemli bir şekilde hızla çalışmaya başlıyorum. Max klasörlerini rakamlarla isimlendiriyor, o yüzden içlerinde ne olduğunu bilmiyorum. Çoğu Cesurluk üyelerinin listeleri ya da toplantı programları gibi sıradan dosyalar. Dosyaları açıp kapamak sadece saniyelerimi alıyor.

Klasörlerin iyice içlerine giriyorum, yeni klasörler açıyorum ve sonunda tuhaf bir şeye rastlıyorum. Bu bir tedarik listesi, ama listede yemek, kumaş ya da Cesurluk hayatının

sıradan ihtiyaçları yok. Bu bir silah listesi. Şırıngalar. Ve *Serum D2* diye bir şey.

Cesurluk'a bu kadar çok silah siparişinin tek bir anlamı olabilir: bir saldırı. Ama kime?

Kalbim boğazımda atarken, kontrol odasına göz atıyorum. Zeke, bilgisayarında kendi yazdığı bir oyun oynuyor. İkinci operatör, yarı kapalı gözleriyle bir yana kaykılmış. Üçüncüsü, dalgın bir şekilde dışarıyı seyrederken pipetiyle bardağındaki suyu karıştırıyor. Kimse benimle ilgilenmiyor.

Diğer dosyaları açıyorum. Birkaç denemeden sonra bir harita buluyorum. Üzeri çoğunlukla harf ve rakamlarla işaretlendiğinden, ilk başta neye baktığımı anlayamıyorum.

Sonra Cesurluk veri tabanındaki bir şehir haritasını açıp karşılaştırıyorum ve Max'in haritasının nereye odaklandığını anlayınca sandalyede arkama yaslanıyorum.

Fedakarlık bölümü bu.

Saldırı Fedakarlar'a yapılacak.

Niye şaşıyorum ki? Max ve Jeanine başka kime saldırabilir? İkisi de ezelden beri Fedakarlar'a dış biliyordu. Bilgelik, babamla ilgili canavar koca ve baba haberlerini yaymaya başladığında anlamalıydım. Gerçi şimdiye kadar yazdıkları tek gerçek de bu bildiğim kadarıyla.

Zeke, bacağıma dürtüyor. “Mesai bitti. Yatacak mısın?”

“Hayır,” diyorum. “Bir şeyler içmem lazım.”

İstisnasız olarak men ayılıyor. Cesurluk'ta felekten bir gece çalmaya karar verdiğim sayılıdır.

"Bensiz olmaz," diyor Zeke.

Programı kapatıyorum, hesabımdan çıkıyorum. Ne yapacağımı karar verene kadar Fedakarlık saldırısıyla ilgili öğrendiklerimi de ardımda bırakmaya çalışıyorum, ama asansöre, oradan lobiye, hatta Çukur'un dibine inen dar patikada bile peşimi bırakmıyorlar.

Simülasyondan, midemin dibinde ağır bir hisle çıkıyorum. Kablolardan kurtulup kalkıyorum. Tris hâlâ boğulduğunu hissediyor olsa gerek, ellerini sallayıp derin nefesler alıyor. Bir süre onu seyrederken, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ne?" diyor.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi nasıl yapım?"

"Camı nasıl çatlattın?"

"Bilmiyorum."

Başımı sallayıp elimi uzatıyorum. Zorlanmadan koltuktan kalkıyor, ama gözlerini kaçırıyor. Odadaki kameraları kontrol ediyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, karşı köşede bir tane var. Dirseğinden destek alıp onu odanın dışına, bizi kimsenin izleyemeyeceği bir yere götürüyorum. Burası iki kamera arasındaki kör noktalardan biri.

"Ne?" diyor yine sinirli sinirli.

“Sen bir Uyumsuzsun,” diyorum. Bugün ona iyi davrandığımı söyleyemem. Dün gece onu arkadaşlarıyla birlikte kanyonun orada gördüm ve bir an boş bulunup, belki de içkili olduğumdan ona gereğinden fazla sokulup güzel görüldüğünü söyledim. İleri gittiğimden korkuyorum. Şimdiyse bambaşka nedenlerden dolayı daha çok korkuyorum.

Tris, camı çatlattı. O bir Uyumsuz. Hayatı tehlikede.

Gözlerime bakıyor.

Sonra neredeyse ikna olacağım bir rahatlıkla duvarın dibine çöküyor. “Uyumsuz ne?”

“Bana aptalı oynama,” diyorum. “Geçen sefer de kuşkulanmıştım, ama bu sefer çok belliydi. Simülasyonu değiştirdin; sen bir Uyumsuzsun. Kaydı sildim, ama kendini kanyonun dibinde bulmak istemiyorsan, simülasyonlar sırasında bunu saklamanın bir yolunu bulman gerekiyor! Şimdi, izinle.”

Simülasyon odasına geri dönüp kapıyı ardımdan kapatıyorum. Kayıtları silmek çok kolay. Birkaç tuşa bas, oldu bitti, kayıt silindi. Dosyasını tekrar kontrol ediyorum, ilk simülasyondan veri kalmadığından emin oluyorum. Seansın kayıtlarına ne olduğuna dair mantıklı bir açıklama uydurmam gerekecek. Eric ve Max’in inanabileceği bir yalan bulmam gerekecek.

Aceleyle çakımı çıkarıyorum ve ucunu bilgisayarın ana kartını örten panellerin arasına takıp aralıyorum. Sonra koridora çıkıp musluktan ağzımı suyla dolduruyorum.

Simulasyon odasına geri döndüğümde panellerin arasındaki küçük boşluğa ağızımdaki suyu boşaltıyorum. Ardından çakımı çekip bekliyorum.

Birkaç dakika sonra bilgisayar ekranı kararıyor. Cesurluk merkezi, her yerinden sular sızan bir mağaradan ibaret. Su sızıntıları sık sık hasara neden oluyor.

Çaresizdim.

Son kez temasa geçmek istediğimde kullandığım aynı topluluksuz adamla anneme mesaj yolladım. Cesurluk merkezinden kalkan on çeyrek treninin son vagonunda onunla buluşacağım. Sanırım annem beni nasıl bulacağını bilir.

Kolumu dizime sarmış, sırtım duvarda otururken önümden akıp giden şehri seyre diyorum. Gece trenleri, gündüz seferleri kadar hızlı olmuyor. Vagonlar şehir merkezine yaklaşıırken binaların nasıl değiştiğini, uzarken nasıl daraldıklarını, eski ve küçük taş yapıların yanı başında camdan kulelerin nasıl yükseldiğini gözlemlemek daha kolay. Şehrin üzerine yeni bir şehir daha eklenmiş gibi görünüyor.

Tren, şehrin kuzeyine vardığında biri vagonun yanı sıra koşmaya başlıyor. Ayağa kalkıp duvardaki demirlerden birine tutunduğumda Evelyn, Dostluk botları, Bilgelik kıyafeti ve Cesurluk ceketıyla vagonun içine atlıyor. Saçlarını geriye taramadığından, yüzü her zamankinden çok daha sert görünüyor.

“Merhaba,” diyor.

“Selam,” diyorum.

“Seni her gördüğümde biraz daha büyüyorsun. Sanırım düzenli yemek yiyip yemediğini dert etmeme hiç gerek yok.”

“Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim,” diye yanıtlıyorum. “Ama benim sebeplerim farklı.”

Doğru dürüst beslenmediğini biliyorum. Annem bir topluluksuz ve Fedakarlar, her fırsatta tepelerine binmeye çalışan Bilgeler yüzünden, eskisi kadar yardımcı olamıyorlar.

Arkama uzanıp Cesurluk kilerinden getirdiğim konserve kutularla dolu sırt çantamı alıyorum.

“Sadece çorba ve sebze var, ama hiç yoktan iyidir,” diyorum çantayı anneme uzatırken.

“Yardıma ihtiyaç duyduğumu da nereden çıkardın?” diyor Evelyn temkinli bir şekilde. “Gayet iyi idare ettiğimi biliyorsun.”

“Evet öyle, ama bunlar senin için değil,” diyorum. “Bunları bir deri bir kemik kalan dostlarına ver. Yerinde olsam, önerilen yiyecekleri geri çevirmezdim.”

“Geri çevirmiyorum,” diyor annem sırt çantasını alırken. “Sadece senin bu kadar ilgili davranmana alışkın değilim. Biraz yelkenlerimin inmesine neden oluyor.”

“Bana mı diyorsun?” diyorum buz gibi bir sesle. “En son benimle ne zaman ilgilenmiştin? Yedi yıl oldu mu?”

Evelyn iç çekiyor. “Beni yine bunları tartışmak için çağırırdıysan, korkarım fazla uzun kalamayacağım.”

“Hayır,” diyorum. “Hayır, seni bu yüzden çağırmadım.”

Aslında onunla temasa geçmeyi bile istemiyordum, ama Fedakarlıkla yapılacak saldırı hakkında Cesurlardan herhangi birine bir şey anlatamayacağımın farkındayım. Topluluğuma ve benimsediği politikalara ne kadar sadık olduğumu bilmiyorum. Yine de birine söylemem gerekiyordu. Son konuştuğumuzda Evelyn, şehirle ilgili bilmediğim şeyleri biliyormuş gibi görünüyordu. Çok geç olmadan bu konuda bana yardım edebileceğini düşündüm.

Bu bir risk, ama başka kime gidebileceğimi kestiremedim.

“Gözüm Max’in üzerindeydi,” diyorum. “Bilgelerin Cesurlarla iç içe olduğunu söylemiştin. Haklıymışsın. Max ve Jeanine birlikte bir şeyler planlıyorlar.”

Max’in bilgisayarında gördüğüm tedarik listelerinden ve haritalardan bahsediyorum. Bilgelerin Fedakarlar’a karşı tavırlarını, raporları, eski topluluğumuzla ilgili Cesurlar’ın beyinlerini nasıl zehirlediklerini anlatıyorum.

Sözlerim bittiğinde Evelyn şaşırmış görünmüyor. Hatta karamsarlığa bile kapılmıyor. Aslında yüzündeki ifadeden ne anlamam gerektiğini kestiremiyorum. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuşuyor, “Bunun ne zaman gerçekleşeceğine dair bir bilgiye rastladın mı?”

“Hayır,” diyorum.

“Peki ya sayılar? Cesurlar ve Bilgeler, ne büyüklükte bir ordu kullanmayı amaçlıyor? Orduyu nereden oluşturacaklarmış?”

“Bilmiyorum,” diyorum can sıkıntısıyla. “Aslında umurumda bile değil. Kaç kişi toplarlarsa toplansınlar, Fedakarlık’ı saniyesinde indiriverirler. Savunmaya geçmek şöyle dursun, Fedakarlar kendilerini nasıl savunacaklarını bile bilmezler.”

“Bir şeyler döndüğünü biliyordum,” diyor Evelyn, kaşlarını çatarak. “Bilgelik merkezindeki ışıklar artık sürekli yanıyor. Demek konsey liderleriyle başlarının derde girmesinden korkmuyorlar, yani... demek muhalefetlerini göstermekten çekinmiyorlar.”

“Peki,” diyorum. “Onları nasıl uyaracağız?”

“Kimleri?”

“Fedakarlar’ı!” diyorum kızgınlıkla. “Öldürülmek üzere oldukları konusunda onları nasıl uyaracağız? Liderlerinin konseye karşı komplo kurduğu konusunda Cesurları nasıl uyaracağız? Dahası—”

Susuyorum. Evelyn, rahat yüz ifadesiyle, iki eli iki yanında öylece karşımda duruyor. Şehrimiz değişiyor, Tobias. İlk karşılaşmamızda aynen böyle söylemişti. *Yakında herkes tarafını seçmek zorunda kalacak ve senin hangi tarafta olmak isteyeceğini biliyorum.*

“Biliyordun,” diyorum, gerçeği kavramakta zorlandığım için ağır ağır. “Böyle bir şey planlandığını biliyordun. Uzun zamandır biliyordun. Bekliyordun. Olmasını bekliyordun.”

“Eski topluluğuma karşı herhangi bir sempatim yok. Ne onların ne de diğer toplulukların bu şehri ve içinde yaşayan

insanları yönetmesini istiyorum,” diyor Evelyn. “Biri düşmanımı devre dışı bırakacaksa, kılımı bile kıpırdatmam.”

“Sana inanamıyorum,” diyorum. “Fedakarlar’ın hepsi Marcus değil. Evelyn. Onlar *savunmasız* insanlar.”

“Masum olduklarına inanıyorsun,” diyor annem. “Onları tanımıyorsun. Oysa ben onların *gerçek* yüzlerini gördüm.”

Alçak sesle boğuk boğuk konuşuyor.

“Sence baban bunca yıl, benimle ilgili yalanlarını sürdürmeyi nasıl başardı? Diğer Fedakarlık liderlerinin ona yardım etmediğini mi sanıyorsun? Hamile olmadığımı, kimsenin doktor falan çağırmadığını, *ortada bir ceset olmadığını* hepsi biliyordu. Yine de sana öldüğümü söylediler, yalan mı?”

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ceset yoktu. Ceset olmamasına rağmen, kadınlı erkekli bütün komşular o korkunç sabah babamın evinde oturmuş, bana ve Fedakarlık topluluğuna oynanan oyun gereği ertesi günkü cenaze töreninde rollerini sürdürmüşlerdi. Sessizlikleri tek bir anlama geliyordu: *Kimse Fedakarlık’tan ayırlamaz. Bizden ayrılmayı kim ister ki?*

Bir topluluğun yalancılarla dolu olduğunu öğrenince şaşır-mamam gerekir, ama sanırım hâlâ içimde küçük bir çocuk var.

Artık yok.

“Düşünsene,” diyor Evelyn. “Âdetlerine leke gelmesin diye bir çocuğa annesinin öldüğünü söyleyebilen insanlara mı yardım etmek istiyorsun? Yoksa sistemden silinip atılmalarına mı yardım etmek istersin?”

Bitmek bilmeyen yardımseverlikleri ve hürmetkârlıkla her şeye boyun eğmeleriyle, masum Fedakarlar'ın kurtarılması gerektiğini sanıyordum. Yanılmışım.

Beni yasa boğan, acılarıma neden olan adamla beni baş başa bırakan o *yalancılar*, kurtarılmayı ne kadar hak ediyor?

Anneme bakamıyorum, cevap da veremiyorum. Trenin perona yaklaşmasını bekliyorum, sonra ardıma bakmadan aşağı atlıyorum.

“Yanlış anlama, ama berbat görünüyorsun.”

Tepsisini masaya bırakırken Shauna yanımdaki sandalyeye çöküyor. Dün annemle yaptığım görüşme, kulak zarını yırtacak türden ani bir patlama gibiydi. Şimdi bütün sesleri boğuk duyuyorum. Babamın bir zalim olduğunu hep biliyordum. Ama Fedakarlar'ın da hep masum olduğuna inanmıştım. İçten içe, onları terk ettiğim için kendimi zayıf olmakla, kendi değerlerime ihanet etmekle suçlamıştım.

Dahası bugün ne karar verirsem vereyim, birilerine ihanet edecekmişim gibi hissediyorum. Max'in bilgisayarında bulduğum saldırı planları konusunda Fedakarlar'ı uyarırsam, Cesurluk'a ihanet etmiş olacağım. Uyarmazsam, bu sefer eski topluluğuma karşı daha öncekinden çok daha büyük bir ihanet suçu işleyeceğim. Karar vermektan başka çarem olmadığını biliyorum ve bu düşünce bile midemi bulandırmaya yetiyor.

Günü bildiğim tek bir yoldan geçirebildim: Kalkıp işe gittim. Benim gelişime daha çok ağırlık verdiğim, Eric'inse tutarlılığı savunduğu bir tür çekişme kaynağı olan sıralamaları duyurdum. Yemeğe gittim. Hareketlerimi kaslarımın hafızasına bıraktım.

"Tabağındakileri yiyecek misin?" diye soruyor Shauna, başıyla yemekle dolu tabağıma işaret ederken.

Omuz silkiyorum, "Belki."

Sorunun ne olduğunu sormaya yeltendiğini anlayınca hemen konuyu değiştiriyorum. "Lynn nasıl?"

"Sen benden daha iyi bilirsin," diyor. "Korkularını falan daha iyi biliyorsun."

Etimden büyükçe bir parça kesip ağzıma atıyorum.

"Nasıl bir şey?" diye soruyor Shauna bu sefer, temkinle kaslarını kaldırarak. "Yani Lynn'in bütün korkularını bilmek."

"Seninle Lynn'in korkularını konuşmam," diyorum. "Bunu biliyorsun."

"Bu senin mi, yoksa Cesurluk'un mu kuralı?"

"Ne önemi var?"

Shauna iç çekiyor. "Bazen kardeşimi hiç tanımadığımı düşünüyorum, hepsi bu."

Yemeğin geri kalanında konuşmuyoruz. Shauna'nın en çok bu yanını seviyorum: boşlukları doldurmaya çalışmıyor. Yemeklerimizi yedikten sonra birlikte yemekhaneden çıkarken Zeke, Çukur'un diğer ucundan sesleniyor.

“Selam!” diyor. Parmağının ucunda bir bant rulosu çeviriyor. “Bir şeyler zımbalamak isteyen?”

“Olur,” diyoruz Shauna’yla hep bir ağızdan.

Eğitim odasına yürürken, Shauna, Zeke’e çitte geçirdiği haftayı anlatıyor, “İki gün önce birlikte devriye gezdiğim gerizekâlı aniden korkuyla zıplayıp karşıda bir şey gördüğüne yemin etmeye başladı... Meğer *plastik bir poşetmiş*.” Zeke kolunu onun omzuna atınca, parmaklarımla oynarken aralarına girmemeye çalışıyorum.

Eğitim odasına yaklaştığımızda içeriden birtakım sesler duyuyorum. Kaşlarımı çatarak ayağımla kapıyı açıyorum. İçeride Lynn, Uriah, Marlene ve... Tris var. Dünyanın ne kadar küçük olduğunu görmek, beni biraz da olsa bir kez daha afallatıyor.

“Ben de bir ses duyduğumu sanmıştım,” diyorum.

Uriah, Cesurluk’ta eğlencesine kullanılan plastik mermili tabancayla hedefe ateş ediyor. Tabancanın ona ait olmadığından eminim. Yani bence muhtemelen Zeke’inkini kullanıyor. Marlene bir şeyler çiğniyor. İçeri girerken bana bakıp sırtlıyor.

“Meğer benim gerzek kardeşimmiş,” diyor Zeke. “Dersten sonra buraya gelmemen gerekir. Hareketlerine dikkat et. Dört, Eric’e söylerse kafa derin yüzülür.”

Uriah, emniyetini kapatmadan tabancayı beline sokuyor. Bir gün pantolonunda bir delik açılırsa hiç şaşımam. Yine de bir şey söylemiyorum.

Onları dışarı çıkarmak için kapıyı açık tutuyorum. Yanımdan geçerken Lynn, "Eric'e söylemezsin," diyor.

"Hayır, söylemem," diye yanıtlıyorum. Tris yanımdan geçerken elimi uzattığımda, parmak uçlarım kendiliğinden köprücük kemiklerinin tam ortasına değiyor. Bunu kasten yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum. Umursamıyorum da.

Diğerleri koridorda yürümeye başlayınca, buraya geliş amacımızı unutuyoruz. Uriah, Zeke'e dırdırlanıyor. Shauna'yla Marlene, bir keki paylaşıyor.

"Bir saniye," diyorum Tris'e. Endişeli gözlerle bana döndüğünde, gülümsemeye çalışıyorum, ama gülümsemekte zorlanıyorum.

Bu akşam erken saatlerde eğitim odasında sıralamayı açıkladığımda bir gerginlik hissetmiştim. Puanları hesaplarken, belki sırf onu korumak adına daha düşük puan vermeliydim. Simülasyonlardaki başarısı göz önüne alındığında düşük puan vermek ona hakaret sayılırdı, ama belki Tris, transfer arkadaşlarıyla arasındaki puan uçurumundansa hakareti tercih edebilirdi. Düşünememiştim.

Parmaklarındaki çatlakları ve bitkin görüntüsüne rağmen, dalgın bakışlarından meselenin puanlar olmadığını anlıyorum. Bu kız, sürünün en ortasındaki güvenliğe asla razı gelmez.

"Sen buraya aitsin, biliyorsun değil mi?" diyorum. "Sen bize aitsin. Yakında her şey sona erecek, o yüzden... sadece sabret, tamam mı?"

O anda ensemnin yandığını hissediyorum. Elimi enseme götürdüğümde, sessiz gözlerinin üzerimde olduğunu hissetsem de gözlerine bakamıyorum.

Sonra parmaklarının benimkilerin arasına kaydığını fark edince şaşkınlıkla ona bakıyorum. Elini hafifçe sıkarken, daha önce kazara bile olsa defalarca dokunmuş olsam da bütün çekincelerim ve bitkinliğime rağmen, Tris'in bu sefer karşılık verdiğini hissediyorum.

Ardından Tris dönüp koşarak arkadaşlarına yetişiyor.

Tıpkı bir gerzek gibi sırtırken orada öylece kalakalıyorum.

Bir saatliğine olsun uyumaya çalışıyorum, rahat etmek için örtülerin altında kıpırdayıp duruyorum. Ama sanki altımdaki döşek alınmış da yerine taş dolu bir torba bırakılmış gibi hissediyorum. Belki de kafamdaki binlerce soru uyumama engeldir.

Sonunda pes edip ayakkabılarımla ceketimi giyiyorum ve uykum kaçtığı zamanlarda olduğu gibi binaya yürüyorum. Korku simülasyonu programına girmeyi düşünüyorum, ama öğleden sonra simülasyon serumu tedarik etmemiştim ve şimdi istersem illa ki zorluk çıkarlar. Bu yüzden kontrol odasına yöneliyorum. Gus homurdanarak selamlaşa da diğer iki görevli beni fark etmiyor bile.

Max'in dosyalarına girmeyi düşünmüyorum. Artık bilmem gereken her şeyi biliyorum. Kötü bir şeyler olmak üzere ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Birilerine *aylmam* gerekiyor, bunu *birileriyle* paylaşmam gerekiyor. ne yapacağımı danışmam gerekiyor. Ama bu konuda güvenebileceğim hiç kimse yok. Cesurluk'ta doğup büyüyen Cesur dostlarıma bile güvenemem; liderlerinin ağzından çıkacak söze körü körüne inanıp inanmayacaklarını nereden bilebilirim ki? Bilmemin hiçbir yolu yok.

Nedense gözümün önüne Tris'in yüzü geliyor. Sert ama ne düşündüğünü açık eden gözleriyle, koridorda elimi sıkıldığını hatırlıyorum.

Görüntüden görüntüye geçiyorum, şehrin sokaklarını tarıyorum, sonra Cesurluk yerleşkesindeki kameralara geri dönüyorum. Koridorların birçoğu karanlık olduğundan, bir şeyler varsa bile göremiyorum. Kulaklıklarımın kanyondaki azgın suları ve koridorlarda esen rüzgârın fısıltısını duyabiliyorum. İç çekerken başımı ellerimin arasına alıyorum ve önümde birbiri ardına değişen görüntülere bakıyorum. Görüntüler bir ninni gibi uykumu getiriyor.

"Yatağına dön, Dört," diyor Gus, odanın diğer ucundan.

İrkilerek kendime geldiğimde başımı sallıyorum. Görüntüleri hakkıyla izlemediğim sürece kontrol odasında olmamın bir faydası yok aslında. Hesabımdan çıkıp koridordan asansöre yürürken, gözlerimi kırıştıtarak ayılmaya çalışıyorum.

Lobiye geçerken aşağıdan bir çığlık yükseliyor. Ses Çukur'dan geliyor. Alışık olduğum Cesur haykırışlarından ya

da korkudan zevk alan birinin çılgılığı değil, bütün tizliğiyle gerçek bir dehşet çılgılığı bu.

Çukur'un dibine doğru koşarken küçük taş parçaları ardımdan yuvarlanıyor. Nefesim hızlanıyor, ama düzenli soluyorum.

Siyah kıyafetli üç uzun boylu silüet, aşağıdaki korkuluğun yakınında duruyor. Daha küçük görünen dördüncü bir gölgenin etrafına toplanmışlar. Karanlıktan tam seçemesem de gördüğümde bir kavga sahnesini hemen anlarım. Tabii üç kişinin dördüncünün üzerine çullanmasına kavga denirse...

Saldırganlardan biri arkasına baktığında beni görüyor ve diğer yöne kaçıyor. Yaklaştığımda geride kalan saldırganlardan birinin kurbanı kanyona doğru tuttuğunu görünce, "Hey!" diye bağıryorum.

O sırada, sarı saçlardan başka bir şey göremiyorum. Saldırganlardan birini yakaladığım gibi kanyon korkuluklarına çarpıyorum. Kızıl saçlarından anladığım kadarıyla Drew bu. Suratına indirdiğim üç yumrukla yere yığılıyor, sonra tekmelemeye başlıyorum. Düşünmeden, başka hiçbir şey düşünmeden tekmeliyorum.

"Dört." Sesi alçak, neredeyse çatlak, ama şu anda kulağıma ulaşabilecek tek ses onun sesi. Oltanın ucundaki yem gibi, korkuluğun üzerinden kanyona doğru sarkıyor. Diğer saldırgan çoktan kaçmış.

Hemen koşup omuzlarının altından kavriyorum ve Tris'i korkuluğun kenarından yukarı çekiyorum. Sımsıkı sarılıyo-

rum. Yüzünü omuzlarıma gömerken parmaklarını tişörtüme geçiriyor.

Drew hâlâ yerde yatıyor. Tris'i oradan uzaklaştırırken çocuğun inlediğini duyabiliyorum. Revire değil, kaçan diğer saldırganların aklına hiç gelmeyecek bir yere, herkesten, her yerden uzak koridorlardan birindeki daireme gidiyoruz. Kapıyı açıp onu yatağıma yatırıyorum. Kırık çıkık var mı diye parmak uçlarımı burnundan, yanaklarından geçiriyorum, sonra nabzını kontrol edip nefesini dinlemek için yaklaşıyorum. Her şey normal görünüyor. Kafasının ardındaki şişlik ve sıyrık bile o kadar ciddi değil. Kötü yaralanmamış. Ama daha kötüsü olabilirdi.

Ondan uzaklaşırken ellerim titriyor. *Tris* kötü yaralanmamış, ama Drew'u bilemem. Tris adımı söyleyip beni kendime getirene kadar ona kaç kere vurduğumu hatırlamıyorum. Bu sefer bütün bedenim sarsılmaya başlıyor. Başının altındaki yastığı düzeltip, tekrar Çukur'un dibindeki korkuluğa dönüyorum. Oraya giderken son birkaç dakikamı gözümün önüne getirmeye, Drew'a kaç kere vurduğumu, ne kadar sert vurduğumu hatırlamaya çalışıyorum, ama öfkeden gözüm dönmüş olmalı ki hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Marcus öfkелendiğinde, gözlerinde beliren deli ifadeyi hatırlarken düşünmeden edemiyorum: *Acaba o da mı böyle hissediyordu?*

Korkuluklara vardığımda Drew'un hâlâ orada yattığını görüyorum. Yerde tuhaf bir pozisyonunda uzanıyor. Kolunu tutup

omzuma atıyorum ve yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek onu revire götürüyorum.

Daireme tekrar geri döndüğümde, hemen banyoya dalıp ellerimdeki kanı temizliyorum. Drew'un suratına inen yumruklarımınla, parmak eklemlerimden birkaçı patlamış. Drew'un yanındaki diğer saldırgan Peter olmalıydı, ama üçüncü kimdi? Molly olamaz; fazlasıyla uzun boylu ve iri yarı biriydi. Aslında o irilikte sadece bir kişi tanıyorum.

Al.

Yansımamda Marcus'tan parçalar bulacakmışım gibi korkuyla aynada kendimi seyreliyorum. Dudağımın kenarında bir kesik var. Drew bir ara bana vurmaya başarmış olabilir mi? Önemli değil. Kısa süreli hafıza kaybımın önemi yok. Önemli olan, Tris'in hâlâ nefes alıyor olması.

İyice temizlenene kadar ellerimi soğuk suyun altında tutuyorum, sonra havluyla kurulayıp buzdolabımdan bir buz paketi çıkarıyorum. Tris'in yanına giderken, uyanık olduğunu fark ediyorum.

"Ellerin," demesi fazlasıyla komik, o anda söylenebilecek en aptalca şey, çünkü kanyonun kenarında boğazlanmanın eşliğinden dönmüşken *ellerimi* dert ediyor.

"Ellerim," diyorum aksi aksi, "seni hiç ilgilendirmez."

Üzerine eğilip çıkardığım buz paketini, daha önce kafasını kontrol ederken keşfettiğim şişliğin altına yerleştiriyorum.

Elini kaldırıyor ve parmak uçlarıyla hafifçe ağzımın kenarına dokunuyor.

Bir dokunuşla elektrik çarpmışa döneceğim aklıma hiç gelmezdi. Parmakları yumuşacık. Meraklı.

“Tris,” diyorum. “Ben iyiyim.”

“Orada ne işin vardı?”

“Kontrol odasından dönüyordum. Bir çılgılık duydum.”

“Onlara ne yaptın?”

“Drew’u yarım saat kadar önce revire yatırdım. Peter’la Al kaçtı. Drew, seni sadece korkutmaya çalıştıklarını iddia etti. En azından, söylediklerinden o kadarını anlayabildim.”

“Durumu çok mu kötü?”

“Yaşayacak. Nasıl yaşayacağını bilemem ama,” diyorum tükürürcesine.

Drew’un acısından vahşi bir zevk alan yanıma görmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum. Bu zevke asla sahip *olmamalıydım*.

Kolumu tutup sıkıyor. “Güzel,” diyor.

Ona bakıyorum. Onun da başkalarının çektiği acıdan zevk aldığını biliyorum. Molly’yi döverken, kızın bayılıp bayılmayacağı umurunda olmadığı gözlerindeki bakıştan belliydi. Belki ikimiz de aynıyızdır.

Tris’in yüzü çarpılırken ağlamaya başlıyor. Biri yanımda ağlamaya başladığında, çoğunlukla kapana kısılıp kaldığımı, nefes almak için oradan derhâl kaçmam gerektiğini hissed-

rim. Onunlayken böyle hissetmiyorum. Onunlayken, benden bir beklentisi olup olmamasını dert etmiyorum. Yüzlerimiz hizaya gelinceye kadar çömeliyorum ve bir anlığına dikkatle onu süzüyorum. Sonra morarmaya yüz tutan yanağını acıtmamak için hafifçe dokunuyorum. Başparmağımı çene çizgisinde dolaştırıyorum. Teni sıcacık.

Ona bakarken hissettiklerimin herhangi bir sözlükte karşılığı yok, ama yüzündeki şişlik ve morluklara rağmen şu anda bile daha önce hiç kimsede karşılaşmadığım bir şey beni tekrar çarpıyor.

İşte o anda, ona karşı hislerimin kaçınılmazlığını kabul etmek durumunda kalıyorum. Bu beni hiç neşelendirmiyor. Biriyle konuşmam gerekiyor. Birine güvenmem gerekiyor. Ve sebebi ne olursa olsun, o *birisinin* Tris olduğunu bir şekilde biliyorum.

Gerçek adımı söyleyerek ona anlatmaya başlamam gerekecek her şeyi.

Kahvaltı kuyruğunda Eric'e yaklaşıp tabağına kaşık kaşık yumurta doldururken tepsimle arkasında duruyorum.

“Dün gece çömezlerden birinin, birkaç çömezin saldırısına uğradığını söylesem, umursar mısın?” diye soruyorum.

Tabağındaki yumurtaları bir kenara itip omzunu kaldırıyor. “Daha çok çömezlerine sahip çıkamayan öğretmenlerini kafaya takardım,” diyor Eric, ben kendime bir kase kahvaltı

gevreği alırken. Gözleri yarılmış parmak eklemelerime kayıyor. “Hatta Cesurluk’ta doğan çömezler arasında hiçbir sorun yaşanmazken, aynı eğitmenin gözetiminde gerçekleşen varsayımsal *ikinci* saldırıyı daha fazla önemserim.”

“Transferler arasındaki gerginlik, doğal olarak her zamankinden daha yüksek,” diyorum. “Birbirlerini tanımıyorlar, topluluğumuzu tanımıyorlar ve her biri birbirinden çok farklı ortamlardan geliyor. Ve liderleri olarak, onlara *sahip çıkması* gereken aslında sen değil misin?”

Yumurtasının yanına maşayla bir parça tost yerleştiriyor. Sonra kulağıma eğilip, “Buz üzerinde yürüyorsun, *Tobias*,” diye usluyor. “Başkalarının yanında benimle tartışıyorsun. Simülasyon sonuçlarını *kaybediyorsun*. Sıralamada zayıf olan çömezlere açıkça destek oluyorsun. Artık Max bile aynı fikirde. Bir saldırı *olduysa* bile memnuniyetsizliğinin sana yönelik olacağını düşünüyorum. Hatta görevden alınmanı önerdiğimde karşı çıkmayabilir.”

“Öyle bir durumda, çömezliğin bitmesine bir hafta kala bir eğitmeninden olursun.”

“Eğitimi kendi başıma bitirebilirim.”

“Senin gözetiminde neler olabileceğini ancak *hayal* edebilirim,” diyorum gözlerimi kısarak. “Kimsenin başarısız olmasını beklememiz gerekmez. Hepsi ya ölür ya da keçileri kaçırrı.”

“Dikkatli olmazsan, bir şey hayal etmen gerekmez.” Kuyruğun sonuna vardığımızda bana dönüyor. “Rekabetçi

ortam, gerginlik yaratır, Dört. Bu gerginliğin bir şekilde boşaltılması doğaldır.” Belli belirsiz gülümsediğinde metal hal-kalarının arasındaki deri geriliyor. “Bir saldırı, gerçek dünyada kimin güçlü, kimin zayıf olduğunu bize açıkça gösterir, öyle değil mi? Bu yolla, test sonuçlarına bakmamız bile gerekmez, kimin buraya ait olduğuna dair kararımızı daha net verebiliriz. Tabii... öyle bir saldırganlık yaşandıysa geçerli bu.”

İması gayet açık: Ona göre saldırının kurbanı Tris, diğer çömezlerden daha zayıf olduğu için elenmeye çok daha yakın duruyor. Eric, kurbanın yardımına asla koşmaz, aksine Edward meselesinde olduğu gibi topluluktan kovulması gerektiğini savunurdu. Tris’in topluluksuzluğa itilmesini istemiyorum.

“Haklısın,” diyorum sakince. “Eh, son zamanlarda herhangi bir saldırı yaşanmamış olması iyi bir şey o zaman.”

Gevreğimin üzerine biraz süt ekleyip masama yürüyorum. Eric, Peter, Drew ya da Al konusunda herhangi bir işlem yapmayacak. Ben de herhangi bir riski göze almadan çizgiyi aşmam. Ama belki... belki bunu tek başıma yapmam gerekmiyordur. Tepsimi Zeke’le Shauna’nın arasına bırakırken, “Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var,” diyorum.

Korku simülasyonu açıklamasının ardından çömezler öğle yemeğine gönderildiğinde, Peter’ı neredeyse mobilyasız sayılabilecek simülasyon odasının yanındaki gözlem odasına çekiyorum. İçeride sadece, çömezlerin son sınavlarını bek-

lerken oturabilecekleri bir dizi sandalye var. Zeke ve Shauna da burada.

“Biraz sohbet etmemiz lazım,” diyorum.

Zeke, Peter’in üzerine atılıp insanı dehşete düşüren bir güçle beton duvara yaslıyor. Peter başını çarptığında yüzünü ekşitiyor.

Zeke. “N’aber?” derken, Shauna avucunda çevirdiği bıçakla etraflarını dolaşıyor.

“Neler oluyor?” diye soruyor Peter. Shauna bıçağın ucuyla yanağında bir gamze oluştururken bile korkmuş görünmüyor. “Beni *korkutmaya* mı çalışıyorsunuz?” diye pis pis sırtıyor.

“Hayır,” diyorum. “Bir şeyi anlamayı istiyoruz. Pislik yapmaya hazır arkadaşları olan sadece sen değilsin.”

“Çömezlik eğitimlerinin adayları tehdit etmesi doğru bir şey mi?” Peter’ı tanımasam, kocaman açtığı gözlerine bakarak onun masum olduğunu düşünürdüm. “Yine de emin olmak için Eric’e sorsam iyi olur.”

“Seni tehdit falan etmedim,” diyorum. “Sana dokunmadım bile. Kontrol odasındaki bilgisayarlara göre, şu anda burada bile değiliz.”

Zeke, kendini tutamıyormuş gibi sırtıyor. Bu onun fikriydi.

“Seni asıl tehdit eden benim,” diyor Shauna, âdeta kükrercesine. “Bir daha insanlara saldırırsan sana sıkı bir adalet dersi veririm.” Bıçağın ucunu Peter’in gözüne doğrultuyor, sonra ağır ağır kaydırarak tam gözbebeğinin üzerinde tutu-

yor. Peter donakaldığında nefes bile alamıyor. “Göze göz. Dişe diş.”

“Eric, akranlarına saldırmama aldırmaabilir,” diyor Zeke. “Ama burada, topluluk üyelerine elini kaldırmaman gerektiğini düşünen, duyduğu dedikoduyu saman alevi gibi yayan bizim gibi Cesurlar daha fazla. Senin nasıl bir kımıl zararlısı olduğunu anlattığımız anda hayatının cehenneme dönmesi uzun sürmez. Anlarsın ya... Cesurluk’ta insanın üzerine yapışan laf kolay kolay çıkmaz.”

“Önce olası bütün amirlerinden başlarız,” diyor Shauna. “Kontrol odasındaki süpervizörleri Zeke halleder. Çittekileri bana bırakın. Tori, Çukur’daki herkesi tanır. Dört, sen Tori’yle yakın arkadaştın, değil mi?”

“Doğru,” diyorum. Peter’a iyice yaklaşıp çenemi çıkarıyorum. “Birilerinin canını yakabilirsin belki, çömez... ama biz hayatını cehenneme çevirebiliriz.”

Shauna bıçağı Peter’ın gözünden uzaklaştırıyor. “Bunu bir düşün istersen.”

Zeke, çocuğun tişörtünü bırakıp düzeltirken hâlâ sırtıyor. Shauna’nın gaddarlığıyla Zeke’in neşesi, çok daha tehditkâr görünüyor. Zeke el salladıktan sonra birlikte oradan ayrılıyor.

“Yine de tanıdıklarımıza anlatmamızı istiyorsun, değil mi?” diye soruyor sonra bana Zeke.

“Tabii ki,” diyorum. “Kesinlikle istiyorum. Sadece Peter da değil. Drew ve Al’i de anlatın.”

Elivte aşığı doğru bir uçuş hareketi yaparken “Çömezlikten yırtarsa, belki kazara çelme takıp doğrudan kanyonun dibini boylamasını sağlarım.” diyor Zeke umutla.

Sabah, kanyonun kenarında toplanan kalabalığı görüyorum. Kimse kıpırdamıyor, kimse çıtını çıkarmıyor. Oysa yemekha-neden gelen kokular fazlasıyla davetkâr. Neden toplandıklarını sormam gerekmiyor.

Dediklerine göre, böyle şeyler her yıl olurmuş. Ölümden bahsediyorum. Tıpkı Amar'inki gibi ani, berbat ve anlamsız bir ölümden. Kanyondan yukarı çekilirken, oltanın ucundaki bir balık gibi görünen cesetlerden. Genellikle gençlerden biri, olmayacak bir iddiaya meydan okuduğunda kazara aşağı düşer. Bazen Cesurluk'un acı dolu kapkara baskısından aklı zarar görenler söz konusu olduğunda, ölüm kaza bile değildir.

Bu ölümler karşısında ne hissetmem gerektiğini kestiremiyorum. Belki aynı acıyı hissedemediğim için suçluluk duymam, kaçabileceği başka bir yol bulamayan insanlar için üzülmem gerekir.

Yukarılardan bir yerlerden ölenin adı kulağıma kadar geldiğinde, aynı anda hem suçluluk hem de üzüntü hissediyorum.

Al. Al. Al.

Çömezim, *sorumluluğunu* taşıdığım çömezim. Max ve Jeanine'i yakalamayı ya da her sorunu Eric'in üzerine yıkmayı öylesine kafaya takmış durumdayım ki sorumluluklarım

konusunda başarısız oldum. Fedakarlar'ı uyarıp uyarmama konusunda bile bir karar veremedim. Hayır, çok daha büyük bir sebebim var: insanları karanlıktan aydınlığa çıkarmam gerekirken kendimi korumak adına her şeyden uzak durdum. Kanyon kayalıklarında arkadaşlarla kahkahalar atmalar... Cesaret Oyunu'nun ardından gecenin bir vakti gidip dövme yaptırmalar... Birinciliğim açıklandığı zaman etrafımı saran o sevgi denizi... Yardım edemesem bile, Al'e bunları gösterebilirdim.

Bildiğim bir şey var: bu yılki çömezlik eğitiminden sonra, Eric beni görevden aldırma için fazla uğraşmak zorunda kalmayacak. İşim bitti.

Al. Al. Al.

Neden Cesurluk'ta ölen insanlar birden kahramanlaşıyor? Neden kahramanlaştırıyoruz? Ahlaktan nasibini almamış topluluk liderlerimiz, kuyumuzu kazan akranlarımız ve sivri dilli eğitmenlerimiz arasında kahraman olarak ilan edebildiklerimiz belki de sadece ölenlerimizdir. Bizi artık hayal kırıklığına uğratamayacakları için kahraman olurlar; biz onları unuturken, zamanla daha iyi hatıralarla aklımızda kalırlar.

Al, kendinden emin biri değildi, fazlasıyla duygusaldı. Sonrasında kıskançlaştı, şiddete başvurdu ve gitti. Al'den çok daha yumuşak insanlar yaşarken, ondan çok daha sert adamlar ölüp gittiler ve hiçbirinin mantıklı bir açıklaması yok.

Oysa Tris mantıklı bir açıklama bulabilmek için yanıp tutuşuyor. İsten içe kendini yiyip bitirdiğini, gözlerinden okuyabiliyorum. Belki de öfkedir. Belki ikisi birdendir. Birinden hoşlanmanın, nefret etmenin, sonra bu duygulardan herhangi biri tam olarak yerleşmeden onu kaybetmenin bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum. Cesurlar kahramanlık sloganları atarken uzaklaşan Tris'in peşine takılıyorum, çünkü ona kendisini daha iyi hissettirebileceğimi düşünecek kadar kendini beğenmiş biriyim.

Tabii, tabii. Belki de herkese karşı mesafeli olmaktan yorulduğum için, insanlardan uzak durmanın en iyi yol olduğundan artık emin olamadığım için onun peşine takılmışımdır.

"Tris," diyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor acı dolu bir sesle. "Cenazede olman gerekmiyor mu?"

"Senin de orada olman gerekmez mi?" Ona yaklaşıyorum.

"Saygı duymazken, saygı duruşunda bulunamam," dediğinde, böylesine buz gibi olabilmesine bir an için afallıyorum. Tris her zaman nazik biri değil ama nadiren küstahlık yapar. Yine de başını iki yana sallaması fazla zaman almıyor. "Öyle demek istemedim."

"Sorun değil."

"Bu çok saçma," diyor yüzü kızarıırken. "Al kendisini kanyondan aşağı atıyor ve Eric buna cesaret diyor, öyle mi? Al'in kafasına bıçak fırlatman için seni zorlayan Eric?" Yüzü çarpı-

lıyor. “Al, cesur falan değildi! Depresyondaydı, ödleğin tekiydi ve neredeyse beni öldürüyordu! Burada bunlara mı saygı duyuluyor?”

“Ne yapmalarını bekliyorsun?” diyorum, mümkün olduğunca nazikçe. Ama tabii beceremiyorum. “Ardından lanet mi okusunlar? Al öldü. Hiçbir şeyi duyamaz. Artık çok geç.”

“Mesele *Al* değil ki,” diyor Tris. “Mesele her şeyin göz göre göre olması! Şu anda herkes, kanyona atlamanın geçerli bir seçenek olduğunu düşünüyor. Yani, kanyona atlayıp intihar ettiğinde herkes sana kahraman diyecekse, *neden olmasın?* Herkes adını bir kahraman olarak anacaksa, neden olmasın?” Oysa meselenin *Al* olduğunu, Tris de bal gibi biliyor. “Ben...” Kendiyle cebelleşirken sözcükleri bulamıyor. “Ben anlayamıyorum... Böyle bir şey, Fedakarlık’ta *asla* olmazdı! Böyle şeyler orada olmaz! Asla. Burası *Al*’i çepeçevre kuşatıp mahvetti. Bunları söylediğimde bir Kasıntı oluyorsam, umurumda bile değil! *Aldırmıyorum!*”

Paranoyam öylesine derin ki ister istemez çeşmenin üzerindeki duvarda, mavi lambanın içine gömülü duran kameraya göz atıyorum. Kontrol odasındakiler bizi görebiliyor ve kötü şans bizden yanaysa, tam da şu anda bizi dinliyor bile olabilirler. Eric’in Tris’i topluluk haini ilan edişini, Tris’in cesedinin rayların dibindeki kaldırımlarda yattığını gözümde canlandırabiliyorum...

“Dikkatli konuş, Tris,” diyorum.

“Tek söyleyebileceğin bu mu?” Kaşlarını çatarak bana bakıyor. “Sadece dikkatli *olmam* mı gerekiyor? Hepsi bu mu?”

Beklediği cevabı vermediğimin farkındayım ama Cesurluk’un gözü karalığına böylesine isyan eden biri için kesinlikle gözü kara hareket ettiğini söyleyebilirim.

“En az Dürüstler kadar kötüsün, biliyor musun?” diyorum. Dürüstler, durmadan konuşur, asla sonuçlarını düşünmezler. Onu çeşmeden uzaklaştırıyorum. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda, karanlık bir nehirde yüzen sular gibi ölü gözleriyle karşılaştığımda kendimi kötü hissediyorum. Saldırıya uğradığında, çılgınlığını duymasaydım olabilecekleri düşünmeye katlanamıyorum.

“Bunu bir daha tekrarlamayacağım, o yüzden kulaklarını dört aç,” derken ellerimi omuzlarına yerleştiriyorum. “Seni izliyorlar. Özellikle de *seni*.”

Bıçak fırlatma olayından sonra Eric’in ona bakışını hatırlıyorum. Silinen simülasyon verilerini sorguladığını biliyorum. Hasarı, duvarlardan sızan sularla açıklamıştım. Eric ise hasarın Tris’in simülasyonundan beş dakika sonra gerçekleşmiş olmasını oldukça ilginç bulmuştu. İlginçti.

“Bırak beni,” diyor Tris.

Onu hemen bırakıyorum. Ses tınısını duymak istemiyorum.

“Seni de izliyorlar mı?”

Hep izlediler, hep izleyecekler. “Sana yardım etmeye çalışıyorum, sense yardım çabamı tepiyorsun.”

“Ah tabii, yardım ediyorsun,” diyor. “Bıçakla kulağımı ke-siyorsun, benimle alay ediyorsun, herkesten fazla bağınyor-sun. Çok yardımcı oluyorsun, çok.”

“Alay etmek mi? Bıçak atmamdan mı bahsediyorsun? Seninle alay falan etmedim!” Başımı iki yana sallıyorum. “Başarısız olursan yerini başkalarının alacağını hatırlatmaya çalışıyordum sadece.”

O gün, bunu açıkça belli ettiğimi sanmıştım. Beni birçok insandan daha iyi anlayabildiği için bunu da anladığını dü-şünmüştüm. Ama akıl okuyan bir medyum olmadığı için tabii ki anlamamış.

“Neden?” diye soruyor.

“Çünkü... Fedakarlık'tansın,” diyorum. “Ve... kendini dü-şünmediğin anlarda daha cesur davranıyorsun. Yerinde olsam, Fedakarlık içgüdülerinin geride kaldığı izlenimini yaratmak için daha büyük çaba gösterirdim, çünkü bazıları bunu keşfe-derse... eh, senin için hayırlı olmaz.”

“Neden? Ne hissettiğim kimin umurunda ki?”

“Onların tek ilgilendiği ne hissettiğin. Yaptığın işle ilgilen-diklerini düşünmeni sağlarlar ama aslında ilgilenmezler. Onlar için nasıl davrandığın değil, nasıl *düşündüğün* önemli. Açık bir kitap kadar anlaşılır olmalısın. Böylece onlar için bir tehdit oluşturmazsın.”

Elimi yüzünün hemen yanında duvara yaslayıp iyice yak-laştığımda, sırtımdaki dövmelerimi düşünüyorum. Beni bir

topluluk haini vapan dövmeleğim değil. dövmeleğimin benim için taşıdığı anlamdı. Tek bir topluluğun dar bakış açısından kaçışımdı. Kişiliğimin bambaşka parçalarının beni ben yaptığını düşünmemdi.

“Davranmamı istedikleri gibi davrandığım sürece, neden ne düşündüğümle ilgilendiklerini anlayamıyorum,” diyor Tris.

“Şu anda istedikleri gibi davranıyorsun, ama Fedakarlık devreleri olan beynin sana, hiç istemedikleri başka bir şey yapmanı söylerse, ne olacak?”

Zeke’i çok seviyorum, ama o iyi bir örnek oluşturuyor. Cesurluk’ta doğdu, Cesurluk’ta büyüdü, Cesurluk’u seçti. Onun her şeye tutarlı bir şekilde yaklaşmasını bekleyebilirim. Doğduğundan beri bir Cesur olarak yetiştirildi. Onun için başka bir seçenek yok.

“Yardıma ihtiyacım olmayabileceği, hiç aklına geldi mi?” diye soruyor bu sefer Tris. İçimden gülmek geliyor. Tabii ki bana ihtiyacı yok. Mesele ne zaman ben oldum ki? “Artık eskisi kadar güçsüz değilim, biliyorsun. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Seni korumaya çalıştığımı sanıyorsun,” diyorum ona biraz daha yaklaşırken. “Küçük olduğun, kız olduğun ya da Kasıntı olduğun için seni korumak istediğimi düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun.”

İyice yaklaşıyorum. Çenelerimiz birleştğinde bir an için aradaki boşluğu tamamen kapatmayı düşünüyorum.

“Oysa sırf ne kadar ileri gidebileceğimi görebilmek için, yelkenlerini indirene kadar seni zorlamak istiyorum,” diyorum. Söylediğimin tuhaf ve tehlikeli bir itiraf olduğunun farkındayım. Niyetim ona zarar vermek değil, asla da öyle bir niyetim olmadı, yine de beni yanlış anlamaması için içimden dua ediyorum. “Ama kendimi tutuyorum.”

“Asıl yapmak istediğin ne?” diye soruyor.

“Korku elini kolunu bağlamıyor,” diyorum. “Hatta seni uyandırıyor. Kendi gözlerimle gördüm. Müthiş bir yeteneğin var.” Korku simülasyonlarındaki buz gibi, çelik gibi, mavi alevler gibi gözleri hâlâ hatırımda. İncecik, kısacık bu kızın kollarının çelik teller gibi gerildiğini biliyorum. Varlığıyla tam bir çelişki yumağı. Elim çenesinden kayıp boynuna iniyor. “Bazen sadece bunu tekrar görmek istiyorum. Tekrar uyandırğını görmek istiyorum.”

Elleri belime yerleştğinde bedenlerimiz kenetleniyor. Kendini bana mı itiyor, yoksa beni kendine mi çekiyor, tam ayırt edemiyorum. Parmakları sırtımda dolaşıyor, onu daha önce hiç istemediğim kadar çok *istiyorum*. Bu öylesine fiziksel bir çekimden ibaret değil. Onu her şeyimle istiyorum. *Onu* istiyorum.

Sırtını, saçlarını okşuyorum. Bu kadarı yeter. Şimdilik.

“Ağlamalı mıyım?” dediğinde, yine Al hakkında konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor. Bu iyi, çünkü kucaklaşmamız onda ağlama ihtiyacı yaratsaydı, romantizm hakkında

hiçbir şey bilmediğimi kabul etmem gerekecekti. Gerçi aksini iddia edecek değilim. "Benim sorunum ne?"

"Gözyaşı uzmanına benziyor muyum?" Gözlerim birden dolar. birkaç saniye sonra kurur.

"Onu affetmiş olsaydım, sence... Sence şimdi hayatta olur muydu?"

"Bilmiyorum." Avucum yanağını okşarken parmaklarım kulağına kadar uzanıyor. Gerçekten küçük kulakları var. Çok sevimli.

"Benim suçummuş gibi hissediyorum," diyor.

Doğru.

"Senin suçun yok." Alnımı onunkine dayıyorum. Nefesiyle yüzümün ısındığını hissediyorum. Haklıydım, böylesi araya mesafe koymaktan daha iyi. Hem de çok daha iyi.

"Ama öyle hissetmem gerekir. Onu affetmeliydim."

"Belki. Belki yapabileceklerimizden çok daha fazlasını yapabiliirdik," diyorum. Sonra farkına bile varmadan içimdeki Fedakar ortaya çıkıyor. "Ama suçluluk duygusunun, bir sonraki sefer daha iyi olmamızı hatırlatmasına izin vermeliyiz."

Aniden geri çekildiğinde, söylediğimi unutması, soru sormaması için ona kötü davranmak için bildik bir duygu içimi sarıveriyor.

"Sen hangi topluluktandın, Dört?"

Sanırım biliyorsun. "Önemi yok. Artık buradayım. Sen de bunu kendine sürekli hatırlatsan iyi olur."

Artık ona yakın durmak yetmiyor, hep yakınında olmak istiyorum.

Onu öpmek istiyorum, ama şimdi zamanı değil.

Dudaklarım alnına değdiğinde ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz. Benim için artık geri dönüş yok.

Söylediği bir şey, gün boyunca aklımdan çıkmıyor. *Böyle şeyler Fedakarlık'ta asla yaşanmazdı.*

Başta kendimi, *Eski topluluğu hakkında hiçbir fikri yok,* diye düşünmekten alamıyorum.

Ama ben yanılıyorum. Tris haklı. Fedakarlık'ta yaşasaydı Al ölmez, hatta Tris'e saldırmak zorunda kalmazdı. Bir zamanlar inandığım ya da inanmak istediğim gibi yüreklerinde saf iyilik taşıyan insanlar olmayabilirlerdi, ama kesinlikle kötü insanlar da olmayacaklardı.

Gözlerimi yumduğumda, Max'in bilgisayarında bulduğum Fedakarlık haritası göz kapaklarımda belirliyor. Onları uyarsam da uyarmasam da her hâlükârda iki topluluk için bir hain sayılacağım. Sadakat imkânsızsa, o zaman ben neyi dert ediyorum ki?

Bir plan geliştirmem zaman alıyor. Tris normal bir Cesurluk kızı olsaydı ve ben de normal bir Cesurluk erkeği olsaydım, ona çıkma teklif eder, kanyonun kıyısında onunla öpüşür, ardından Cesurluk'ta havamı atardım. Ama birbirimize söyle-

diklerimizden sonra, birbirimize en karanlık yanlarımızı gösterdikten sonra böylesi fazlasıyla sıradan geliyor.

Belki sorun budur. Şu anda her şey tek yanlı. Onu tanıyorum, nelerden korktuğunu, nelerden nefret ettiğini, neleri sevdiğini biliyorum, oysa Tris benim hakkımda sadece anlattıklarımı biliyor. Ve kesin konuşmama sorunum yüzünden ona söylediklerim öyle yuvarlak ki hakkımda doğru dürüst bilgi sahibi olduğu söylenemez.

Ne yapacağıma karar verdikten sonra ise harekete geçmek sorun oluyor.

Korku simülasyonu odasında bilgisayarı açıp kendi takip programıma tıklıyorum. Depodan iki şırınga simülasyon serumu aldıktan sonra planladığım gibi küçük siyah bir kutuya koyuyorum. Ardından benimle gelmesini istemek üzere nasıl yalnız yakalayacağımı bilemesem de Tris'i almak için transferlerin yatakhanesine yöneliyorum.

Tris'i, kanyonun korkuluklarında Will ve Christina'yla birlikte görüyorum. Seslenip ona sorabilirim, ama yapamıyorum. Onu kafamın içine sokmakla delilik mi ediyorum? Marcus'u görmesine, adımı öğrenmesine, bugüne kadar saklamak için göbeğimi çatlattığım her şeyi bilmesine izin verecek miyim?

Çukur'un patikalarını tırmanırken midem yanıyor. Lobiye geldiğimde, etrafımızdaki şehir ışıkları sönmek üzere. Merdivenlerde adımlarını duyuyorum. Ardımdan gelmiş.

Siyah kutuyu elimde çeviriyorum.

“Geldiğine göre,” diyorum, komik kaçsa da, sanki sıradan bir şey söylemiş gibi. “Benimle birlikte girmek istersin diye düşündüm.”

“Korku simülasyonuna mı?”

“Evet.”

“Bu yapılabilir mi?”

“Serum seni programa bağlıyor, ama kimin korku simülasyonuna girdiğini program belirliyor. Ve program şu anda, benimkine ayarlı.”

“Görmeme izin mi vereceksin?”

Ona bakamıyorum. “Sence başka neden simülasyona giriyorum?” Midem iyice kasılıyor. “Sana göstermek istediğim şeyler var.”

Kutuyu açıp ilk şırıngayı çıkarıyorum. Başını yana eğdiğinde, korku simülasyonlarında hep yaptığım gibi iğneyi boynuna batırıyorum. Ama kendi şırıngamı batırmak yerine, kutuyu ona uzatıyorum. Her şey planladığım gibi ilerlemeli.

“Bunu daha önce hiç yapmadım,” diyor.

“Tam şuraya,” diyorum parmağımın boynuma dokunarak. İğneyi batırırken eli biraz titriyor. Derin sızı çok tanıdık geliyor, ama aldırmiyorum. Bugüne kadar defalarca aynı acıyı tattım. Yüzüne bakıyorum. Artık geri dönüş yok. Geri dönüş yok. Bizi biz yapanları görmenin zamanı geldi.

Elini tutuyorum. Ya da belki o benimkini tutuyor. Farkında değilim. Birlikte korku simülasyonu odasına giriyoruz.

"Bakalım, bana neden Dört dendiğini anlayabilecek misin?"

Kapı arkamızdan kapandığında karanlıkta kalıyoruz. Tris bana sokulup "Gerçek adın ne?" diye soruyor.

"Belki bunu da öğrenirsin."

Simülasyon başlıyor.

Odanın duvarları uçsuz bucaksız masmavi bir gökyüzüne dönüşürken, kendimizi güneşle ışıldayan şehrin ortasındaki binanın tepesinde buluyoruz. Rüzgâr bütün gücüyle esmeye başlamadan önce her şey çok güzel görünüyor. Kolumu ona sarıyorum, çünkü burada benden daha dengeli olduğunu biliyorum.

Nefes almakta zorlanmam şaşırtıcı değil. Rüzgârın beni boğduğunu hissediyorum, yükseklik bir top gibi olduğum yere kıvrılma isteğimi arttırıyor.

"Atlamamız gerekiyor, değil mi?" diye sorduğunda, ödlelik yapamayacağımı hatırlıyorum. Korkumla yüzleşmem gerekiyor.

Başımı sallıyorum.

"Üç deyince, tamam mı?"

Tekrar başımı sallıyorum. Tek yapmam gereken onun yaptığını yapmak. Tek yapmam gereken bu.

Tris, üçe kadar saydıktan sonra koşarken, o bir yelkenliymiş, bense denize attığı demirmişim gibi beni peşinden sürük-lüyor, birlikte aşağı doğru çekiliyoruz. Düşerken bedenimin her santimetrekaresi düşme hissiyle sarsılıyor, bütün sinir uç-larımda dehşeti hissediyorum. Sonunda elim göğsüme yapış-mış bir şekilde kendimi yerde buluyorum.

Tris ayağa kalkmama yardım ediyor. Hiç duraksamadan Dönme Dolaba nasıl tırmandığını hatırlayınca kendimi aptal gibi hissediyorum.

“Sırada ne var?”

Ona bunun bir oyun olmadığını söylemek istiyorum; korkularım, lunaparkta heyecanla binebileceği oyuncaklar değil. Ama muhtemelen zaten böyle bir şey kastetmiyordur.

“Sıradaki—”

Duvar aniden ortaya çıkıyor, ikimizin de sırtına iki yanımızdan basturmaya başlıyor. Duvarın gücüyle birbirimize daha önce hiç olmadığı kadar sokuluyoruz.

“Hapsolmak,” diyorum. Onunlayken duvarların arasında sıkışıp kalmak daha beter. Tris havanın yarısını tüketiyor. Üzerine abanırken belli belirsiz inliyorum. Buradan nefret ediyorum. Buraya hapsolmaktan *nefret* ediyorum.

“Hey,” diyor Tris. “Sorun yok. Dur—”

Kolumu kendine çekip beline sarıyor. Bugüne kadar onun dümdüz olduğunu düşünüyordum. Benim için bir deri bir kemikten ibaretti. Oysa kıvrımlı beli yumuşacık.

“Hayatımda ilk kez bu kadar minyon olduğuma seviniyorum,” diyor.

“Hımmm.”

Nasıl çıkacağımızı anlatmaya başlıyor. Korku simülasyonundan çıkış stratejisi geliştiriyor. Nefeslerime odaklanmaya çalışıyorum. Sonra kutuyu iyice küçültmek için ikimizi birden

geri bastırıyor, açılan küçücük alanda dönüp sırtını göğsüme dayıyor. Böylece ona arkadan sarılıyorum.

“Böylesi daha kötü,” diyorum, çünkü hem kutunun içinde kapalı kalmak hem de ona böylesine yakından dokunmak sinirlerimi hoplatıyor, düzgün düşünemiyorum. “Bu kesinlikle...”

“Şşş. Kollarını sıkı tut.”

Beline iyice sarılıp yüzümü omzuna gömüyorum. Elma gibi tatlı Cesurluk sabunu kokuyor.

Nerede olduğumu unutuyorum.

Tris yine korku simülasyonundan bahsediyor. Onu dinliyorum, ama daha çok onu *hissediyorum*.

“Yani nerede olduğumuzu unutmaya çalış,” diye sözünü bitiriyor.

“Sahi mi?” Dudaklarımı kulağına dayarken, ne yaptığımın farkındayım. Kafam dağılsın istiyorum, ama aynı zamanda kafası dağılanın sadece ben olmadığımı da sezebiliyorum. “O kadar kolay, ha?”

“Çoğu erkek, bir kızla küçücük alanlarda sıkışıp kalmaktan keyif alır.”

“Klostrofobisi olan erkekler keyif falan almaz, Tris!”

“Tamam, tamam.” Elimi göğsüne, tam köprücük kemiklerinin başladığı noktaya götürüyor. Bir anda sadece tek bir şey düşünebiliyorum ve bunun kutudan çıkmakla uzaktan yakından alakası yok. “Kalp atışlarımı hisset. Hissedebiliyor musun?”

“Evet.”

“Ne kadar düzenli attığını hissedebiliyor musun?”

Omzuna gülümsüyorum. “Çok hızlı.”

“Eh, evet, bunun kutuyla hiç alakası yok.” Tabii ki yok.

“Her nefesimde sen de nefes al. Buna odaklan.”

Birlikte nefes alıp veriyoruz. Tekrarlıyoruz.

“Neden bu korkunun nereden kaynaklandığını söylemiyorsun? Belki konuşarak üstesinden gelebiliriz.”

Korkumun şimdiye kadar çoktan kaybolmuş olması gerektiğinin farkındayım, ama Tris korkumdan uzaklaştırmak yerine, bir şekilde beni rahatsız edici bir noktada tutmaya devam ediyor. Kutunun geldiği yere odaklanmaya çalışıyorum.

“Şey... tamam.” *Tamam, söyle gitsin, gerçek bir şey olsun.*

“Bu kutu... harika çocukluğumdan geliyor. Çocukluğumdaki cezam. İkinci kattaki küçük dolap.”

Yaptığım hatayı düşünmem için karanlığa hapsedilmek... Aslında diğer cezalardan daha iyiydi. Ama kimi zaman, orada çok uzun süre kaldığımda, ciğerlerim taze hava için yanıp kavrulurdu.

“Annem, kışlık kabanlarımızı dolapta saklardı,” diyor Tris. Ona söylediğim şeyden sonra, kulağa fazlasıyla aptalca geliyor, ama başka ne diyeceğini kestiremediğinin farkındayım.

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum,” diyorum nefesimi tutarak. Tris, hâlâ ne diyeceğini bilemiyor, çünkü böyle bir durum karşısında kimse söyleyecek söz bulamaz. Acı içinde

geçen çocukluğum, başkalarının kaldıramayacağı kadar zavalıca geçti. Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor.

“Tamam. O zaman... ben konuşurum. Bana bir şey sor.”

Başımı kaldırıyorum. Ona odaklanmak daha önce işe yaramıştı. Sırtı göğsüme yapışmış hâlde olduğundan, kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyorum. Kaslarla örülü iki güçlü iskelet, birbirine dolanmış hâlde orada öylece yatıyor. İki Fedakarlık transferi, beceriksiz flörtleşmelerinden kaçmaya çalışıyor. “Kalbin niye bu kadar hızlı atıyor, Tris?”

“Şey, ben... ben seni çok az tanıyorum.” Kaslarını çatattığını gözümde canlandırabiliyorum. “Seni çok az tanıyorum ve şu anda seninle bir kutunun içine sıkışmış hâldeyim, Dört. Başka neden olabilir?”

“Senin korku simülasyonunda olsaydık...” diyorum. “Kutunda olur muydum?”

“Senden korkmuyorum.”

“Tabii ki korkmuyorsun. Öyle demek istemedim.” *Benden korkuyor musun, demek istemedim, aksine senin için korku simülasyonunda yer alabilecek kadar önemim var mı, demek istedim.*

Muhtemelen o kadar önemsemiyordur. Tris haklı; beni çok az tanıyor. Ama yine de kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Güldüğümde kahkahamın gücünden etkilenmiş gibi etrafımızı saran duvarlar patlayıveriyor, temiz hava ciğerlerimize

doluyor. Derin bir nefes aldığımda zorla da olsa birbirimizden ayrılıyor. Tris, kuşkulu gözlerle bana bakıyor.

“Belki Dürüstlük’e daha uygunsundur, çünkü berbat bir yalancısın,” diyorum.

“Sanırım girdiğim adaylık testi, o seçeneği tamamen dışarıda bıraktı.”

“O adaylık testi hiçbir şey bilmiyor.”

“Sen ne demeye çalışıyorsun? Test sonucun yüzünden Cesurluk’ta değil misin?”

Omuz silkiyorum. “Tam sayılmaz, hayır. Ben...”

Göz ucuyla bir şey fark ettiğimde, birden o tarafa dönüyorum. Sıradan bir yüzü olan bir kadın, odanın karşısında tek başına duruyor. Aramızdaki masanın üzerinde bir tabanca var.

“Onu öldürmen gerekiyor,” diyor Tris.

“Her seferinde.”

“O gerçek biri değil.”

“Gerçek görünüyor. Gerçek hissettiriyor.”

“Gerçek olsaydı, o *seni* çoktan öldürmüştü.”

“Tamam. Ben... yapmam gerekeni yapacağım.” Masaya doğru yürüyorum. “Bu o kadar da kötü değil. En azından paniklemliyorum.”

Korku, sadece panik ve dehşetten ibaret değil. Çok daha derin, çok daha korkunç türleri var. Endişe ve derin bir iğrenme de bunlardan ikisi.

Düşünmeden tabancaya mermiyi sürüyorum, hedef alıp kadının yüzüne bakıyorum. Ne yapacağımı biliyormuş ve buna razıymış gibi kadın bomboş bakıyor.

Herhangi bir topluluğun kıyafetlerini giymemiş, ama canını yakmamı beklercesine karşımda öylece dururken Fedakarlık'tan olması çok büyük bir olasılık. Her Fedakar, namlu üstlerine doğrultulduğunda aynen böyle bekler. Zaten tam da bu yüzden Max ve Jeanine, hatta Evelyn istedikleri gibi iş çevirebiliyorlar.

Tek gözümü yumup nişan alıyorum, sonra ateş ediyorum.

Kadın yere yığılırken, bayılına kadar yumrukladığım Drew geliyor aklıma.

Tris'in elini kolumda hissediyorum. "Haydi devam edelim."

Masanın yanından geçerken korkuyla ürperiyorum. Son korkumu beklemek bile, korkunun ta kendisi sayılabilir.

"İşte başlıyoruz," diyorum.

Altında durduğumuz ışık huzmesine, karanlık bir gölge yaklaşıyor. Etrafımızda dolaşırken sadece ayakkabısını görebiliyoruz. Sonra gölge karşımda duruyor. Zifiri karanlık gözleri, gri kıyafetleri, kısa kesilmiş saçlarıyla ışığın çepeçevre aydınlatığı loş kafayı gördüğünde Tris, "Marcus," diye fısıldıyor.

Babamı seyrediyorum. İlk hamlesini bekliyorum. "Şimdi adımı öğreneceksin," diyorum Tris'e.

"O senin..." Birden anlıyor. Zaten bir daha unutamayacak, istesem de ona adımı unutturamam. "Tobias."

Uzun zamandır ismim bir tehdit olarak değil, bir kavrayış olarak dile getirilmemişti.

Marcus, yumruğuna sardığı kemeri boşaltıyor.

“Ama bu sadece senin iyiliğin için,” dediğinde çığlık atmak istiyorum.

O anda Marcuslar etrafımızda çoğalırken, kemer uçları beyaz fayansın üzerinde sürüklenmeye başlıyor. Büzülüyorum, yüzümü kapatıyorum, bekliyorum, bekliyorum. Kemer havalandığında etime değmeden önce iyice küçölüyorum, ama kemer inmiyor.

Tris önümde duruyor. Tepeden tırnağa gergin bir şekilde kolunu havaya kaldırmış. Kemer koluna dolandığında dişlerini sıkıyor, sonra kemeri kaptığı gibi şaklatıyor. Öylesine güçlü bir hareket ki Marcus’un etinde patlayan kemerin *sesiyle* hayretler içinde kalıyorum.

Tris’e saldırmaya yeltendiğinde, bu sefer ben öne geçiyorum. Bu sefer, dövüşmeye hazırım.

Marcus’un yerinde yeller eserken Tris bana dönüp, “Bu kadar mı?” diye soruyor. “En kötü korkuların bunlar mı? Neden sadece dört... ah, şimdi anlaşıldı.”

Gözlerini gözlerime dikeyor.

“Sana bu yüzden...”

Marcus’u öğrendiğinde bana acıyarak bakmasından, onun karşısında kendimi küçücük, zavallı ve boş hissedeceğimden korkmuştum.

Ama Tris onu gördü. *Ona* korkuyla değil, öfkeyle bakarken, kendimi zayıf değil, daha güçlü hissetmemi, babamın karşısında dimdik durmamı sağladı.

Dirseğinden tutup kendime çekiyorum ve yavaşça yanığından öpüyorum. Teni tenimi yakıyor. Sımsıkı sarılırken ona iyice sokuluyorum.

“Hey,” diyor Tris nefes nefese. “Bitti.”

Parmaklarımı saçlarına doluyorum.

“*Sayende,*” diyorum.

Bazı geceler Zeke ve Shauna’yla gittiğimiz kayalıklara götürüyorum onu. Suyun hemen üzerindeki düz bir taşın üzerinde otururken, püsküren damlalar ayakkabılarımı ıslatıyor, ama soğuk olmadığından aldırmiyorum. Tüm çömezler gibi Tris de kafayı adaylık testine takmış olduğundan, onunla bu konuda konuşmakta zorlanıyorum. Eğer sırlardan birini açık edersen, gerisi çorap söküşü gibi gelir diye düşünürüm her zaman. Yine de dürüstlük denen kavram aslında zamanla gelişen bir alışkanlık olduğundan bence dilediğin zaman düğmesini açıp kapayamazsın.

“Bak, bunları herkese söylemem. Arkadaşlarıma bile söylemem.” Çamurlu karanlık suların üzerinden hızla akan çöplere, eski kıyafetlere, yolculuğa çıkan küçük gemileri andıran boş şişeleri seyrediyorum. “Adaylık testi sonucum beklendiği gibiydi. Fedakarlık çıktı.”

“Ya,” derken Tris kaşlarını çatıyor. “Yine de Cesurluk’u mu seçtin?”

“Öyle gerekiyordu.”

“Neden oradan ayrılmak istedin?”

Aklımdakileri dile dökebileceğimden emin olamadığım için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, çünkü bunları yüksek sesle söylemek beni bir topluluk haini yapar, öte yandan aynı zamanda ödlelik yaptığımı hissetmeye başlarım.

“Babandan uzaklaşman gerekiyordu,” diye sorusunu kendisi yanıtlıyor Tris. “Bu yüzden mi Cesurluk lideri olmak istemedin? Lider olduğunda onunla yine karşılaşmak zorunda kalacağın için mi?”

Omuz silkiyorum. “Hem o hem de aslına bakarsan hiçbir zaman kendimi tam olarak Cesurluk’a ait hissetmemem. En azından şu andaki Cesurlara kendimi yakın hissetmiyorum.” Bu pek doğru sayılmaz. Tris’e Max ve Jeanine’in planladığı saldırıdan bahsetmem ne kadar doğru olur, emin değilim. İçten içe bencilce bir hisle, bu gerçeği bir süre daha kendimde tutmak istiyorum.

“Ama... müthiş birisin,” diyor Tris. “Yani Cesurluk standartlarında müthişsin. Sadece dört korku, duyulmuş şey değil. Buraya nasıl ait hissetmezsin?”

Yine omuz silkiyorum. Üzerinden zaman geçtikçe, korku simülasyonumun diğerlerinden farklı olarak bu kadar basit olması çok daha tuhafıma gidiyor. Bir sürü şey canımı sıkı-

biliyor. tepemi attırıyor, rahatsız hissetmeme neden oluyor... ama bunlarla yüzleşmem gerektiğinde, felce uğramadan *harekete* geçebiliyorum. Kendime hâkim olmazsam, sadece dört korkum beni felç edebilir. Aradaki tek fark bu.

“Fedakarlıkla cesaretin aslında birbirinden hiç farklı olmadığını duymuştum,” diyorum, üzerimizde âdeta sonsuza uzanan Çukur’un yukarılarına bakarken. Oturduğumuz yerden gökyüzü küçücük görünüyor. “Hayatın boyunca kendini unutmam gerektiği öğretilir, o yüzden tehlikeyle karşılaştığında ilk tepkin de kendini unutmak olur. Fedakarlık’ta çok daha kolay yaşayabilirdim.”

“Eh, olabilir. Bense Fedakarlık’tan, ne kadar çabalarsam çabalayayım yeterince fedakâr olamadığım için ayrıldım.”

“Bence bu doğru olamaz,” diyorum gülümseyerek. “Arkadaşı için bıçakların önünde durmayı göze alan, beni korumak için kemerle babama vuran bir kız, fedakâr olmaktan o kadar da uzak olamaz, değil mi?”

Bu bakış açısını duyduğunda, Tris başka bir dünyadan gelmiş gibi hayretle bakıyor, gözleri âdeta karanlıkta parlıyor.

“Beni yakından izliyordun, değil mi?” diye soruyor, aklımı okumuş gibi. Ama yüzünü incelememi kastetmiyor.

“İnsanları gözlemlemeyi severim,” diyorum ona pis pis sırıtarak.

“Belki sen de Dürüstlük’ü seçmeliydin, Dört. Çünkü berbat bir yalancısın.”

Elimi onunkinin üzerine koyup iyice sokuluyorum. “Pekâlâ.” Saldırıda incinen burnu, yine eskisi gibi ince ve uzun görünüyor. Dudakları da iyileşti. Güzel dudakları var. “Senden hoşlandığım için seni izliyordum. Ve... bana *Dört* deme, olur mu? Adımı... tekrar duymak hoşuma gidiyor.”

Bir an için şaşkınlıkla bana bakakalıyor.

“Ama yaşça benden büyüksün... Tobias.”

Adımı ondan duymak çok güzel. O söyleyince adımdan utanmıyorum.

“Evet, arada iki yıllık *aşılmaz* bir uçurum var, değil mi?”

“Kendimi küçümsediğimden falan değil,” diyor inatla. “Sadece anlayamıyorum. Senden küçüğüm. Güzel değilim. Ben—”

Gülüp şakağına bir öpücük konduruyorum.

“Dalga geçme,” diyor, bir parça nefes nefese. “Güzel olmadığımı biliyorsun. Çirkin değilim belki, ama güzel de değilim.”

Güzel kelimesinin temsil ettiği her şey, şu anda sabrımı taşıracak kadar anlamsız geliyor.

“Tamam. Güzel değilsin. N’olmuş?” Cesaretimi toplamaya çalışırken, dudaklarım yanağına kayıyor. “Seni olduğun gibi seviyorum.” Geri çekiliyorum. “Acayip zekisin. Cesursun. Ve Marcus meselesini öğrendiğin hâlde bana... tekmelenmiş bir enikmişim falan gibi tuhaf tuhaf bakmıyorsun.”

“Eh,” diyor bir gerçeğe parmak basıyormuş gibi. “Çünkü enik falan değilsin.”

Hislerim beni yanıltmamış: Tris, güvenilir biri. İyisiyle kötüsüyle sırlarımı, utançlarımı, terk ettiğim ismimi onunla paylaşmakla iyi etmişim. Bundan adım gibi eminim.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda cesaretim yerine gelince sırtıp onu tekrar öpüyorum.

Yetmiyor. Onu kendime çekip daha ateşli öpüyorum. Tris birden canlanıp kollarını boynuma doluyor, bana iyice sokuluyor. Yine de yetmiyor. Böyle bir şey mümkün mü?

Tris'i transfer yatakhanesine geri götürürken, ayakkabılarım hâlâ nehrin sıçratığı sulardan dolayı sırlıklam. Kapıdan içeri girerken bana bakıp gülümsüyor. Ardından kendi daireme yürüyorum. Neşeli rahatlığımın yerini yine huzursuzluğa bırakması fazla zaman almıyor. Korku simülasyonumda Tris'in kolunu saran kemeri izlediğim ve ona cesaretle fedakârlığın sıklıkla aynı şey olduğunu söylediğim zaman dilimi arasında bir karar vermiştim.

Köşeyi döndüğümde daireme değil, doğrudan Max'in dairesinin yanına çıkan merdivenlere yöneliyorum.

Yukarı çıktığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Hızla geçen tren vagonları, ayın gümüş ışığını yansıtıyor. Rayların arka tarafına geçip Fedakarlık yerleşkesine ilerliyorum.

Tris, Fedakarlık'tan geldi. Yani içindeki gücün bir kısmı eski topluluğundan geliyor. Kendinden daha zayıfları savun-

mak zorunda hissettiğinde, bu güç ortaya çıkıyor. Tam da bu yüzden, onun gibi hisseden insanların Cesurluk-Bilgelik silahlarıyla yok olacakları fikrine katlanamıyorum. Bana yalın söylemiş olabilirler, belki Cesurluk'u seçtiğimde hayal kırıklığına uğramış olabilirler, hatta şu anda doğru dürüst bir Cesur bile değilim, ama kendime ihanet edemem. Hangi topluluktan olursam olayım, doğru olanı yapmam gerektiğini *biliyorum*.

Fedakarlık yerleşkesi o kadar temiz ki sokaklarda, kaldırımlarda, bahçelerde tek bir çöp parçası bile yok. Birbirinin aynı gri binalar, topluluksuzlar yokluk içindeyken bencilik yapmak istemeyen insanlar yüzünden yer yer eskimiş, ama hâlâ düzgün ve aynılar. Bu sokaklar kolaylıkla bir labirente dönüşebilir, oysa Marcus'un evine giden yolu unutacak kadar buralardan uzak kalmadım.

Eski evim diye düşünmek yerine, bu kadar kısa zamanda doğrudan *onun* evi olarak düşünmem tuhaf.

Belki ona söylemem gerekmez; belki başka bir Fedakarlık lideriyle konuşabilirim. Ama Marcus en etkili liderlerden biri. Üstelik Uyumsuz olduğum için beni korumaya çalışan *baba* yanı hâlâ aklımda. Korku simülasyonumda, Tris onun bir canavar değil, sadece bir adam olduğunu gösterdiğinde hissettiğim gücü yine içimde hissetmeye çalışıyorum ki onunla yüzleşebileyim. Fakat Tris yanımda olmadığı için kendimi kâğıtın yapılmış gibi güçsüz hissediyorum.

Kapıya yürürken bacaklarım taş kesiliyor. Sanki eklemle-
rim yok. Kapıyı tıklamıyorum. Etrafta birilerini uyandırmak
istemem. Paspasın altından yedek anahtarı alıp ön kapıyı
açıyorum.

Geç olmasına rağmen mutfak ışığı hâlâ yanıyor. Kapıdan
girdiğimde onu görüyorum. Arkasındaki mutfak masası
kâğıtlarla kaplı. Ayakları çıplak; ayakkabılarını oturma odası
halısının üzerinde dağınık bir şekilde bırakmış. Gözleri, tıpkı
kâbuslarımdaki gibi gölgeli.

“Burada ne işin var?” diyor beni baştan aşağı süzerken. Neye
baktığını merak ederken üzerimdeki Cesurluk siyahı botları ve
ceketi, sırtımdan ensemeye sızan dövmemi hatırlıyorum. Bana
doğru geldiğinde, ondan daha uzun olduğumu fark ediyorum,
ondan çok daha güçlü olduğumu hissediyorum.

Artık bana gücü yetmez.

“Bu evde istenmiyorsun,” diyor.

“Ben...” Sırtımı dikleştiriyorum ve bunu kambur dur-
mamdan nefret ettiği için yapmıyorum. “Umurumda değil,”
dediğimde, şaşırmış gibi gözlerini kocaman açıyor.

Belki onu şaşırtmışımdır.

“Seni uyarmaya geldim,” diyorum. “Bir şey öğrendim.
Saldırı planları. Max ve Jeanine, Fedakarlık’a saldıracak. Ne
zaman ya da nasıl yapacaklar, bilmiyorum.”

Birkaç saniye beni izliyor. Eleştiren gözlerinden tam rahat-
sızlık duyacakken yüzünde pis bir sırıtış beliriyor.

“Max ve Jeanine saldıracak,” diyor. “Sadece ikisi? Bir tür simülasyon şırıngalarıyla?” Gözlerini kısıyor. “Seni Max mi gönderdi? Cesurluk’taki yordakçısı sen mi oldun? Ne yani? Beni korkutmaya mı çalışıyor?”

Fedakarlık’ı uyardırmaya gelirken, en zorunun bu evin kapısından içeri girmek olacağını düşünmüştüm. Marcus’un bana *inanmayacağı* aklımın ucundan bile geçmemiştir.

“Aptalca konuşma,” diyorum. Aynı evde yaşasak, onunla asla böyle konuşamazdım, ama iki yıllık Cesurluk hayatı, insanın konuşma şeklini ister istemez şekillendiriyor. “Max’ten kuşkulaniyorsan bir nedeni vardır. Ben de sana kuşkulandırmakta haklı olduğunu söylüyorum. Sana kuşkulaların için bir kanıt veriyorum. Hayatınız tehlikede. Hepinizin hayatı söz konusu.”

“Topluluğuna ihanet ettikten sonra...” Sesi alçalıyor, “*Ailene* ihanet ettikten sonra, beni küçük düşürdükten sonra evime gelmeye nasıl cüret edersin?” Başını iki yana sallıyor. “Max ve Jeanine’in canı istiyor diye, oğlum tarafından gözümün korkutulmasına asla izin vermem.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” diyorum. “Unut gitsin. Başkasına gitmem gerektiğini biliyordum.”

Kapıya döndüğümde, “Öylece çekip gidemezsin.”

Kolumu sertçe kavradığında eline bakarken bir an için başım dönüyor. Bir an için, olacıklara kendimi hazırlamak üzere bedenimi terk etmek istiyorum.

Ona karşı koyabilirsin, diye düşünüyorum, korku simülasyonumda kemeri yakaladığı gibi karşı saldırıya geçen Tris'i hatırlarken.

Kolumu çekiyorum. Sıkıca kavramış olsa da artık ondan daha güçlüyüm. Ama sonrasında toparlayabildiğim bütün gücü kullanarak evden çıkıyorum. Arkamdan seslenerek, komşuları uyandırma riskini göze alamıyor. Biraz titrediklerinden ellerimi ceplerime tıkıyorum. Kapı sesi gelmiyor. Hâlâ beni seyrettiğini biliyorum.

Dönüşüm, hayal ettiğim kadar muhteşem olmadı.

Cesurluk binasının eşikinden girerken suçluluk duygusuyla yanıp kavruluyorum. Az önce yaptığım şey yüzünden, bütün Cesurların kınayan gözlerini üzerime dikmesinden korkuyorum. Cesurluk liderlerini hiç saydım. Peki ne için? Nefret ettiğim, bana inanmayan bir adam için mi? Topluluk haini olmayı göze almaya değer miydi?

Cam zeminden ayın yansımasını uzaktan bile olsa yakalayan sakın ve karanlık kanyon sularına bakıyorum. Daha birkaç saat önce burada durmuş, korumak için âdeta savaş verdiğim sırlarımı neredeyse hiç tanımadığım bir kıza gösteriyordum.

Oysa *Tris*, güvenimi Marcus'tan çok daha fazla hak etmişti. O, annesi ve hâlâ yürekten inandığı topluluk üyeleri, hâlâ korunmaya değer. Ve ben onları sonuna kadar koruyacağım.

TOBIAS'IN GÖZÜNDEN ÇOK ÖZEL

TRIS UYUMSUZ

BÖLÜMLERİ

"İLK ATLAYAN -TRIS!"

"DİKKATLİ OL, TRIS."

"İYİ GÖRÜNÜYORSUN, TRIS."

“İLK ATLAYAN -TRIS!”

SAATİME BAKIYORUM. İLK ÇÖMEZ HER AN ATLAYABİLİR.

Ortadaki geniş ve sağlam ağ, yukarıdan sızan güneşle parlıyor. Buraya en son geçen Seçim Günü, ondan önce de ilk atladığım gün gelmiştim. Çatının kenarında dururken beynimin ve bütün bedenimin dehşetle buluştuğu o anı hatırlamak bile istemiyorum. Sonrası korkunç bir düşüş, çaresizce havaya tutunmaya çalışan kollar ve bacaklar, sırtıma ve boynuma batan ağın ipleri...

“Eşek şakası nasıldı?” diye soruyor Lauren.

Neyi kastettiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor: Zeke’e yapmak için ondan istediğim programı soruyor. “Henüz yapmadım. Bugün mesaimiz denk düşmedi.”

“Biliyorsun, eğitim konusunda ciddiysen, seni teknik servislerde kullanabiliriz,” diyor.

“Eleman arıyorsanız, Zeke’le konuşsan daha iyi olur. O benden çok daha iyi.”

“Öyle ama Zeke çenesini ne zaman kapatması gerektiğini bilmiyor.” diye yanıtlıyor Lauren. “İşe alırken yetenekten çok uyuma bakıyoruz. Anlarsın ya, zamanın büyük bölümünü birlikte geçiriyoruz.”

Sırıtiyorum. Zeke, etrafının gevezelerle dolu olmasına bayılır, ama bu beni hiç rahatsız etmedi.

Bazen hiç zorlanmadan bir sohbet konusu açılabileceğini bilmek iyi geliyor.

Lauren, kaşındaki metal halkalardan biriyle oynarken bekliyoruz. Binanın tepesini görebilmek için başımı uzatıyorum, ama tek görebildiğim gökyüzü.

“Bahse girerim, ilk atlayan Cesurluk’ta doğanlardan biri olacak,” diyor Lauren.

“Hep Cesurluk’ta doğanlardan biri olur. Bahse girmeye gerek yok.”

Cesurların doğuştan gelen ve hiç adil olmayan bir avantajları var. Mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışsak da genellikle atlamadan önce aşağıda ne olduğunu bilirler. Burayı sadece Seçim Gününde giriş olarak kullanırız, fakat Cesurlar meraklı insanlardır; kimselerin onları izlemediğini düşündükleri her an yerleşkenin ucunu bucağını keşfe çıkarlar. Aynı zamanda cesur hamleler yapmaya eğilimli büyürler. Olmayacak işlere kalkışır, yapmaya karar verdikleri şeyi gözlerini karararak yaparlar. Daha hiçbir şey öğrenmeden böyle davranması için transferin gerçekten tuhaf biri olması gerekir.

Sonra onu görüyorum.

Görmeyi beklediğim simsiyah bir gölge değil bu. Hayalet gibi bir grilik, havada yuvarlanıyor. Metal ayakları şaklatarak gerildiğinde ağ kızı beşik gibi kucaklıyor. Bir an hayretle, bana fazlasıyla tanıdık gelen giysilere bakıyorum. Sonra elimi ağıın üzerinden ona uzatıyorum.

Parmaklarımı kavradığında onu aşağı çekiyorum. Sendeleterek yere konduğunda dengesini sağlayabilsin diye kolundan tutuyorum.

Çok küçük, fazlasıyla zayıf bir kız. Ağa çarptığı anda dağılabilmemiş gibi kırılgan görünüyor. Kocaman gözleri masmavi.

“Teşekkürler,” diyor. Kırılgan görünse de sesi titremiyor.

“İnanamıyorum,” diyor Lauren, her zamankinden çok daha kabadayı bir tavırla. “İlk atlayan bir Kasıntı, öyle mi? Duyulmuş şey değil.”

Lauren haklı. Böylesi duyulmuş şey değil. Hatta bir Kasıntının Cesurluk’a katılmayı seçmesi bile nadirdir. Geçen yıl Fedakarlık’tan hiç transfer gelmedi mesela. Ondan önce de uzun süre sonra sadece ben gelmişim.

“Onları terk etmesinin bir nedeni var, Lauren,” derken sanki orada değilim. Bir an için bedenimden uzaklaştığımı hissediyorum. Kendimi toparlayıp çömeze, “Adın ne?” diye soruyorum.

“Şey...” Duraksadığında, onu tanıyormuşum gibi tuhaf bir hisse kapılıyorum. Fedakarlık’tan ya da okuldan değil, çok

daha derinden. Gözleri ve dudakları bir isim ararken, tıpkı benim gibi bulduklarıyla bir türlü tatmin olamıyor. Eğitimcim, eski kimliğimden kaçmamı sağlamıştı. Ben de aynısını bu kız için yapabilirim.

“Düşün,” diyorum hafifçe gülümseyerek. “Adını bir kere seçersin.”

“Tris,” diyor, kendinden emin bir şekilde.

“Tris,” diye tekrarlıyor Lauren. “Artık duyurabilirsin, Dört.”

Bu kız benim çömezim, çünkü her şey bir yana bu transfer Fedakarlık’tan geliyor.

Omzumun üzerinden atlayan çömezleri seyretmek için toplanan kalabalık Cesurlara bakıp sesleniyorum, “İlk atlayan – Tris!”

Böylece onu gri kıyafetleriyle değil, ilk cesur hareketiyle... ya da çılgınlığıyla hatırlayacaklar. Bazen ikisi de aynı şeydir.

Herkes coşkuyla tezahürat yaparken mağaranın duvarları çınlıyor. Bu arada başka bir çömez, insanın kanını donduran bir çılgınlıkla ağa çarpıyor. Bu seferki, siyah-beyaz kıyafetleriyle bir Dürüstlük kızı. Onun yardımına Lauren koşuyor. Ne olur, ne olmaz, hâlâ dengesini sağlayamamıştır diye elimi sırtına koyup Tris’i merdivenlere yönlendiriyorum. İlk basamağa adımını atacağı sırada, “Cesurluk’a hoş geldin,” diyorum.

“ D İ K K A T L I O L , T R I S . ”

BİR FEDAKAR, BEŞ DÜRÜST, İKİ BİLGE. TOPLAM SEKİZ ÇÖMEZİM var.

Öğrendiğime göre, Cesurluk ve Dürüstlük arasındaki transfer oranı hayli yüksekmiş. Genellikle kaybettiğimiz kadarını kazanırız. Sekiz çömezimin en azından ilk tur elemelerini geçmesini sağlamayı görev edindim. Geçen yıl hem Eric hem de Max, eleme olması gerektiğinde ısrar ettiklerinde cesaretim yettiğince onlara karşı durdum. Ama öyle görünüyor ki Max ve Eric’in, sorgulamadan zulmeden yeni bir Cesurluk topluluğu yaratabilmesi için eleme kuralı hâlâ geçerli.

Ama Max’le Jeanine’in ne işler çevirdiğini öğrenir öğrenmez Cesurluk’tan ayrılma konusunda kararlıyım. Bunu çömezlik eğitimi sona ermeden öğrenirsem, çok daha hoşuma gider.

Uriah, Lynn ve Marlene’in dâhil olduğu Cesurluk’ta doğan çömezler de aramıza katıldıktan sonra elimle beni takip etme-

lerini işaret edip rünele yöneliyorum. Karanlık koridorlardan Çukur'a doğru ilerliyoruz.

"Burada ayrılıyorz," diyor Lauren, kapiya vardığımızda. "Cesurluk'ta doğanlar benimle geliyor. Turistik bir geziye *ihiti-yacımsız* olduğunu hiç sanmıyorum."

Cesurluk'ta doğanlar, Çukur'a girmeden sırttan Lauren'ın peşi sıra yemekhaneye doğru uzaklaşıyorlar. Arkalarından izliyorum. Gözden kaybolduklarında sırtımı dikleştiriyorum. Çömezlerin beni en başından ciddiye almaları için onlara karşı sert olmam gerektiğini geçen yıl öğrenmiş oldum. Amar'ın doğuştan sahip olduğu sevimlilik bende yok, insanların sadakatini bir gülümseme ya da espriyle kazanamam, o yüzden başka yöntemlerle otoritemi sağlamam gerekiyor.

"Çoğunlukla kontrol odasında çalışıyorum, ama önümüzdeki birkaç hafta eğitimliğinizi üstleneceğim," diyorum. "Benim adım Dört."

Dürüstlük'ten gelen uzun boylu, koyu tenli kızlardan biri, enerjik bir şekilde atılıyor, "Dört mü? Yani rakam olarak mı?"

Bir başkaldırının eşiginde olduğumuzu seziyorum. Adımın ne anlama geldiğini bilmeyenler genellikle gülerler. Bense özellikle Seçim Töreni'nden yeni gelmiş ve burada ne işleri olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile olmayan bir grup taze çömez tarafından dalga geçilmekten hiç hoşlanmam.

"Evet," diyorum meydan okurcasına. "Bir sorunun mu var?"

“Hayır,” diyor kız.

“Güzel. Şimdi Çukur’a gireceğiz. Bir gün burayı sevmeyi öğreneceksiniz. Burası—”

Dürüstlük kızı tekrar sözümü kesiyor. “Çukur mu? Zekice bir isim.”

İçimde bir öfke patlaması yükselirken, daha ne yaptığımın farkına bile varmadan kızın üzerine yürüyorum. Ağzımdan çıkan her lafta espri patlatmaya çalışanlardan hiç hoşlanmam. Özellikle de herkesin henüz sudan çıkmış bir balığa benzediği çömezlik eğitiminin başlarında. Benimle dalaşmamaları gerektiğini onlara göstermem gerekiyor ve bunu hemen yapmalıyım.

Suratına yaklaşıp gülümsemesi solana kadar birkaç saniye gözlerimi gözlerine dikiyorum.

“Senin adın ne?” diyorum alçak sesle.

“Christina,” diyor kız.

“Beni iyi dinle, Christina. Ukala Dürüstlerle yaşamak isteseydim, onlara katılırdım,” diyorum. “Benden öğreneceğin ilk ders, çeneni kapalı tutmak olacak. Anlaşıldı mı?”

Kız başını sallıyor. Arkamı dönerken kalbim resmen kulaklarımda zonklıyor. Sanırım bu çıkışımla meseleyi çözmüş olabilirim, ama çömezlik tam anlamıyla başlayana kadar bundan asla emin olamam. Çukur’a açılan kapıları sertçe itiyorum ve bir an için hayatın bütün coşkusuyla çağıladığı, kayalarla yalayıp geçen kanyon sularının duvarlarda çınladığı, akıl

almaz bvklkteki boşlukla karşılaşıyorum. Tıpkı buraya ilk geldiğimde olduğu gibi. Çoğu zaman kalabalık olduğu için buradan uzak dururum, ama bugün karşıma çıkan manzaraya bayılıyorum. Hoşlanmamak elde değil.

“Peşimden buyurursanız eğer,” diyorum. “Size kanyonu göstereceğim.”

Fedakarlık transferleri, benimle aynı masada oturuyor. Kısacık bir an için Tris’in beni tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Belki de elimde olmadan etrafıma yaydığım Kasıntı enerjim yüzünden bir mıknaııs gibi onu kendime ekmişimdir. Ama beni tanıyormuş gibi bakmıyor. Dahası hayatı boyunca bir hamburger bile görmemiş.

“Daha önce hiç hamburger yemedin mi?” diye soruyor Christina, kulaklarına inanamıyormuş gibi. Dürüstler böyledir; kendileri gibi yaşamayanlara hep şaşırırlar. Onlardan hoşlanmamamın nedenlerinden biri bu. Bu dünyada sadece kendilerinin yaşadıklarını düşünürler, oysa Fedakarlar dünya üzerinde yaşayan herkesin ihtiyaçlarının son derece farkındadırlar.

“Hayır,” diyor Tris. Onun kadar küçük görünen bir kız için tok bir sesi var. Ne derse desin, ağzından hep ciddi çıkıyor. “Buna hamburger mi deniyor?”

“Kasıntılar basit yemekler yer,” diyorum, argo lakabı söylemekte zorlansam da. Oysa söz konusu Tris olunca Kasıntı sz tuhaf kaçıyor. Eski topluluğumdaki her kadına tarafsızlıkları,

gözlerini hep kaçırmaları ve nazik konuşmaları nedeniyle nezaket borçluymuşum gibi hissediyorum. Öte yandan artık bir Fedakar olmadığımı kendime hatırlatmam gerekiyor. Ve artık Tris de bir Fedakar değil.

“Neden?” diye soruyor Christina.

“Savurganlık, gereksiz bir bencilliktir,” diye yanıtlıyor Tris, ezberlemiş gibi. Belki gerçekten ezberden konuşmuştur.

“Ayrıldığına şaşırمامalı.”

“Bence de.” Tris gözlerini devirdiğinde şaşıyorum. “Bütün sorun yemeklerdi zaten.”

Gülmemeye çalışıyorum. Bunu ne kadar becerebildiğimden emin değilim.

O sırada Eric içeri girince herkes susuyor.

Eric’in sonunda Cesurluk liderlerinden biri olması insanların kafasını karıştırdı. Bazıları ise kızgın. Daha önce hiç onun kadar genç bir lider olmamıştı. Birçok Cesur bu karara karşı çıktı, gençliği ve Bilgelik geçmişiyle ilgili endişelerini dile getirdi. Max, bu endişeleri susturmayı becerdi. Eric de becerdi. Bir gün sesini çıkarmaya cesaret edenler, ertesi gün neredeyse tehdit almış gibi susuyor, korkuyla büzüşüyor. Eric’in ne kadar zeki ve daima hesapçı olduğunu çok iyi bildiğim için kötülükle yoğrulmuş fısıltılarıyla insanları tehdit ettiğini öğrensem şaşırمامam.

“Bu kim?” diye soruyor Christina.

“Adı Eric,” diyorum. “Cesurluk liderlerinden biri.”

“Cidden mi? Ama çok genç değil mi?”

Çenemi sıkıyorum. “Burada yaşı'n önemi yoktur.” Özellikle de Jeanine Matthews’la bağlantıların varsa...

Eric bize doğru gelip yanıma çöküyor. Bakışlarımı yemeğime çeviriyorum.

“Eee, beni tanıştırmayacak mısın?” diyor neşeyle. Sanki dostmuşuz gibi.

“Tris ve Christina,” diyorum.

“Vay! Bir Kasıntı ha,” diyor Eric, pis pis sırtıtarak. Bir an için Tris’e benim de *Fedakarlık’tan* geldiğimi söyleyeceğini sanarak endişeleniyorum. Ona yumruk atmamak için elimle dizimi sıkıyorum. Ama Eric, “Bakalım ne kadar dayanabileceksin,” demekle yetiniyor.

Yine de onu yumruklamak istiyorum. En azından şu anda yanında oturan son Fedakarlık transferinin, dişlerinden birini yumruğuyla döktüğünü ona hatırlatmak istiyorum. Yeni gelenin yapabileceklerinden endişelensin istiyorum. Ama Cesurluk’taki yeni kurallar gereği Eric haklı. Yıkılana kadar dövüşmeleri gerektiği, bir haftalık dövüş eğitiminden sonra elemelerin başlayacağı düşünülürse, Tris kadar küçük cüsseli birinin burada uzun süre kalması zor görünüyor. Düşüncesi bile hoş değil, ama elimden bir şey gelmez.

“Son zamanlarda neler yaptın, Dört?” diye soruyor Eric.

Yine içimi ani bir endişe kemirmeye başlıyor. Çaktırmadan Max ve onunla ilgili araştırmalar yaptığımı bildiğinden korkuyorum. Omuz silkerek, “Hiç,” diyorum.

“Max, seninle görüşmeye çalıştığını, ama ortalıkta görünmediğini söyledi,” diyor. “Ne işler karıştırdığını öğrenmemi rica etti.”

Max’in mesajlarım, rüzgârda uçuşan çöp torbalarımımış gibi savuşturmak kolay oluyor. Cesurluk lideri olma yolunda yaptıkları artık Eric’i rahatsız etmiyor olabilir, ama aslında sevmesi gereken yardımcısını o kadar sevemediği için Max’i rahatsız etmeye devam ediyor. Nedenini bilmesem de Max benden hoşlanmıştı. Sonuçta bir arada yaşamayı seven Cesurların aksine yalnız takılmayı daha çok tercih ediyorum.

“İşimden oldukça memnun olduğumu söyleyebilirsin,” diyorum.

“Demek sana bir iş öneriyor.”

Yeni taktırdığı metal halkanın kabuğu gibi dudaklarının kenarında belli belirsiz bir kuşku belirliyor.

“Öyle görünüyor.”

“Ve sen ilgilenmiyorsun, öyle mi?”

“İki yıldır ilgilenmedim.”

“İyi madem. Umarım artık ilgilenmediğini anlar o zaman.”

Omzuma sözüm ona dostça bir yumruk atıyor, ama darbesiyle neredeyse masanın üzerine yığılacak gibi oluyorum. Uzaklaşırken arkasından ateş saçan gözlerle bakıyorum. İtilip kakılmaktan hiç hoşlanmam. Özellikle de bunu yapan sıska bir Bilgelik aşığıysa...

“Siz ikiniz... arkadaş mısınız?” diye soruyor Tris.

"Aynı çömezlik dönemindensiz." Eric onları bana karşı zehirlemeden önce, önlem amaçlı bir atak yapmaya karar veriyorum. "Bilgelik'ten transfer oldu."

Christina kaşlarını kaldırıyor, ama Tris, Fedakarlık'ta geçen ömrü boyunca derisine kazınmış olması gereken bütün kuşkularına rağmen "bilgelik" kelimesini duymazdan gelerek "Sen de transfer miydin?" diye soruyor.

"Sadece sorularıyla insanı bunaltan Dürüstlerle uğraşacağımı sanıyordum," diyorum. "Şimdi bir de Kasıntılarla mı uğraşacağım?"

Daha önce Christina'da da olduğu gibi asıl amacım, ardına kadar açılmadan kapıları sımsıkı kapatmak. Oysa Tris'in dudakları ekşi bir tat almış gibi seğirirken, "Daha kolay yaklaşılabilen biri olduğun içindir," diyor. "Bilirsin işte. Üstü çivi kaplı bir yatak gibi."

Gözlerimi yüzüne diktüğimde kızarıyor, ama bakışlarını kaçırıyor. Onda bir şey bana çok tanıdık geliyor. Oysa onun kadar zeki bir Fedakarlık kızıyla tanışmış olsam, kesinlikle saniyesinde hatırlardım.

"Dikkatli ol, Tris," diyorum. Asıl söylemek istediğim, kiminle konuşursa konuşsun sözlerine dikkat etmesi. Bu toplulukta, en yanlış şeylere değer veriliyor. Burada kimse Fedakarlık'tan gelmenin nasıl bir şey olduğunu anlamaz. Kendini savunduğun küçücük anlar bile cesaret göstergesi olarak kabul edilir.

Adı dudaklarımdan döküldüğü anda onu tanıdığımı fark ediyorum. O Andrew Prior'ın kızı. Beatrice. Tris.

“İYİ GÖRÜNÜYORSUN, TRIS.”

EN SON NEYE KAHKAHALARLA GÜLDÜĞÜMÜ HATIRLAMİYORUM, ama Zeke’in esprisi gerçekten komik geliyor. Çukur, uçan sandalyelerdeymişim gibi etrafımda dönüyor. Dengemi sağlamak için korkuluklara tutunup, şişemde kalan son damlları da başıma dikiyorum.

Fedakarlık saldırısı mı? Ne saldırısı? Ne Fedakarlık’ı? Hatırlamıyorum bile.

Eh, aslında bu bir yalan sayılır, ama kendine söylediğin yalanlarla rahatlamak çok kolay.

Kalabalığın arasında kâh görünüp kâh kaybolan sarı saçları görüyorum. Takip edince Tris’in yüzünü seçiyorum. Onu tanıdığımdan beri ilk kez üst üste kıyafetler giyip yakasını boynuna kadar iliklememiş. Vücut hatlarını görebiliyorum –devamını getiremeden kafamın içindeki ses, *kes şunu*, diye haşlıyor beni.

Oysa kendime hâkim olamadan, hatta bunun için herhangi bir çaba göstermeden ismi dudaklarımdan dökülüyor, "Tris!"

Will, Al ve Christina'nın bakışlarına aldirmeden yanına gidiyorum. Bunu yapmak çok kolay. Tris'in gözleri her zamankinden daha parlak görünüyor. Bakışları her zamankinden daha delici.

"Bugün... farklı görünüyorsun," diyorum. Aslında *daha büyük* göründüğünü söylemek istiyorum, ama daha önce yaşça çok küçük göründüğünü kastettiğimi sanmasından korkuyorum. Belki yaşını almış kadınlar kadar kıvrımlara sahip değil, ama ona bakan yüzünde bir çocuğun ifadesini görmez. Hiçbir çocuğun yüzünde, gaddarlık ifadesi olmaz çünkü.

"Sen de öyle," diyor. "N'apıyorsun?"

İçiyorum, diye yanıtlamayı düşünüyorum, ama muhtemelen bunu çoktan fark etmiştir.

"Ölümle dans ediyorum," diyorum gülerek. "Kanyonun dibinde içiyorum. Muhtemelen pek iyi bir fikir sayılmaz."

"Hayır, değil." Tris gülmüyor. Gözleri endişeli. Ne yani? Benim için mi endişeleniyor?

"Dövme yaptırdığını bilmiyordum," diyorum, köprücük kemiğini süzerken. Siyah renkli üç basit kuş şekli, her an teninden havalanıp uçacaklarmış gibi görünüyor. "Haa. *Kargalar.*"

Neden en büyük korkularından birini vücuduna dövdürdüğünü, utançla en derinlere gömmek yerine neden etine bir damga gibi işlettiğini ona sormak istiyorum. Ama belki Tris, benim aksime korkularından utanmıyordur.

Korkuluğun dibinde omuz omuza duran Zeke’le Shauna’ya bakıyorum.

“Bize katılmaya davet ederdim,” diyorum. “Ama beni bu hâlde görmemen gerekirdi.”

“Ne hâlde?” diyor Tris. “Sarhoş mu?”

“Evet... şey, hayır.” Birdenbire neşem kayboluyor, hiçbir şey az önceki kadar komik görünmüyor. “Gerçek beni sanırım.”

“Görmemiş gibi yaparım.”

“Çok nazıksın.” Niyetlendiğimden biraz daha fazla sokulduğumda, saçlarının kokusunu alabiliyorum, yanağıma değen yumuşacık serin tenini hissedebiliyorum. Bir anlığına bile olsa tereddüt etse, birazcık geri çekilse, böylesine aptalca, böylesine pervasız davrandığım için kendimden utanırdım. Ama öyle yapmıyor, hatta o da iyice sokuluyor. “İyi görünüyorsun, Tris,” diyorum. Çünkü bunun farkında değilse, iyi görüldüğünü bilsin istiyorum.

Bu sefer gülüyor.

“Bana bir iyilik yap ve kanyondan sonsuza dek uzak dur, tamam mı?”

“Lafı mı olur?”

Gülümseydiğinde ilk kez, benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Bu hâlimde bile bana gülümseyebiliyorsa... Eh, belki hoşlanıyordur.

Bildiğim tek bir şey var: Bu dünyanın ne kadar berbat bir yer olduğunu unutmak için alkol yerine onu tercih ederim.

Sisters Planet

TEŞEKKÜR

TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER:

Kocama, aileme (Roth-Rydz-Ross aileleri, Fitch, Krauss, Paquett, Johnson aileleriyle akrabam olan herkese), arkadaşlarıma (yazar olsun olmasın, uzak yakın fark etmez) desteklerini eksik etmedikleri, cömertlikleri ve bağışlayıcı yaklaşımları için teşekkür ederim. Onlar olmasa cidden dağılıp giderdim.

Hem arkadaşım hem temsilcim Joanna Volpe'ye asla eksilmeyen nezaketi, bilgisi ve Tüm İyilikleri için; hem arkadaşım hem editörüm Katherine Tegen'e editoryal bilgisi ve sıkı çalışması için ayrı ayrı teşekkür ederim. Her alanda muhteşem oldukları için HarperCollins'teki ekibe teşekkürler: Joel Tippie, Amy Ryan, Barb Fitzsimmons, Brenna Franzitta, Josh Weiss, Mark Rifkin, Valerie Shea, Christine Cox, Joan Giurdanella, Lauren

Flower, Alison Lisnow, Sandee Roston, Diane Naughton, Colleen O'Connell, Aubry Parks-Fried, Margot Wood, Patty Rosati, Molly Thomas, Onalee Smith, Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Akthy Faber, Liz Frew, Heather Doss, Jenny Sheridan, Fran Olson, Deb Murphy, Jessica Abel, Samantha Hagerbaumer, Andrea Rosen, David Wolfson, Jean McGinley, Alpha Wong, Sheala Howley, Ruiko Tokunaga, Caitlin Garing, Beth Ives, Katie Bignell, Karen Dziekonski, Sean McManus, Randy Rosema, Pam Moore, Rosanne Romanello, Melinda Weigel, Gwen Morton, Lillian Sun, Rosanne Lauer, Erica Ferguson ve elbette Kate Jackson, Susan Katz ve Brian Murray. Daha iyi bir yayıneviyle çalışamazdım.

Sabırlı beyni ve özellikle bu hikayeler konusunda verdiği cesaret için Danielle Barthel; fırtına sırasında bile ayakta durulabileceğini gösterdiği için Pouya Shahbazian'a teşekkürler (dayanıklı olmak için çalışmalarım hâlâ sürüyor). Acayip çalıştıkları ve mükemmel bir iş çıkardıkları için New Leaf Literary'deki herkese teşekkürler. Esprileri ve eşit derecede güçlü hukuk bilgisi nedeniyle Steve Younger'a ayrıca teşekkürler.

Ve kesinlikle çok önemli bir teşekkür daha: dünya çapındaki tüm Uyumsuz okurlarım (çömezlerim!). Yarattığım karakterlerle ilgili coşkulu heyecanınız, benim de heyecanlanarak bu yeni hikayeleri yazmamı ve en zor anları aşmamı sağladı.

Galiba en güzel son şöyle bir şey olur:

<4